

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

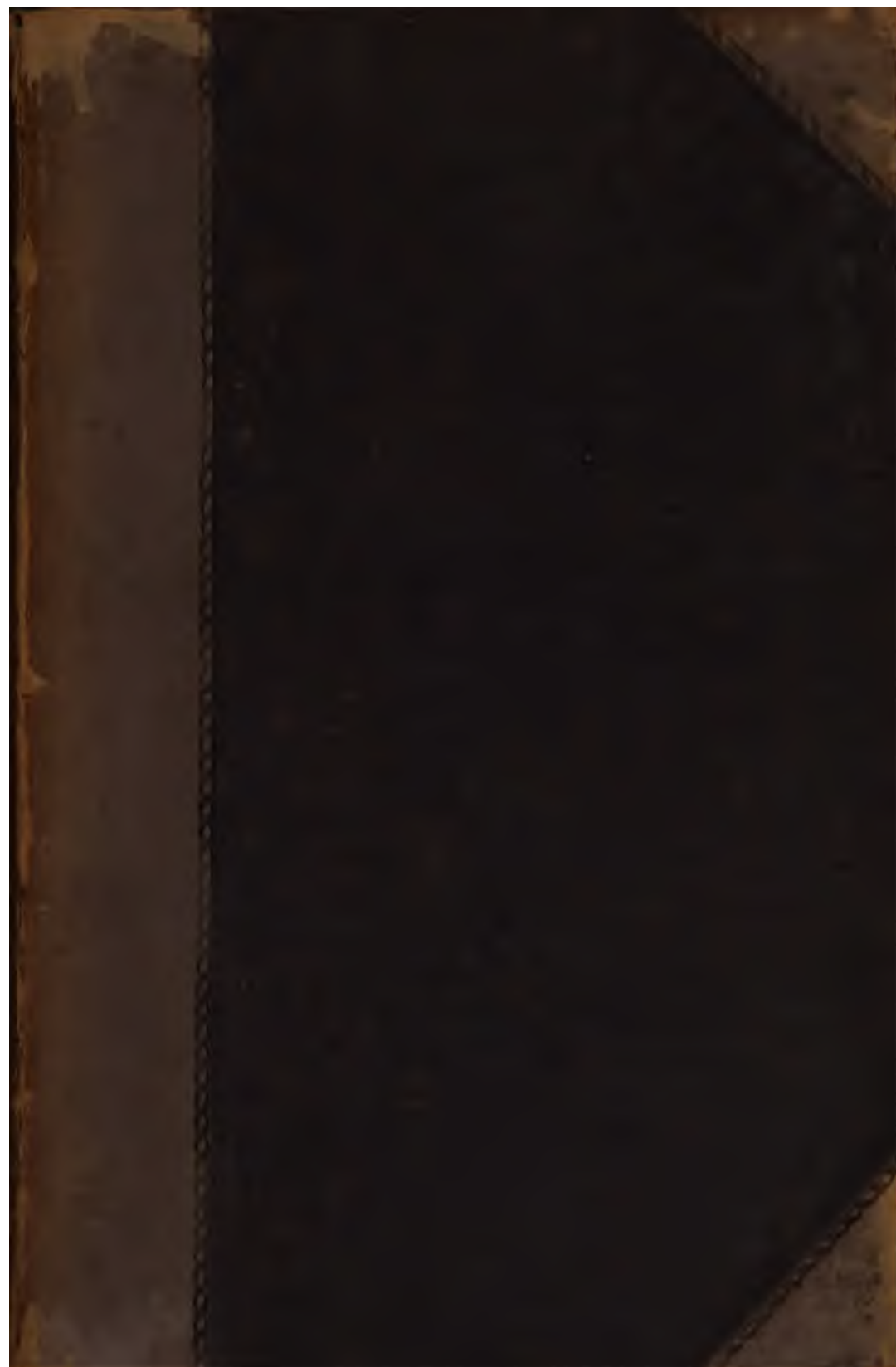
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

6000941130

144.

COLLUTHI LYCOPOLITANI
CARMEN DE RAPTU HELENÆ.

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXX.

COLLUTHI LYCOPOLITANI
CARMEN DE RAPTU HELENÆ.

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI
APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXX.

292 . e . 130 .

PRAEFATIO.

Colluthi Lycopolitani carmen epicum de raptu Helenae versibus elegantissimis ad Nonni normam conditis ineunte ut videtur p. Chr. n. saeculo sexto compositum, licet paulo leiunius et multo magis loquendi formulis quae auctori in deliciis erant ad nauseam usque saepissime recurrentibus quam fidei Nonni imitatione insigne, tamen inde a renascentium litterarum temporibus multorum virorum doctorum assiduam felicemque expertum est operam. Neque tamen me laborum quos huic carmini impendi poenitet, cum nulla eius extet editio in qua codicum variantibus lectionibus et criticorum observationibus in unum congestis carmen lectu sane non indignum si non ad pristinum nitorem reductum, saltem ita descriptum apparatuque critico ornatum sit, ut multo iam facilior eius emendatio editoribus et criticis futura sit. Nam ut pauca quaedam de Colluthi historia critica praemittam, post Aldinam editionem e pessimae notae codice post Quintum Smyrnaeum sine adiecta anni nota impressam, quae ab aliis aliter ad annum 1504, 1505 immo 1521 refertur, primus Brodaeus in »Annotationibus in Colluthi Thebani de Raptu Helenae librum« (Basileae, per Ioannem Hervagium 1552) nonnullos locos feliciter correxit, alios temere mutavit, parum in hoc negotio adiutus a versione latina Eobani Hessi (Erphurdiae 1533) satis inepta (cuius textum graecum h littera notavi), et Jodoci

Valeraei (Antverpiae 1539) prosa oratione facta, sed illa multo meliore. Non nullos Aldinae errores maximam partem typographicos correxit etiam Perdrierius homo singularis Graecae linguae ignorantiae (Coluthi Raptus Helenae per Renatum Perdrierium ad verbum translatus, cum brevibus Bernardi Bertrandi annotationibus. Ex off. J. Oporini Basil. 1555) cuius emendationes ego primus in notis commemoravi. — Etiam Coluthi carmen in Corpus Poetarum Graecorum Principum Heroici Carminis a se a. 1556 editum recepit Henricus Stephanus, Brodaeus plerumque opera hic inde emendatius factum. Cuius textus multis typographi erroribus additis repetitus est in Lectii Corpore Poetarum Graecorum (Colon. Allobr. 1606) et in Aemilii Porti editione (Genevae 1609) haud raro tamen ex editoris ingenio correcta vel potius corrupta, quae et ipsa satis neglegenter Amstelodami apud Janss. Waesbergios anno 1735 recusa est. Neque multo plus profuerunt reliqui saeculi decimi septimi editiones. Sixtus Henricipetri Basileae a. 1569 non nisi Aldinum exemplar recudi fecit, imitatus in hac re anno 1574 a Michaeli Neandro (Avenione, apud J. Crispinum) qui praeter versionem et notas in rebus mythologicis explicandis maximam partem positas satis duxit Brodaeus correctiones in editionis margine apponere et commendare. Hanc praesertim editionem secutus est Stephanus Ubellus (Franequerae, ap. Aegidium Radaeum a. 1600.) Etiam Claudii Dausqueii »Annotationes in Coluthum« (1614) Valentini Ernesti Loescheri »Lectionum Coluthianarum liber singularis«, Christiani Feusteli »Miscellanea Coluthianarum Lectionum« (Vitembergae 1724) nihil aliud quam eruditionis vanissimae farraginem ad Colluthum minime pertinentem exhibent. Anno demum 1747 iusta prodiit Colluthi editio a J. Daniel a Lennep curata (Leovardiae ex offic. Guil. Coulon. 1747) quae praeter textum, versionem latinam et indicem verborum continet nonnullas notas doctissimas Falken-

burgii, anonymi cuiusdam docti (Danielis Heinsii, vel quod mihi probabilius videtur, Gulielmi Canteri) Dorvillii, Ruhnkenii et ipsius Lennepii cum lectionibus negligentissime excerptis sex codicum, Ambrosiani dico, Laurentiani, Vossiani, Reimariani, duorum Parisinorum. Difficiliores Colluthi loci in »Animadversionibus ad Colluthum« editioni subiunctis tractati sunt, ubi etiam de multorum aliorum scriptorum locis corruptis fusius agitur. Hanc editionem satis cultam sed Lennepii suspicionibus saepe minime necessariis et nonnunquam falsis nimis refertam antequam recudi fecit G. H. Schaefer (Lips. 1825), Bandini ita in suum usum convertit (Florentiae 1765) ut non solum textum et notas verum etiam praefationem in Italicum versam auctoris nomine ne commemorato quidem receperit et nihil nisi Italicam Antonii Mariae Salvini versionem addiderit. Lennepii versionem latinam et notas nonnunquam feliciter correxit Philippus Scio, qui Matriti anno 1770 edidit Colluthum addita quoque versione Hispanica ab Ignatio Garcia confecta. Nihil tamen de Lennepii editione innotuisse videtur Angelo Theodoro Villae qui Mediolani anno 1753 ad codicis Ambrosiani fidem edidit Colluthum additis notis ad grammaticam et mythologiam potissimum pertinentibus. Contra totus fere ex Lennepio pendet Harlesius (Norimbergae 1776, post Aristophanis Plutum) qui plurimas Lennepii coniecturas in textu retinuit, et eas, quas recipere ausus non est, in notis laudavit. — Denique — quoniam quae Immanuel in »Animadversionibus ad Colluthi carmen cum specimine versionis germanicae« (Hamburg. 1809. 159 pag.) ad Colluthum emendandum contulerit neque mihi neque reliquis ante me editoribus innotuerunt, — novam viam primus ingressisse credendus est Imm. Bekker (Berol. 1816). Hic enim praeterea quod deteriorum codicum lectiones e Lennepii editione negligentissime excerptas et codicis Gothani lectiones a Passowio primo indicatas in suam editionem recepit, textum

144.

COLLUTHI LYCOPOLITANI
CARMEN DE RAPTU HELENÆ.

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY ET SOCIOS

MDCCCLXXX.

A Ambrosianus Q 5 sup. saec. XV chart in 4° olim Io. Vinc. Pinelli. Continet Trichae synopsis de metris novem, Libanii epistolicos characteres, Colluthum, Tryphiodorum. Ex hoc codice Colluthum edidit Theodorus Villa, qui etiam nonnullas glossas, quae plurimae in codice extant imprimi curavit. Quas ut pote minimi pretii omnes omisi sicut eas quoque quas scholiorum nomine insignitas Iulien ex Q protulit. Ambrosiani codicis varias lectiones excerptas a d. Abbate Villa, curante amplissimo marchione Theodoro Alexandro Trivulcio, rogante A. F. Gorio ad exemplaris Lectiani marginem enotatas Oxonii in Bibliotheca Bodleiana inter Dorvillii manuscripta (X. 1, 4, 27) vidi. A Dorvillio eas accepit Lennep.

C cod. Parisinus suppl. gr. 109 chartac. saec. XV ab eadem ut videtur manu vitiosissime scriptus qua celebrer ille Quinti Smyrnaei codex Monacensis; glossis plurimis, latinis quoque intermixtis, refertus est. Primus post Patzigium contulit Tournier (cui erat O), qui paucas tantum ex eo lectiones protulit; tertius ego contuli.

G codex Gothanus ex antiquarum editionum aliqua (ex Porti editione ut mihi quidem videtur) descriptus est, quod primus vidit O. Schneider. Eius lectiones publici iuris fecit Fr. Passow in calce Musaei a. 1810 Lipsiae a se editi p. 168—170.

L cod. Laur. plut. XXXI cod. 27 chart. saec. XV collatus etiam a Biscionio a. 1745. Quae Dorvillius ex eo enotaverat et cum Lennepio communicavit, asservantur in codice Bodleiano supra laudato.

N cod. Neapolitanus II F 17, chart. saec. XV ab eadem manu qua Quinti Smyrnaei codex Parrhasianus praestantissimus exaratus. Huius codicis collatio innumeris vitiis scatens editioni Weigelianae adiecta est.

P cod. Paris. 2764 chart. saec. XV exeuntis, scriptus ἐπὶ Φούσσης κρατούσης id est ἐπὶ Φουσακρέως κρατοῦντος, ducē Venetiarum Foscario, ut fortasse recte vidit Tournier p. 8. Dorvillii gratia in Lennepii usum contulit Martinus Bouquet, quae collatio, sicut etiam codicis Q, nunc inter Dorvilliana X, 1, 3. 5 asservatur.

Q cod. Paris. 2600 chart. saec. XV ab eodem Bouqueto primo collatus; huius codicis sicut etiam codicis P imaginem satis fidelem, nisi quod correctorum manus in ea non sunt distinctae, suae editioni adiciendam curavit Iulien. Caeterum ubi mea collatio a priorum editionum collatione vel etiam a Iuliani facsimili quod vocatur discrepat, mihi soli fidem habendam esse meo iure affirmo.

R cod. olim Eliae Putschii, deinde Ioannis Alberti Fabricii, qui in Bibl. Graec. Vol I p. 303 ante trecentos circiter annos eum scriptum esse tradit. Postea in Hermanni Samuelis Reimari Hamburgensis manus devenit, qui collationem satis accurate, ut videtur, Ruhnkenii gratia institutam, Lennepio concessit. Ubi nunc lateat, nescio.

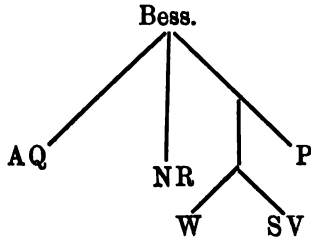
S cod. Palat. 319 chart. saec. XV, nunc in Vaticana Bibliotheca asservatus; a me primo collatus.

V codex nescio quis (fortasse non diversus ab S), cuius collatio in Bibliotheca Lugdunensi inter manuscripta Vossiana Misc. 13 ab Isaaci Vossi manu exarata extat, unde negligentissime descriptam cum Lennepio communicavit Valckenaer.

W cod. Marcianus class. IX cod. I chart. saec. XVI a me primo collatus.

Qui codices quibus inter se cognationis vinculis continentur facile perspicui potest. Mutinensis liber antiquissimus et omnium plenissimus solus melioris familiae testis superest. Reliqui codices deteriores a Bessarionis exemplari ducti esse videntur, quod primus perspexit Lennep p. VI.

Stemma eorum hoc mihi composui:

C et L, qui saepe inter se consentiunt, modo ad A Q, modo ad NR propius accedunt et nullam certam in hoc stemmate sedem habent; G librum ex editione descriptum esse iam supra monui. —

Quod autem ad artis criticae genus Collutho emendando adhibendum pertinet, velim recordentur lectores miserum carminis statum a Schneidero p. 404 — 407 eloquentissime descriptum, et, quod Hermannus primus animadvertit, in Collutho tres maxime perturbationis modos reperiri, ab ipsis monstratos codicibus, lacunas, transpositiones versuum et manus correctoris. Quibus perturbationibus si aliorum inventis bene usus salutarem nonnunquam manum admovisse credar, satis me fecisse arbitrabor.

Scripsi Budapestini Cal. Mart. a. MDCCCLXXX.

E. Abel.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΒΙΟΣ.

Κολοῦθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιός, γεγονώς κατὰ Σοῦ-
 δαν ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ κληθέντος Βραχίνου, μετὰ Ζήνωνα βασιλεύ-
 σαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν Ἰουστίνος ὁ
 θρῆξ, καὶ μετ' ἐκείνον Ἰουστινιανὸς ὁ θεῖος, ὁ ἐλευθερώσας 5
 Ἰταλίαν τῆς δουλείας τῶν Γότθων διὰ Βελισαρίου, ἀνεψιὸς ὢν
 ἐκείνου, χίλια ἔτη εἰσὶ καὶ μικρόν τι πρόσ. Οὗτος ἔγραψε Καλυ-
 δωνιακά δι' ἐπῶν ἐν βιβλίοις ἑξ, καὶ Ἑγκώμια καὶ Περσικά.
 Τούτῳ ἐπιτέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἑλένης Ἀρπαγῆ, ἐν
 Ἀπουλίᾳ σύνηθες καὶ γνώριμον, ὅπου καὶ ἡ ποιήσις τοῦ Ὀμηρι- 10
 κοῦ Κοῖντου πρῶτον εἴρηται ἐν τῷ ναῶ τοῦ θεοῦ Νικολάου
 τῶν Κασσούλων ἔξω τοῦ Ὑδρόντου· ὃ ἀνασώσας ὁ θεῖος Βη-
 σαρίων ὁ Νικαίας καρδινάλις Θουσκουλανοῦ τοῖς βουλομένοις
 ἐκόινωσε. Καὶ τοῦτο δὲ ἀπόκρυφον γεγονὸς νῦν κοινὸν ἔσται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

15

Ἔστι δὲ ἰδεῖν ἐν τούτῳ τὴν ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ
 Θέτιδος συναγωγὴν τῶν θεῶν, καὶ τὴν τῆς Ἑριδος σύγχυσιν,
 καὶ ἔριν περὶ τοῦ μῆλου, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπεμφεν Ἑρμῆν πρὸς
 Πάριν κρινούντα τὰς τρεῖς θεάς, καὶ τῇ εὐειδεστέρα δώσοντα
 τὸ μῆλον. Καὶ πολλῶν ῥηθέντων ὁ Πάρις δέδωκε τῇ Ἀφροδίτῃ 20
 τὸ μῆλον, ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην· ὃ καὶ γέγονε.
 Πλεύσας γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς Σπάρτην, καὶ λαβὼν ἐκεῖ-
 νην, ἀνήγαγεν εἰς Ἴλιον, κακὸν ἀρχέκακον πάντων τῶν δεινῶν.

Habet hanc vitam saeculo quinto decimo exeunte con-
 scriptam cod. A et Aldina editio, unde in caeteras transiit.
 v. 2 Σοῦδαν A, Σουῖδαν Neander et Ubelus; 3 βραχινού A;
 13 καρδινάλις θουσκουλάνου A, τουσκουλανός Neander. 14
 ἐκοινώνησε A, fort. recte; δέ post τοῦτο om. A; hypothe-
 seos titulus in A est: ὑπόθεσις τοῦ παρόντος ποιήματος, tum
 καὶ τοῦτο pro ἐν τούτῳ A.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗΣ.

Κολούθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιός, γεγονώς κατὰ Σούδαν ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως τῶν Ῥωμαίων μετὰ Ζήνωνα βασιλεύσαντος πρὸ Ἰουστίνου τοῦ θείου Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος, οὗτος ἔγραψε μέτρῳ διάφορα · Καλυδωνικά ἐν βιβλίοις ἔξ, Περσικά, καὶ τὸ παρὸν ποίημα Ἑλένης Ἀρπαγῆν, ὃ ἐκ Λευκανῶν νῦν ἀνεσώθη. Γράφει τὴν ἐν τῷ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμφῳ τῶν θεῶν συναγωγῇ, καὶ ἔρῳ περὶ τοῦ κάλλους · ἡ καλὴ λαβέτω τὸ μῆλον, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν Ἑρμῆν πρὸς Πάριον κρινούντα τὰς θεάς, καὶ δώσοντα τῇ εὐειδεστέρῃ τὸ μῆλον. Πολλῶν δὲ λόγων καὶ ὑποσχέσεων γενομένων ὁ Πάρις δέδωκεν Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην · ὃ καὶ γέγονε. Πλεύσας γὰρ εἰς Σπάρτην καὶ τὴν Ἑλένην καταπείσας ἀνήγαγεν εἰς τὴν Ἴλιον καταλειπούσαν καὶ ἄνδρα καὶ θυγατέρα, καὶ οἰκίαν καὶ πάντα τὰ ἐκεῖ ἔρωτι τοῦ βαρβάρου.

Habent hanc vitam S P V W. Titulum dedi ex W; deest titulus in V et etiam in P. ex quo Julien falso Κολούθου Ἑλένης ἀρπαγῆ attulit. In S titulus est ὑπόθεσις τοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης, Caeterum haec vita prioris fundamentum esse mihi videtur. Aliam Colluthi biographiam continere dicitur cod. Palat. 914 in Bibliothecae Vaticanae Catalogis; sed codex iste saec. X nihil nisi διηγήσεις τοῦ βίου τῶν ἁγίων πατέρων exhibet inter quas fol. 129^b—135^b vitam Ιωάννου τοῦ λυκοπολίτου, qui olim fabri artem exercens postea vitam in solitudinibus degit.

ΚΟΛΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΛΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ.

- Νύμφαι Τρωϊάδες, ποταμοῦ Ξάνθοιο γενέθλη,
 αἱ πλοκάμων κρήδεμνα καὶ ἱερὰ παίγνια χειρῶν
 πολλάκι πατρώῃσιν ἐπὶ φαρμάθοισι λιποῦσαι
 ἐς χρόνον Ἰδαίῃσιν ἐπεντύνεσθε χορεῖαις,
 5 δεῦτε, θεμιστοπόλοιο νοήματα μηλοβοτῆρος
 εἵπατέ μοι, κελάδοντος ἀπορνύμεναι ποταμοῖο,
 ἐξ ὁρέων πόθεν ἦλθεν ἀήθεα πόντον ἐλαύνων,
 ἀγνώσσων ἄλδος ἔργα; τί δὲ χρέος ἔπλετο νηῶν
 ἀρχεκάκων, ἵνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὀρίνῃ
 10 βουκόλος· ὦρυγίη δὲ τίς ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
 ὄφρα καὶ ἀθανάτοισι θεμιστεύσωσι νομῆες;
 τίς δὲ δικασπολίη; πόθεν ἔκλυεν οὖνομα νύμφης
 Ἀργεῖης; αὐταὶ γὰρ ἐθῆήσασθε μολοῦσαι
 Ἰδαίης τρικάρηνον ὑπὸ πρηῶνα Φαλάκρης,
 15 καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐφεδριόωντα θοώκοις,
 καὶ Χαρίτων βασιλείαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.
 ὧς θ' μὲν ὑφιλόφοισιν ἐν οὔρεσιν Αἰμονιῆων
 νυμφιδίων Πηλῆος ἀειδομένων ὕμεναίων
 Ζηνὸς ἐφημοσύνησιν ἐφνοχέει Γανυμήδης·
 20 πᾶσα δὲ κυδαίνουσα θεῶν ἔσπευδε γενέθλη
 αὐτοκασιγνήτην λευκώλενον Ἀμφιτρίτης·
 Ζεὺς μὲν ἀπ' Οὐλύμποιο, Ποσειδάων δὲ θαλάσσης·
 ἐκ δὲ Μελισσῆεντος ἀπ' εὐόδμου Ἑλικῶνος
 Μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἦλθεν Ἀπόλλων·
 [39] 25 χρυσεῖοις δ' ἐκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι

- [40] βότρυς ἀκερσεκόμης Ζεφύρῳ στυφελίζετο χαίτης.
τὸν δὲ μεθωμάρτησε κασιγνήτη Διὸς Ἥρη.
οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτῃ
ἐρχομένη δῆθυνεν ἐς ἄλσεα Κενταύριοι.
- 30 καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἤλυθε Πειθώ,
τοξευτῆρος Ἑρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.
- [30] καὶ βριαρὴν τρυφάλειαν ἀπὸ κροτάφοιο μεθεῖσα
ἐς γάμον ὠμάρτησε γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη.
οὐδὲ κασιγνήτῃ Δηωῖας Ἀπόλλωνος
- 35 Ἀρτεμις ἡτίμησε, καὶ ἀγροτέρῃ περ ἑοῦσα.
οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δῆϊον ἔγχος ἀείρων
- [35] ἐς δόμον Ἠφαίστοιο σιδήρεος ἔρχεται Ἄρης,
τοῖος ἄτερ θώρηκος, ἄτερ θηκτοῖο σιδήρου
- [37] μειδιῶν ἐχόρευεν. Ἑριν δ' ἀγέραςτον ἐάσας
- [38] 40 οὐ Χείρων ἀλέγιζε καὶ οὐκ ἐμπάζετο Πηλεΐς.
- [41] ἦ δ' ἄτε βησσήεντος ἀποπλαγχθεῖσα νομοῖο
πόρτις ἐρημαῖσιν ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀλλὰται
φοινῆεντι μύωπι, βοῶν ἐλατῆρι, τυπεῖσα ·
τοῖα βαρυζήλοισιν Ἑρις πληγῇσι δαμείσα
- 45 πλάζετο μαστεύουσα θεῶν πῶς δαΐτας ὀρίνοι.
πολλάκι δ' εὐλαΐγος ἀπὸ κλισμοῖο θοροῦσα
ἴστατο καὶ παλινόρσος ἐφέζετο · χειρὶ δὲ γαίης
εὐρέα κόλπον ἄραξε, καὶ οὐκ ἐφράσσατο πέτρῃ.
ἤθελεν ὀρφναίων γυάλων κληῖδας ἀνεῖσα,
- 50 ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀναστήσασα βερέθρων,
οὐρανὸν ὑψιμέδοντος αἰσιτῶσαι Διὸς ἔδρην ·
- — — — —
- ἤθελεν ἠχῆεντα πυρὸς πρηστῆρα τινάσσειν ·
Ἠφαίστῳ δ' ὑπόεικεν, ἀμαιμακέτῃ περ ἑοῦσα,
καὶ πυρὸς ἀσβέστοιο καὶ ἰθυντῆρι σιδήρου.
- 55 καὶ σακέων βαρύδουπον ἐμήσατο κόμπον ἀράσσειν,
(55) εἴ ποτε δειμαίνοντες ἀναθρώσκοιεν ἰωήν ·
ἀλλὰ καὶ ὀπλοτέρης δολίης ἀνεχάσσατο βουλῆς

- Ἄρεα δειμαίνουσα, σιδήρεον ἀσπιδιώτην.
 ἦδη δ' Ἑσπερίδων χρυσέων ἐμνήσατο μῆλων·
 60 ἔνθεν Ἔρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα,
 (60) μῆλον, ἀριζήλων ἐφράσσατο δήνεα μόχθων.
 χεῖροι δὲ δινήσασα μόθου πρωτόσπορον ἀρχὴν
 ἐς θαλήην ἔρριψε, χορὸν δ' ὥρινε θεάων.
 Ἥρη μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνῇ,
 65 ἴστατο θαμβήσασα καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι·
 (65) Ἥρη δ' οὐ μεθέηκε καὶ οὐχ ὑκείκεν Ἀθήνη.
 πασάων δ' αἶτε Κύπρις ἀρειοτέρη γεγαυῖα
 μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν, ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἑρώτων.
 Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νείκος ἰδὼν καὶ παῖδα καλέσσας
 70 τοῖον ἐφεδρήσσοντα προσέννεπεν Ἑρμῶνα·
 [70] Εἴ τινά που Ξάνθοιο παρ' Ἰδαίοιο ρέεθροις
 (70) παῖδα Πάριν Πριάμοιο, τὸν ἀγλαὸν ἥβητῆρα,
 Τροίης βουκολέοντα κατ' οὔρεα, τέκνον, ἀκούεις,
 κείνῳ μῆλον ὕπαζε· διακρίνειν δὲ θεάων
 75 κέκλεο καὶ βλεφάρων ξυνοχὴν καὶ κύκλα προσώπων.
 [75] ἡ δὲ διακρινθεῖσα φέρειν περίπυστον δπώρην,
 (75) κάρτος ἀρειοτέρης ἐχέτω καὶ κόσμον Ἑρώτων.
 Ὄς δ' μὲν Ἑρμῶνι πατὴρ ἐπέτελλε Κρονίων·
 αὐτὰρ δ' πατρῷῃσιν ἐφημοσύνησι πιθήσας
 80 εἰς ὁδὸν ἡγεμόνευε καὶ οὐκ ἀμέλησε θεάων.
 [80] πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείμονα δίξετο μορφήν.
 (80) Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην,
 καὶ περόνῃ θυόεντα διασχέσασα κόρυμβον
 ἥ χρυσῷ μὲν πλοκάμους, χρυσῷ δ' ἐστέψατο δειρήν·
 85 τοῖα δὲ παῖδας Ἑρωτὸς ἀνηῦτῃσεν ἰδοῦσα·
 [85] Ἑγγὺς ἀγών, φίλα τέκνα, περιπτύξασθε τιθήνην·
 (85) σήμερον ἀγλαῖαι με διακρινέουσι προσώπων.
 δειμαίνω, τίμιν μῆλον ὁ βουκόλος οὗτος δπᾶσσει.
 Ἥρην μὲν Χαρίτων ἱερὴν ἐνέπουσι τιθήνην,
 90 φασὶ δὲ κοῖραν ἡν μεθέπειν καὶ σκήπτρα φυλάσσειν·

- [90] καὶ πολέμων βασίλειαν ἀεὶ καλέουσιν Ἀθήνην ·
 (90) μούνη Κύπρις ἀναλκις ἔην θεός · οὐ βασιλεύω
 κοιραντήν, οὐκ ἔγχος Ἀρήϊον, οὐ βέλος ἔλκω.
 ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσων; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
 95 ὥς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν Ἑρώτων
 [95] κεστὸν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω,
 (95) κεστόν, ὅθεν φιλότῃτος ἐμῆς βαρὺν οἴστρον ἐλοῦσαι
 πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ θνήσκουσι γυναικες.
 Τοῖον ἐφespoμένη ροδοδάκτυλος ἔννεπε Κύπρις ·
 100 οἱ δ' ἄρα μητρῴης ἐρατῆς αἶοντες ἐφετμῆς
 [100] φοιτητῆρες Ἑρωτες ἐπερρώοντο τιδήνῃ.
 (100) Ἄρτι μὲν Ἰδαίην ὑπερέδραμον οὖρεος ἄκρην,
 ἔνθα λιθοκρήδεμνον ὑπὸ πρῶνος ἐρίπνῃ
 κουρίζων ἐνόμειε Πάρις πατρῴϊα μῆλα.
 105 ποιμαίνων δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν ἀναύρου
 [105] νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων,
 νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πώεα μῆλων·
 (105) καὶ τις ὀρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
 ἐκκρεμές ἡώρητο καὶ αὐτῶν ἄπτετο μηρῶν·
 110 ποιμενίῃ δ' ἀπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλαῦροψ·
 [110] τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἥθεα βαῖων ὁδεύων
 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδῇν·
 (110) πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν αἰείδων
 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.
 115 ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἥθεα καλὰ νομῶν
 [115] Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλῃν ἀνεβάλλετο μολπήν.
 οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος·
 (115) μούνη δ' ἠνεμόεσσα, βοῆς ἀδίδακτος εὐῶσα,
 Ἰδαίων ὀρέων ἀντίθροος ἴαχεν Ἥγῳ·
 120 ταῦροι δὲ χλοερῆς κεκορηότες ὑψόθι ποίης,
 [120] κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον ἐνδάζοντο.
 Ὡς δ' μὲν ὑφορόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτρης
 (120) τηλόθεν Ἑρμάωνα διάκτορον εἶδε λιγαίνων.

- δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπὴν·
 125 καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας,
 [125] μήπω πολλὰ καμοῦσαν ἔην ἀνέκοφεν ἀοιδὴν.
 τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέννεπε θέσκελος Ἑρμῆς·
 (125) Γαῦλον ἀπορρίψας καὶ πῶεα καλὰ μεθήσας
 δεῦρο θεμιστεύσειας ἐπουραντήσι δικάζων·
 130 δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς
 [130] φαιδροτέρῃ τόδῃ μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσαις.
 τοῖον ἀνηύτησεν· ὃ δ' ἥπιον ὄμμα τανύσσας
 (130) ἦκα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἐκάστης·
 δέρχετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔδραχε δειρὴν
 135 χρυσῶν δαιδαλέην

 ἐφράσσατο κόσμον ἐκάστης
 [135] καὶ πτέρωνης μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἔχνια ταρσῶν.

 χειρῶν μειδιῶντα δίκης προπάραιθεν ἐλοῦσα
 (135) τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη·
 Δεῦρο τέκος Πριάμοιο· Διὸς παράκοιτιν ἑάσας
 140 καὶ θαλάμων βασίλειαν ἀτιμήσας Ἀφροδίτην,
 [140] ἡνορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσας Ἀθήνην.
 φασὶ σε κοιρανέειν καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάσσειν·
 (140) δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
 μὴ ποτέ σοι βαρύμηνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
 145 πείθεο καὶ πολέμους τε καὶ ἡνορέην σε διδάξω.
 [145] Ὡς ἣ μὲν πολύμητις ἀνηύτησεν Ἀθήνη.
 τοῖα δ' ὑποβλήθην λευκώλενος ἔννεπεν Ἥρη·
 (145) Εἴ με διακρίνων προφερέστερον
 ἔρνος ὀπάσσης
 πάσης σ' ὑμετέρης Ἀσῆς ἡγήτορα θήσω.
 150 ἔργα μύθων ἀθέριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;
 [150] κοίρανος ἱφθίμοισι καὶ εὐπτολέμοισι κελεύει.
 οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀριστεύουσιν Ἀθήνης·
 2*

- [90] καὶ πολέμων βασίλειαν ἀεὶ καλέουσιν Ἀθήνην ·
 (90) μούνη Κύπρις ἀναλκις ἔην θεός · οὐ βασιλεύω
 κοιραντήν, οὐκ ἔγχος Ἀρήϊον, οὐ βέλος ἔλκω.
 ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
 95 ὥς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν Ἑρώτων
 [95] κεστὸν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω,
 (95) κεστόν, ὅθεν φιλότῃτος ἐμῆς βαρὺν ὀστρον ἐλοῦσαι
 πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ θνήσκουσι γυκαῖκες.
 Τοῖον ἐφespoμένη ῥοδοδάκτυλος ἔννεπε Κύπρις ·
 100 οἱ δ' ἄρα μητρῴης ἐρατῆς αἶοντες ἐφετμῆς
 [100] φοιτητῆρες Ἑρωτες ἐπερρώοντο τιθήνη.
 (100) Ἄρτι μὲν Ἰδαίην ὑπερέδραμον οὖρεος ἄκρην,
 ἔνθα λιθοκρήδεμνον ὑπὸ πρῶνός ἐρίπνυν
 κουρίζων ἐνόμειε Πάρις πατρῴϊα μῆλα.
 105 ποιμαίνων δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν ἀναύρου
 [105] νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων,
 νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πώεα μῆλων·
 (105) καὶ τις ὀρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαίρης
 ἐκκρεμὲς ἡώρητο καὶ αὐτῶν ἄπτετο μηρῶν·
 110 ποιμενὴν δ' ἀπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλαῦροφ·
 [110] τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἥθεα βαιὼν ὁδεύων
 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν δοιδῆν·
 (110) πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν αἰίδων
 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.
 115 ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἥθεα καλὰ νομῶν
 [115] Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλῃν ἀνεβάλλετο μολπῆν.
 οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυκῆσασθ ταῦρος·
 (115) μούνη δ' ἠνεμόεσσα, βοτῆς ἀδίδαχτος εὐῶσα,
 Ἰδαίων ὀρέων ἀντίδροος ἴαχεν Ἥχώ·
 120 ταῦροι δὲ χλοερῆς κεκορηότες ὑψόθι ποίης,
 [120] κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο.
 Ὡς δ' ἐμὲν ὑφορόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτρης
 (120) τηλόθεν Ἑρμῶνα διάκτορον εἶδε λιγαίνων.

- δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὀπωπὴν·
 125 καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας,
 [125] μήπω πολλὰ χαμοῦσαν ἔην ἀνέκοφεν ἀοιδὴν.
 τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέννεπε θέσκελος Ἑρμῆς·
 (125) Γαῦλον ἀπορρίψας καὶ πάεα καλὰ μεθήσας
 δεῦρο θεμιστεύσειας ἐπουρανίῃσι δικάζων·
 130 δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς
 [130] φαιδροτέρῃ τήδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσας.
 τοῖον ἀνηύτησεν· ὃ δ' ἥπιον ὄμμα τανύσσας
 (130) ἤκα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἐκάστης·
 δέρχετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔδρακε δειρὴν
 135 χρυσῷ δαιδαλέην

 ἐφράσσατο κόσμον ἐκάστης
 [135] καὶ πτέρυγας μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἵχνια ταρσῶν.

 χειρῶν μειδιῶντα δίκης προπάρειθεν ἐλοῦσα
 (135) τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη·
 Δεῦρο τέκος Πριάμοιο· Διὸς παράκοιτιν ἐάσας
 140 καὶ θαλάμων βασίλειαν ἀτιμήσας Ἀφροδίτην,
 [140] ἡνορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσειας Ἀθήνην.
 φασὶ σε κοιρανέειν καὶ Τρώϊον ἄστυ φυλάσσειν·
 (140) δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
 μὴ ποτέ σοι βαρύμηνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
 145 πείθεο καὶ πολέμους τε καὶ ἡνορέην σε διδάξω.
 [145] Ὡς ἡ μὲν πολύμητις ἀνηύτησεν Ἀθήνη.
 τοῖα δ' ὑποβλήθην λευκώλενος ἔννεπεν Ἥρη·
 (145) Εἴ με διακρίνων προφερέστερον
 ἔρνος ὀπάσσης
 πάσης σ' ὑμετέρης Ἀοίης ἡγήτορα θήσω.
 150 ἔργα μύθων ἀθέριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆϊ;
 [150] κοίρανος ἱφθίμοισι καὶ εὐπτολέμοισι κελεύει.
 οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀριστεύουσιν Ἀθήνης·
 2*

- (150) κῶλύμοροι θνήσκουσιν ὑποδρηστήρες Ἐνυοῦς.
 Τοτὴν κοιρανὴν πρωτόθρονος ὤπασεν Ἥρη.
- 155 ἦ δ' ἐάνδ' ἐκὼν βαθύκολπον ἐς ἡέρα, γυμνώσασα
 [155] κόλπον, ἀνηώρησε καὶ οὐκ ἡδέσσατο Κύπρις.
 χειρὶ δ' ἐλαφορίζουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων,
 (155) στῆθος ἅπ' ἀν γύμνωσε, καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζῶν.
 τοῖα δὲ μειδιῶσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα·
- 160 Δέξο με, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, δέχνυσο μορφὴν
 [160] ἡμετέρεην, καὶ σκῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν.
 ἔργα μύθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ;
 (160) ἀγλατῇ πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναικες.
 ἀντὶ μὲν ἡγορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω,
 165 ἀντὶ δὲ κοιρανῆς Ἑλένης ἐπιβήσεο λέκτρων·
 [165] νυμφίον ἀθρήσει σε μετὰ Τροίην Λακεδαιμόν.
- Οὐπω μῦθος ἔληγεν, ὃ δ' ἀγλαὸν ὤπασε μῆλον,
 (165) ἀγλατῆς ἀνάθημα, μέγα κτέρας Ἀφρογενεῖη,
 φυταλὴν πολέμοιο, κακοῦ πολέμοιο θέμεθλον.
- 170 χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα τύσῃ ἀνενείκατο φωνήν,
 [170] Ἥρην κερτομέουσα καὶ ἀντιάνειραν Ἀθήνην·
 Εἴξατέ μοι πολέμοιο συνήθεος, εἴξατε νίκης!
- (174) [176] οὐ σακέων βασιλεία, καὶ οὐ πυρός εἰμι τιθήνη,
 (170) ἀγλατῇ ἐφίλησα, καὶ ἀγλατῇ με διώκει.
- 175 φασὶ σε, μῆτερ Ἄρης, ὅπ' ὠδίνεσσιν ἀέξειν
 ἡϋκόμων Χαρίτων ἱερὸν χορόν· ἀλλὰ σε πᾶσαι
 [175] σήμερον ἡρνήσαντο, καὶ οὐ μίαν εὖρες ἀρωγόν.
- (175) οὐ σοι Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης·
 οὐ φλόγες Ἥφαίστοιο, καὶ εἰ φλογὸς ἄσθμα λοχεύει.
 180 οἷα δὲ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἀρτυώνη!
- [180] ἦν γάμος οὐκ ἔσπειρε καὶ οὐ μαϊώσατο μήτηρ,
 ἀλλὰ σιδηρεῖ σε τομὴ καὶ ῥῖνα σιδήρου
 (180) πατρώων ἀλόχευτον ἀνεβλάσθησε καρῆνων.
 οἷα δὲ χαλκείοισι καλυψαμένη χροά πέπλοις
 185 καὶ φεύγεις φιλότῃ καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις,

- [185] ἁρμονίης ἀδίδακτος, ὁμοφροσύνης ἀδαήμων.
ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι
- (185) τοῖται, κυθαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισι
κεκριμένων μελέων, οὗτ' ἄρσενες οὔτε γυναῖκες;
- 190 Τοῖον ἐφυβρίζουσα προσέειπε Κύπρις Ἀθήνην.
- [190] ὥς ἡ μὲν πτολίπορθον ἀέθλιον ἔλλαχε μορφῆς,
Ἥρην ἐξελάσασα καὶ ἀσχαλῶσαν Ἀθήνην.
- (190) ἰμείρων δ' ὅπ' ἔρωτι καὶ ἦν οὐκ εἶδε διώκων
Δύσπαρις, ἀθροίσας ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην
- 195 ἀνέρας ἐργοπόνοιο δαήμονας Ἀτρυτώνης.
- [195] ἔνθα πολυπρέμενοιο δαϊζόμεναι δρύες Ἴδης
ἥριπον ἀρχεκάοιο περιφροσύνησι Φερέκλου,
- (195) ὃς τότε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ
νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτῆνατο χαλκῷ.
- 200 αὐτῆμαρ προβέβουλε καὶ αὐτῆμαρ κάμε νῆας·
- [200] νῆας δ' οὐκ ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν Ἀθήνην.
Ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὀρέων ἠλλάξατο πόντον,
καὶ λεγέων ἐπίκουρον ἐφespoμένην Ἀφροδίτην
πολλάκις ἀχταίοισιν ἱλασσάμενος θυέεσσιν,
- (200) 205 ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
- [205] τῷ δὲ πολυτλήτων σιμῆϊα φαίνετο μόχθων·
κυανέη μὲν ὑπερθεῖν ἀναθρώσκουσα θύελλα
οὐρανὸν ὀρφναίων ἐλίκων ἐζώσατο δεσμῷ,
εἶθαρ ἀμιγθαλόεντος ἀπ' ἡέρος ὄμβρον ἰεῖσα·
- (205) 210 ἐκλύσθη δ' ὕπο πόντος ἐρεσσομένων ἐρετῶν.
- [210] τύφρα δὲ Δαρδανίην καὶ Τρώϊον οὐδας ἀμείψας
Ἰσμαρίδος μεθέηκε παραπλώων στόμα λίμνης·
αἶψα δὲ Θρηϊχίοιο μετὰ ῥία Παγγαίοιο
Φυλλίδος ἀντέλλοντα φιλήνορος ἔδρακε τύμβον,
- (210) 215 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀλήμονος εἶδε κελεύθου,
- [215] ἔνθα διαστείχουσα κινύρεο, Φυλλίς, ἀκοίτην,
δεγνυμένη παλινόρσον ἀπήμονα Δημοφῶντα,
ὀππότε νοστήσειεν Ἀθηναίης ἀπὸ δῆμου.

- τῷ δὲ βαθυκλήροιο διὰ χθονὸς Αἰμονιῶν
 (215) 220 ἐξαπίνης ἀνέτελλεν Ἀχαιῖδος ἄνθεα γαίης
 [220] Φθίῃ βωτιάνειρα
 καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη.
 (222) [226] οὐπω κεῖθεν ἔην δολιχὸς πλόος, οὐδὲ γαλήνης
 (223) [227] δηρὸν ἐρεσσομένων ἤκούετο δοῦπος ἐρετμῶν·
 (224) [228] καὶ χθονὸς εὐκόλοισιν ἐπ' ἡϊόνεσσι βαλόντες
 (225) [229] 225 πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις ἄλδος ἔργα μεμήλει·
 (217) [221] ἔνθεν ἄρ' ἐρχομένοιο παρ' εἰαμενάς ἐριάνθους
 (219) [223] κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις
 (218) [222] Σπάρτην καλλιγύναικα φίλην πόλιν Ἀτρεΐωνος·
 (221) [224] ἄγχι δὲ ναιομένην ὑπὸ δάσκιον οὖρεος ὕλην
 230 γείτονα παπταίνων ἐρατὴν θηεῖτο θεράπνην.
 (226) [230] Αὐτὰρ δ' χιονέυιο λοεσσάμενος ποταμοῖο
 ῥῆγετο φειδομένοισιν ἐπ' ἔγχεσιν ἔχνος ἐρείδων,
 μὴ πόδες ἡμερόεντες ὑπ' ἀχράντοιο
 κονίης,
 μὴ πλοκάμων κυνέησιν ἐπιβρίσαντες ἐθείρας
 (230) 235 ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν ἀῆται.
 [235] ἄρτι μὲν αἰπύδμητα φιλοξείνων ναστήρων
 δώματα παπταίνων καὶ γείτονας ἐγγύθι νηοῦς,
 ἄστεος ἀγλατὴν διεμέτρεεν, ἔνθα μὲν αὐτῆς
 χρύσειον ἐνδαπτής θηγέμενος εἶδος Ἀθήνης,
 (235) 240 ἔνθα δὲ Καρνείοιο φίλον κτέρας Ἀπόλλωνος,
 οἶκον Ἀμυκλαίοιο παραγνάμψας Ὑακίνθου·
 [240] ὃν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
 δῆμος Ἀμυκλαίων ἡγάσσατο, μὴ Διὶ Λητῶ
 कुσαμένη καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 245 οὐκ ἐδάη Ζεφύρῳ ζηλήμονι παῖδα φυλάσσων·
 (240) γαῖα δὲ δακρύσαντι χαρίζομένη βασιλῆϊ
 [245] ἄνθος ἀνέβηξε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
 ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἡβητῆρος.

- Ἦδη δ' ἀρχιδίμοισιν ἐπ' Ἀτρεΐδαο μελάθροισι
 250 ἴστατο θεσπεσίησιν ἀγαλλόμενος χαρίτεσσιν.
 (245) οὐ Διὶ τοῖον ἔτιχτεν ἐπήρατον υἷα θυῶνῃ·
 [250] ἰλήκοις Διόνυσσε· καὶ εἰ Διὸς ἐσσι γενέθλης,
 καλὸς ἔην καὶ κεῖνος ἐπ' ἀγλαῆσιν προσώπων.
 ἦ δὲ φιλοξείνων θαλάμων κληῖδας ἀνείσα
 255 ἐξαπίνης Ἑλένη μετεκίαθε δώματος αὐλήν·
 (250) καὶ θαλερὸν προπάρουθεν ὀπιπεύουσα θυράων
 [255] ὥς ἴδεν, ὥς ἐκάλεσσε καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν οἴκου,
 καί μιν ἐφεδρήσσειν νεοπηγέος ὀψόθεν ἔδρης
 ἀργυρέης ἐπέτελλε· κέρου δ' οὐκ εἶχεν ὀπωπῆς
 260 ἄλλοτε δὴ χρύσειον διισαμένη Κυθερείης
 (255) κοῦρον ὀπιπεύειν θαλαμηπόλον· ὀψὲ δ' ἀνέγνω,
 [260] ὥς οὐκ ἔστιν Ἔρωσ· βελέων δ' οὐκ εἶδε φαρέτρην·
 πολλὰκι δ' ἀγλαῆσιν ἐϋγλήνοισι προσώπων
 παπταίνειν ἐδόχευε τὸν ἡμερίδων βασιλῆα·
 265 ἀλλ' οὐχ ἡμερίδων θαλερὴν ἐδόχευεν ὀπώρην
 πεπταμένην χαρίεντος ἐπὶ ξυνοχῆσι καρτήνου.
 [265] ὀψὲ δὲ θαμβήσασα τέσσην ἀνενεύκατο φωνήν·
 (260) Ξεῖνε, πῆθεν τελέθεις ἔρατὸν γένος; εἶπε καὶ ἡμῖν.
 ἀγλαῆν μὲν ξοικας ἀριζήλῳ βασιλῆϊ,
 270 ἀλλὰ τετὴν οὐκ οἶδα παρ' Ἀργείοισι γενέθλην.
 πᾶσαν Δευκαλίωνος ἀμύμονος οἶδα γενέθλην.
 [270] οὐ Πύλον ἡμαθόεσσαν ἔχεις, Νηληΐιον οὐδας·
 Ἀντίλοχον δεδάηκα, τετὴν δ' οὐκ εἶδον ὀπωπῆν.
 (265) οὐ Φθίην χαρίεσσαν, ἀριστῆων τροφὸν ἀνδρῶν·
 275 οἶδα περικλήϊστον δλον γένος Αἰακιδάων,
 ἀγλαῆν Πηλῆος, ἐϋκλείην Τελαμῶνος,
 [275] ἦθεα Πατρόκλοιο καὶ ἡνορέην Ἀχιλῆος.
 Τοῖα Πάριν ποθέουσα λιγύθροος ἔννεπε νύμφη.
 (270) αὐτὰρ δὲ μείλιχόν ἡμείβετο γῆρυν ἀνοίξας·
 280 Εἴ τινα που Φρυγίης ἐνὶ πείρασι γαῖαν ἀκούεις,
 Ἴλιον, ἣν πύργωσσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·

- [286] εἴ τινά που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
 ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδας γενέθλης·
 (275) ἔνθεν ἀριστεῦων ἐμφύλια πάντα διώκω.
 285 εἰμὶ γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
 εἰμὶ δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν,
 [285] ᾧ καὶ ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
 πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοί περ ἔόντες.
 (280) ὦν τὰ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τέχνα πάτρης
 290 τέχνα μὴ πέπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
 — — — — —
 αὐτὰρ ἐγὼ, βασιλεία, δικασπόλος εἰμὶ θεῶων·
 [290] καὶ γὰρ ἀχηγεμένῃσιν ἐπουρανίῃσι δικάζων,
 Κύπριδος ἀγλαῆν καὶ ἐπήρατον ἤνεσα μορφῇ·
 (285) ἥ δὲ περικλήστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
 295 νύμφην ἱμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὁπάσσαι,
 ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασσηγήτην Ἀφροδίτης,
 [295] ἥς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἷδατα τί σσα περῆσαι.
 δεῦρό γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει·
 (290) μὴ με καταισχύνειας ἔρην καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
 300 οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
 οἶσθα γὰρ ὥς Μενέλαος ἀνάκτιδός ἐστι γενέθλης.
 [300] οὐ τοῖαι γεγάσιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
 καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροισιν ἀεζόμεναι μελέεσσιν
 (295) ἀνδρῶν ἥθος ἔχουσι, νύχθι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
 305 Ἔννεπεν, ἥ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν,
 δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφη.
 [305] ὁφὲ δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνεείκατο φωνῇ·
 Ἄτρεκέως, ὦ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τέχνα πάτρης
 (300) τὸ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπέλλων;
 310 ἥθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
 καὶ νόμον οἰονόμοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
 [310] ἔνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῇσι πυλάων
 πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπείλλων.

- (305) ἀγρέο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
 315 ἔφομαι, ὥς Κυθέρεια γάμων βασιλεία κελεύει.
 οὐδ' τρομέω Μενέλαον, ὅταν Τροίῃ με νοήσῃ.
- (308) [315] Τοίην συνθεσὶν καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
 (315) [322] αὐτὰρ δ' ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλιμα νηῶν
 ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνου Μενελάου·
 320 κυδιόων δ' ὑπέροπλον ὑποσχέσθῃ Κυthereτης
 [325] φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖτο.
 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην
 (320) ἵσταμένης πολύδακρυς ἀνέστενεν ἡριγενείης,
 πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
 325 δξύτατον βοήωσα, τόσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
 [330] Παῖδες, πῇ με λιποῦσα πολύστονον ᾤχετο μήτηρ,
 ἡ γχιζὼν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
 (325) ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνήν;
 ἔννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες.
 330 ἀγρήμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 [335] Ἑρμιόνην στενάχουσαν ἐπειρήσαντο γυναῖκες·
 Τέκνον ὀδυρομένη, γόον εὔασσον, ᾤχετο μήτηρ·
 (330) νοστήσει παλίνορσος· ἔτι κλαίουσα νοήσεις.
 οὐχ ὁράας; γοεραὶ μὲν ἐπημύουσιν ὀπωπαί
 335 πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσι παρειαί.
 [340] ἡ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενάων
 ἤλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλαγχθεῖσα κελεύθου,
 (335) ἵσταται ἀσχαλώωσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
 ὤράων, δρυσόεντος ὑπὲρ πεδίοιο θαάσσει·
 340 ἡ χροῖα πατρώοιο λοεσσομένη ποταμοῖο
 [345] ᾤχετο καὶ δῆθυνεν ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις.
 Τοῖα δὲ δακρύσασσι πολύστονος ἔννεπε κούρη·
 (340) Οἶδε χορὸν, ποταμῶν ἐδάῃ ῥόον, οἶδε κελεύθους
 ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα· τί μοι φθέγγεσθε γυναῖκες;
-
- 345 ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν ἰαίνει·

- [286] εἴ τινα που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
 ἔκλυες ἐδώδινος ἀπὸ Κρονίδας γενέθλης·
 (275) ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω.
 285 εἰμὶ γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
 εἰμὶ δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν,
 [285] ᾧ καὶ ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
 πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοί περ ἔδντες.
 (280) ὦν τὰ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τέχρα πάτρης
 290 τέχρα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
 — — — — —
 αὐτὰρ ἐγὼ, βασιλεία, δικασπόλος εἰμὶ θεῶων·
 [290] καὶ γὰρ ἀκηχεμένῃσιν ἐπουρανίῃσι δικάζων,
 Κύπριδος ἀγλαῖην καὶ ἐπήρατον ἦνεσα μορφὴν·
 (285) ἥ δὲ περικλῆϊστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
 295 νύμφην ἱμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι,
 ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης,
 [295] ἧς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἷδματα τίσσα περῆσαι.
 δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει·
 (290) μὴ με καταισχύνειας ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
 300 οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
 οἶσθα γὰρ ὥς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.
 [300] οὐ τοῖαι γεγάσιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
 καὶ γὰρ ἀχιδνοτέροισιν ἀεζόμεναι μελέεσσιν
 (295) ἀνδρῶν ἥθος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
 305 Ἐννεπεν, ἥ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν,
 δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφη.
 [305] ὀφρὲ δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
 Ἄτρεκέως, ὦ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τέχρα πάτρης
 (300) τὸ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων;
 310 ἥθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
 καὶ νόμον οἰονόμοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
 [310] ἔνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῇσι πυλάων
 πολλάκις εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπείλλων.

- (305) ἀγρέο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
 315 ἔφομαι, ὥς Κυθήρεια γάμων βασιλεια κελεύει.
 οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅταν Τροίη με νοήσῃ.
- (308) [315] Τοίην συνθεσὶν καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
 (315) [322] αὐτὰρ δ' ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
 ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνου Μενελάου·
 320 κυδιῶν δ' ὑπέροπλον ὑποσχαστή Κυθερείης
 [325] φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην
 (320) ἵσταμένης πολύδακρυς ἀνέστενεν ἥριγενείης,
 πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
 325 ὀξύτατον βοήωσα, τήσιν ἀνενείκατο φωνήν·
 [330] Παιῖδες, πῇ με λιποῦσα πολύστονον ᾤχετο μήτηρ,
 ἢ χθιζὺν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἀνείσα
 (325) ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνήν;
 ἔννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες.
 330 ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 [335] Ἑρμιόνην στενάχουσιν ἐπειρήσαντο γυναικες·
 Τέκνον ὀδυρομένη, γόον εὔνασον, ᾤχετο μήτηρ·
 (330) νοστήσει παλίνορος· ἔτι κλαίουσα νοήσεις.
 οὐχ ἡράς; γοεραὶ μὲν ἐπημύουσιν ὀπωπαί
 335 πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσι παρειαί.
 [340] ἢ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενῶν
 ἤλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλαγθεῖσα κελεύθου,
 (335) ἵσταται ἀσχαλώωσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
 ὤρῶν, δρυσόεντος ὑπὲρ πεδλίοιο θαάσσει·
 340 ἢ χροῖα πατρώοιο λοεσσομένη ποταμοῖο
 [345] ᾤχετο καὶ δῆθυνεν ἐπ' Ἐδρώταο ρεέθροις.
 Τοῖα δὲ δακρύσασσι πολύστονος ἔννεπε κούρη·
 (340) Οἶδε χορὸν, ποταμῶν ἐδάη ρόον, οἶδε κελεύθους
 ἐς ρόον, ἐς λειμῶνα· τί μοι φθέγγεσθε γυναικες;
 — — — — —
 345 ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν ἰαύει·

- [350] ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνροσος ἰκάνει.
 μῆτερ ἐμή, τίνα χῶρον ἔχεις; τίνα δ' οὖρεα ναίεις;
 (345) πλαζομένην θῆρές σε κατέκτανον; ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 θῆρες ἀριζήλοιο Διὸς τρομέουσι γενέθλην.
 350 ἥριπες ἐξ ὀχέων χθαμαλῆς ἐπὶ νῶτα κονίης
-
- [355] σὺν δέμας οἰοπόλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιποῦσα;
 ἀλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην
 (350) δένδρεα παπτήνασα καὶ αὐτῶν ἄχρι πετήλων
 σὺν δέμας οὐκ ἐνόησα καὶ οὐ νεμεσίζομαι ὕλη.
 355 μὴ διεροῖς στονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροισι
 [360] νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνη;
 ἀλλὰ καὶ ἐν ποταμοῖσι καὶ ἐν πελάγεσσι θαλάσσης
 (355) Νηϊάδες ζῶουσι, καὶ οὐ κτείνουσι γυναικάς.
 Ὡς ἡ μὲν στενάχισεν· ἀνακλίνασα δὲ δειρὴν
-
- 360 ὕπνος ἐπεὶ χαμάτοιο συνέμπορος· ἡ γὰρ ἐτύχθη
 [365] ἄμφω ἀναγκαῖη ξυνήϊα πάντα λαχόντε·
 ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν·
 (360) ἔνθεν ἀκηγεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
 πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι γυναικες.
 (309) [316] 365 νύξ δὲ πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡελίοιο κελεύθους
 (310) [317] ὕπνον ἐλαφρίζουσα παρήγορον ὥπασεν ἥῳ
 ἀρχομένην· δοιᾶς δὲ πύλας ᾗῃξεν ὀνείρων,
 τὴν μὲν ἀληθείης· κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμος·
 [320] ἔνθεν ἀναθρώσκεισι θεῶν νημερτέες ὁμφαί,
 (314) [321] 370 τὴν δὲ δολοφροσύνης
 κενεῶν θρέπτειραν ὀνείρων.
 (362) [369] ἡ μὲν ἀλητεύουσα δολοφροσύνησιν ὀνείρων
 [370] μητέρα παπταίνειν ὥϊσατο· τοῖα δὲ κούρη
 ἴαχε θαμβήσασα καὶ ἀχνομένη περ ἐοῦσα·
 (365) Χθιζὼν ὀδυρόμένην με δόμων ἔκτοσθε φυγοῦσα
 375 κάλλιπες ὑπνώουσιν ὑπὲρ λεχέων γενετῆρος.

- (367) [374] ποῖον ὄρος μεθέηκα; τίνας προλέλοιπα κολώνας
 (381) [386] μητέρα μαστεύουσα; μάτην δ' ἐπλάζετο κούρη.
 (369) [376] Τοῖα δὲ φωνήσασα προσέννεπε Τυνδαρεῶνη·
 (370) Τέκνον ἀκηγεμένη, μὴ μέμφεο δεῖνὰ παθούσῃ·
 380 ὁ χθιζὼν με μολῶν ἀπατήλιος ἤρπασεν ἀνὴρ.
 Ἔννεπεν· ἦ δ' ἀνόρουσε, καὶ οὐχ ὁρώωσα τιθήνην
 [380] ὀξυτέρῃ πολὺ μᾶλλον ἀνεβρυχήσατο φωνῇ·
 Ἡερίης ὕρνιθες εὐπτερα τέκνα γενέθλης,
 (375) εἶπατε νοστήσαντες ἐπὶ Κρήτην Μενελάω,
 385 χθιζὼν ὅτι Σπάρτην τις ἀνὴρ ἀθεμίστιος ἐλθὼν,
 ἀγλατὴν σύμπασαν ἑὼν ἀλάπαξε μελάνθρων.
 (378) [385] ὦς ἦ μὲν πολύδακρυς ἐς ἡέρα φωνήσασα
 — — — — —
 (368) [375] οὕτω καλλικόμοι μεθ' ἁρμονίην Ἀφροδίτης
 — — — — —
 (380) [387] καὶ Κικόνων πτολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλης
 390 Δαρδανίης λιμένεσσιν ὁ νυμφίος ἤγαγε νύμφην.
 πυκνὰ δὲ τίλλε κόμην, χρυσέην δ' ἔρριψε καλύπτρην
 [390] Κασσάνδρῃ νεόφοιτος ἀπ' ἀκροπόλεως ἰδοῦσα.
 Τροίῃ δ' ὕψιδόμων πυλέων κληῖδας ἀνεῖσα
 (385) δέξατο νοστήσαντα τὸν ἀρχέκυκον πολίτην.

ANNOTATIO CRITICA.

Titulus poematis est in M: ^{λυοῦ}κολούθου (corr. M 2.) ποιητοῦ λυκο-
πολίτου ἀρπαγῇ (sic M 2. ex αρπαγη) τῆς (της M 1.) ἐλένης; in
ALNR: κολλούθου ποιητοῦ ἀρπαγῇ ἐλένης (nisi quod κολλύθου N ante
corr. et ἐλένης R); Q: κολουθου ποιητοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς ἐλένης;
C: περὶ ἀρπαγῆς τῆς ἐλένης; W et G (nisi quod hic θηβαίου λυκο-
πολίτου): κολούθου λυκοπολίτου θηβαίου ἐποποιου ἐλένης ἀρπαγῇ; S: κο-
λύθου λυκολίτου θηβαίου ἐποποιου ἀρπαγῇ ἐλένης; de V nihil in Vossii
excerptis notatum; in P κολούθου ἐλένης ἀρπαγῇ scriptum esse refert
Iuliani apographon, in cuius tamen margine codicem inscriptione
carere annotavi. Editionum titulos consulto omisi. 1 Νύμφαι ex νύμ-
φαι M 2.; ξάθω C ante corr., ιερα M 1, ἱερά M 2. — 2 αἱ h; ad νύμφαι
scholion in G: ἐπικαλεῖται νύμφας γείτονας τοῦ ὄρος Ἴδα (sic?) ἐν
χόρῳ Τροίης, ἔνθα ὁ Πάρις τὰς βοῦς ἐνόμεινεν, et ad ποταμοῦ Ξάν-
θοιο: ὃν βαθυδίνην λέγει Ὅμηρος Πλ. φ. πλάσας τὸν ποταμὸν ἀνδρὶ
εἰσάμενον φθέγγεσθαι πρὸς Ἀχιλλέα, ὃς ἀμειβόμενος Σκάμανδρον διο-
τρεφέα ἀποκαλεῖται τὸν ποταμὸν. — 3 πατρώησιν M; ἐπι M 1., ἐπὶ M 2.
unde receperunt Bekk. et edd. rec., ἐνι NQ, ἐνὶ C, ἐνὶ rell. dett.,
quod defendit Popoff apud Graefium p. 242, feliciter, iudice Graefio.
φαμάθοι C ante corr. — 4 χῶρον M 1.; ἰδαίησιν M 1, ἰδαίησιν M 2,
ἰδέησιν Q, ἐπενύνασθε M 1, cui ἀντελλεσθε suprascripsit M 2., ἐπ'
ἀντέλεσθε LNR, ἐπαντέλλεσθαι W, ἐπαντέλεσθαι (ex ἐπ' ἀντ.) C,
ἐπαντέλεσθε Q, ἐπαντέλλεσθε rell. dett. et edd. ante Bekk., qui
Mutinensis vestigia premens ἐπενύνεσθε a reliquis editoribus re-
ceptum edidit collato Callimacho h. in Ap. 8 οἱ δὲ νέοι μολπήν τε
καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε et Moscho Eur. 30 τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν,
ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο. Contra quem frustra Graef. p. 241:
»Ab auctoritate Cod. Mut. pendet iudicium de verbo, quod v. 4
legendum est. Nam ἐπαντέλλεσθε poëtica imagine se commendat,
neque dubius est usus medii τέλλομαι, Arat. Ph. 285. 382.; ἐπεντύ-
νεσθε s. ἐπεντύνασθε Cod. tuetur. Callimachi similis locus nihil
evincit. Multa enim a multis similiter dici potuerunt, ut ἐς χορὸν
δτρύνεσθε v. 415 a Tryphiodoro dictum«. Haec Graefius, qui p. 242
addit: »Difficultas augetur mire coniunctis vocc. χορός et χορεῖται,
quae res simul ad verbum constituendum facit. Prius de salta-
tione, alterum de carminibus argutius quam verius accipiebat

Popoff noster, felicius v. 3 ἐνὶ defendens. Si utrumque voc. sanum, χορείας interpretor de ipsis in Ida monte saltantibus sive Nymphis sive virginibus, quibus se fluvii Nymphae ad communes instituendos choros miscent, quasi esset Ἰδαίῃσι — κόρησιν, aut, si masculinum ferendum, Ἰδαίοιςι — χορευταῖς. Sic ἐπαντέλλεσθε necessarium est. Sed f. χορός et χορεῖται hic non rectius iunguntur, quam v. 83 πλόκαμοι et χαῖτη. Elegans sed non nimis probabile esset ἔσπεροι Ἰδ. ἐπαντέλλεσθε χ. ut ἔσπερος habet Paul. Sil. ep. 25. 28. Minus placet εἰς ὄρος v. ὡς κόραι, aut si quis in fine v. πορείαις tentaret, etsi Nonnus hoc v. frequentat, et sic utrumque verbum conveniret. — 5 θεμιστοπόλοιο M. — 6 εἵπατέ ex εἵπατέ M 2, qui in

marg. addit ἔσπετε; ἔσπετέ APS h n, ἔπεστέ L, ἔσπεται N, corr. m 1., ἐπέτέ Q, ἔσπετε W, ἔσπετέ rell. edd. ante Bekk., qui εἵπατε recepit, »qua forma sola utitur Nonnus (1, 128. 5, 459 et 460. 13, 46. 16, 224. 21, 71. 25, 18. 32, 184. 34, 65. 40, 175. 41, 11. 42, 62. 47, 194 et 200 et 336 et 337)»; κελαδόντος M.; ἀπ' ὀρνύμεναι CLR ἀπορ-
ρύμεναι M, corr. M 2., »Non credam scripsisse poetam κελαδόντος ἀπορρύμεναι ποταμοῖο. Languent enim haec verba, debebatque Coluthus, si eleganter scribere vellet, omissis supra ποταμοῦ Ἐάνθοιο γενέθλη, dicere, adeste a fluvio, a quo estis prognatae. Scripsit vero,

εἵπατέ μοι, κελαδόντος ἀπορρύμενος ποταμοῖο

ἐξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν. Auctorem habemus ipsum v. 70.α

Herm. p. 7 cuius coniecturam minus necessariam recepit Lehrs. — ἡγορέων (sic potius quam ἡωορέων quod enotavit Pressel) M, ἐξ ὀρέων rell. codd. et edd., in qua scriptura primus offendit Lennep Ann. p. 106 »Difficultas, quae in hoc loco explicando obversabatur aliquando, potissimum in additis vocibus ἐξ ὀρέων residet; sunt enim plane otiosa et nescio quantam huic loco adimunt venustatem. Brodaeus quidem de montibus Idaeis, ubi Paris paternas oves ducebat, intelligit: quam interpretationem et ego in versione agnovi: sed vel sic durum addi illud ἐξ ὀρέων. Cum enim Nymphas impleret noster ut indicarent locum, unde venerit Paris, dum ad Helenam proficisceretur, nullo modo recte montium, ac si iam cognitus foret, mentio hic fit. Hinc suspicio dudum mihi subnata fuit, Coluthum dedisse ἐξερῶν, πόθεν ἦλθεν ἀθήσα πόντων ἐλαύνων . . . Verum cum ne sic omni difficultate careat locus noster,

fere ipsi auctori hunc errorem imputandum crediderim. Contra quem Bekker »sed nihil mutandum, si quidem non locum indicat particula *πόθεν*, sed causam. Ut apud Nonnum 23, 79. 24, 302. 30, 152. 33, 307. 47, 373« quibus locis Schneider p. 424 alios addidit 2, 607. 7, 292. 8, 78 et 207. 23, 79 et 183squ. 38, 99. 47, 414. 48, 760 et 818squ. Paraphr. § 121. : 97. Probavit Lennepii coniecturam Phil. Scio, improbavit Harles, qui Brodaeii explicationem sequitur, et Iulien. Ipse Schneider codicis Mutinensis scripturam *ἡγορέων* recipiendam dixit, quod vocabulum sive recta via ex *ἥνωρ* (Hesych. cfr. *ἀνόρεος*, *ἡνόρειος*, *ἡγορέη*, *ὑπερανόρεος*, *ὑπερήνωρ* et *ὑπερηγορέων*, *ἀγήνωρ* et *ἀγηγορέων*) formatum sive ex *ἀγηγορέων* vel *ὑπερηγορέων* decurtatum esse putavit ex ratione de qua docuit ad Nicandr. Ther. 482. Sed equidem neque a Collutho nova vocabula insolentius ficta esse comperi neque lectores eis quae Schneider nimis arguta contra vulgatam lectionem attulit offendi posse credidi. Sunt autem haec (p. 424. 425): »*ἐξ ὁρέων* aliquid habet incommodi. Nam quum mirabundus poeta quaerat, cur insuetum sibi mare Paris petierit, quis non huic expectet opponi potius terram vel continentem quam montes? nam si quis negaverit montes hic opponi mari, patet ita et otiose additum esse *ἐξ ὁρέων*, nec potuisse eleganter eo enuntiationis loco poni, ubi omnis in haec verba vis cadit. Itaque ut recte habet v. 201 *ἄρτι μὲν Ἰδαίων ὁρέων ἡλλάξατο πόντον*, ita hoc loco credibile est poetam scripturum fuisse *ἐκ γαίης* vel *ἐκ χέρσου*«.

Hermann p. 7 »*ἐξ ὁρέων* etsi per se non suspectum est, tamen adeo mira est scriptura cod. Mut. *ἡγορέων*, ut non inepte quis possit coniecere, *κελάδοντος ἀπορνύμενος ποταμοῖο ἡϊόνων*. Fallitur enim Buttmannus in Lexilog. vol. II p. 22 *ἡϊόνας* fluviis tribui negans: v. Apollon. Rh. II 659. « *ἐξ ὁρέων* recte retinuit Lehrs. — *ποθεν* *ἡλθεν* M; *ἀηθέα* ex *ἀηθεα* M 2., *ἀηθέα* ACNPS in Harl., *ἀήθεα* Q [LW] et sic tacite corr. Bekker. »Ceterum ne quis pro *ἐλαύνων* futurum ponendum fuisse putet, conferat Isocrat. Evag. 14, *ἤλθον ἰκετεύοντες*, Plat. Phaed. p. 116 C *ἤλθον ἀγγέλλων* etc.« Schneider p. 425. —

v. 7 *ἀγνώσσω* ex *αγνωσῶν* M 2. *τί δ' ἂν* M (corr. M 2.), *τί δαί* ACLNPSVW Bekk. Iul., *τί δ' ἂν* R, *τί δέ* Q edd. ante Bekk. et Lehrs, et diserte probavit iam ante Hermannum (p. 8.) Lennep his verbis »cod. Voss. Reg. A. et Ambr. *τί δαί*. quod, si interrogative, ut in nonnullis edd. locus capiatur, rectius et *ἀττικώτατον*,

a Colutho tamen profectum non videtur. Graefius qui *δαί* non esse horum poetarum recte monuit, *τί δ' αἶ*, »quo et altera lectio *δ' ἄν* ducit«, coniecit p. 242 et Observv. critt. in Tryphiod. p. 233. — 9 *ἀρχ.* ex *αρχ.* M 2, *ἀρχαιάκων* Ald. n; corr. etiam Perdr. *πόντον*

ex παντον M 2; *γαίαν* LP; *ὀρίνη* MP, *ὀρίνει* Q, *ὀρίνει* NR. *τίνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὀρίνειν* scripsit probante Harlesio Lenn. cum vulgata »nullo modo commodum admittant sensum«, suamque coniecturam Q libri scriptura *ὀρίνει* firmari crediderit; »facillimo enim errore e litera N altero latere eraso, oriri potest I, quod in Codicibus manu scriptis non raro accidisse, nemo, qui eos oculis usurpaverit, infitias ibit«. Vulgatam defendit Bekker: »eadem structura Nonnus 11, 288 *τί χρέος ἔν, ἵνα πόντον ἀμείλιχον ἥνιοχέης*«. — 10 colon om. MR et fort. alii codd. *ὠγυγίη* M, Bekker, et rell. edd., *ὠκυπέτῃ* codd. dett. et edd. ante Lennepium, qui Dausqueii coniecturam *ὠκυπέτης* recepit et addit: »Cur tamen et illud sibi suspectum dixerit, causam nisi levissimam video. Si forte aliquid tentandum, non alienum foret: »*τίνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὀρίνειν Βουκόλος ὠκυπέτης· τίς δ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή*. Velocitatem Paridi apprime convenire, tum quod amore in quo nulla unquam mora datur, flagrare, tum quod velox admodum fuerit, liquet«. Caeterum *ὠγυγίην ἀρχήν* pro *πρώτην ἀρχήν* nimis tumide dictum esse ratus,ournier p. 9 *ὠλυγίη* pro *ὠγυγίη* coniecit, collato Hesychio (*ὠλυγίων· σκοτεινῶν· κακῶν· μακρῶν· ὀξέων· μεγάλων*) ἐς Scholio ad Apoll. Rh. IV 1258 (*διωλυγίης· σκοτεινῆς· ἢ διωλυγίης ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ δηκούσης*). — *τίς* MNPQW; *νείκεος* Q; *ἀρχή* M; — 11 *καίανθανάτοις* M; *θεμιστεύωσι* M, Bekker, et rell. edd., *θεμιστεύωσι* codd. dett. et edd. ante Bekker.; *νομῆς* ex *νομῆς* m. pr. in C. — 12 *τίς* δε M; *δικασπολή* A; *ἔκλυε* CLNP; *νύμφης* ex *νύμφεις* M. — 13 *ἀργεῖς* M 1, *ἀργεῖς* M 2. — *Ἀργεῖς· ἀτὰρ αὐταί* metri nimirum causa coni. Wernike ad Tryph. p. 39.; *ἐθῆσας* M 2 ex *ἐθῆσασθαι*,

ἐθῆσασθαι Q (corr. m. rec.); *μολούσας* coni. Hemsterhusius in notis ad Lucianum Tom. I p. 252 et Lennep in notis, ubi: »Si vulgatae standum, de ipsis Nymphis Troianis haec intelligenda: si tamen mecum reponas *μολούσας*, de deabus Iunone, Venere et Minerva, quarum mentio vs. 11 iam facta, ad Idam properantibus capi debet«. Contra quem Herm. p. 8. 9 »*μολοῦσαι* si ex Hemsterhusii coniectura in *μολούσας* mutaretur, antea scribendum erat *ἀθανάτησι*. Sed recte librorum scripturam servavit Iulianus, defenditque censor Heidel-

- [286] εἴ τινα που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης·
- (275) ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω.
- 285 εἰμὶ γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
εἰμὶ δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν,
- [285] ᾗ καὶ ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοί περ ἔδοντες.
- (280) ὧν τὰ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τέχρα πάτρης
290 τέχρα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
- — — — —
- αὐτὰρ ἐγὼ, βασιλεια, δικασπόλος εἰμὶ θεάων·
- [290] καὶ γὰρ ἀκηγεμένῃσιν ἐπουρανῆσι δικάζων,
Κύπριδος ἀγλαῆν καὶ ἐπήρατον ἦνεσα μορφήν·
- (285) ἣ δὲ περικλῆστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
295 νύμφην ἡμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι,
ἣν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης,
- [295] ἥς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τίσσα περῆσαι.
δεῦρό γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθέρεια κελεύει·
- (290) μὴ με καταισχύνειας ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
300 οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
οἶσθα γὰρ ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.
- [300] οὐ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναιῖκες·
καὶ γὰρ ἀχιδνοτέροισιν ἀεζόμεναι μελέεσσιν
ἀνδρῶν ἥθος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναιῖκες.
- (295) 305 Ἔννεπεν, ἣ δ' ἐρόεσσαν ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν,
δηρὸν ἀμηχανέουσα, καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφη.
- [305] ὅψε δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
Ἄτρεκέως, ὦ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τέχρα πάτρης
- (300) τὸ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων;
310 ἥθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι,
καὶ νόμον οἰονόμοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
- [310] ἔνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῇσι πυλάων
πολλάκις εἰλιπόδεσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπέλλων.

- (305) ἀγρέο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
 315 ἔφομαι, ὥς Κυθήρεια γάμων βασιλεία κελεύει.
 οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅταν Τροίῃ με νοήσῃ.
- (308) [315] Τοίην συνθεσὴν καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
 (315) [322] αὐτὰρ ὃ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
 ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνου Μενελάου·
 320 κυδιόων δ' ὑπέροπλον ὑποσχέσθῃ Κυthereίης
 [325] φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην
- (320) ἱσταμένης πολύδακρυς ἀνέστενεν ἥριγενέης,
 πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
 325 ὀξύτατον βοήωσα, τήσῃ ἀνενείκατο φωνήν·
 [330] Παῖδες, πῇ με λιποῦσα πολύστονον ᾗχετο μήτηρ,
 ἡ χθεῖζ' οὐκ ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
 (325) ἔδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν ἐδνήν;
 ἔννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες.
 330 ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 [335] Ἑρμιόνην στενάχουσιν ἐπειρήσαντο γυναιῖκες·
 Τέκνον ὀδυρομένη, γόον εὔνασον, ᾗχετο μήτηρ·
- (330) νοστήσει παλίνορσος· ἔτι κλαίουσα νοήσεις.
 οὐχ ὁράας; γοεραὶ μὲν ἐπημύουσιν ὀπωπαί
 335 πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσι παρειαί.
 [340] ἡ τάχα νυμφάων ἐς ὁμήγυριν ἀγρομενάων
 ἤλυθεν, ἰθείης δὲ παραπλαγχθεῖσα κελεύθου,
 (335) ἴσταται ἀσχαλώουσα, καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
 Ὀρέων, ὀρυσθέντος ὑπὲρ πεδίοιο θαάσσει·
 340 ἡ χροά πατρώοιο λοεσσομένη ποταμοῖο
 [345] ᾗχετο καὶ δῆθυνεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις.
 Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
- (340) Οἶδε χορὸν, ποταμῶν ἐδάῃ ῥόον, οἶδε κελεύθους
 ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα· τί μοι φθέγγεσθε γυναιῖκες;
-
- 345 ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοπέλοισιν ἱαύει·

— 17 ὥς P; ὦ pro vulgate ὁ M; δ ego scripsi. De ὥς δ μὲν cfr. Herm. p. 9 »Hic vero ubi nihil praecessit, quo referatur illud ὥς, non video, quomodo eo uti potuerit poeta. Nam si Homerus Iliadis librum XII verbis illis ὥς δ μὲν et alias rhapsodias similiter incepit, intelligere debuit Coluthus, factum id esse sic, ut praegressa respicerentur. Censor Heidelbergensis p. 509, comparandum fuisse ait Homericum Od. I 11. *ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν Ὀλῆθρον, Οἴκοι ἔσαν* aliaque in medias res rapiencia exordia. Horum vellem exempla, quae similia essent, dedisset. Nam . . . addendum erat, referri *ἔνθα* ad verba v. 2 posita, *ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πολίεθρον ἔπερσεν*, itaque indicato iam tempore recte dictum esse. Coluthus nisi fallor scripserat *τοῖσι μὲν*, ut intelligerentur ex re ipsa convivae in nuptiis Pelei. Error fortasse ex eo natus, quod in antiquissimo codice scriptum erat *οἷσι μὲν*, omissa littera initiali, quae ut in ipsius narrationis exordio post esset rubro pingenda. Schneider p. 432 collato Stasino (fragm. in schol. ad Il. α 5) *ἦν δτε μυρία φῦλα* et Anth. Pal. I 92 *ἦν δτε Χριστὸς ἔαυεν* et de aliis similibus ad Schaeferum ad Bosii ellips. p. 543 et Naekeum opusc. I p. 238 lectores remittens, *ἦν μὲν δδ' ὑφιλόφοισιν* coniecit, pro quo evanidis iam codicis archetypi litteris male *ὥς δ μὲν* scripserit aliquis in-tempestiva recordatione ex vv. 77. 121. 145. 190. 363. 385 ductum. Lehrs in praef. p. VIII vulgatam retinuit »quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quae suspicio in his carminis centonibus facillime movetur. Neque tamen lacunae signa posuit. Hermann *τοῖσι* non habere quo referatur, recte perspexit Schneider p. 432, cuius coniecturam quin recipiam vitiosus ut videtur hiatus vetuit. cfr. Ludwig Beitr. z. Kritik des Nonnos p. 33. — *υφιλόφοισιν* M, *υφηλόφοισιν* Q Ald. n, quod corr. etiam Perdrier. *υφιλόφοισι* C, *υφελόφοισιν* G; *ενούρεσσιν* M 1. *ἐν οὔρεσσιν* m. rec. in M. *αἰμονάων* M. — 18 *νυμφιδῶν* M 1. *νυμφιδίων* M 2. — 19 *Ζῆνος* Ubel. n.; *ἑωνοχέει* M, *ἑφνοχέει* G; *γαννυμήδης* A C L N; — 20 *κυδαίνουσα* C; — 21 *λευκόλενον* C; *ἀμφιτρίτην* M (corr. M 2), *ἀμφιτρίτης* R; — 22 *ζεδε* M (corr. M 2.); *ἀπουλόμποιο* M 1., *ἀπ' οὐλ.* M 2. *οὐλύποιο* C. — Post hunc versum fortasse excidit versus, qui verbum ex v. 20 minus commode subintelligendum continuerit. — 23 *μελισσίνεντος* M; *ἀπευοδμου* M 1., *ἀπευόδμου* M 2.; *ἐπεσσυμένων* G et Porti ed., *ἀπεσσυμένων* (*ἀπεσσημένων* ante corr. Q) rel. dett. et edd. omnes praeter Lehrsium, qui *ἐκ δὲ Μελισσίνεντος ἀπ' εὐόδμου Ἐλικῶνος* edidit ex

Hermanni sententia, qui p. 10 vulgatam scripturam correctori debere vidit »sed is, ut oportebat, *ἐπεσσυμένων* scripserat [non credo] quod est in cod. Goth. [pessimae notae]. Pro ea voce genuinam scripturam dedit cod. Mut. *ἀπ' εὐδόμου*. Ea mirum est nec Iulianum, qui Nicandrum Ther. 11 [*Ἀσκραῖος μυχάτοιο Μελισσήεντος ἐπ' ὀχθαῖς Ἡσίοδος κατέλεξε παρ' ὕδασι Περμησσοῖο*] eiusque scholiasten attulerit [p. 5 ed. Keil: *Μελισσήεντα δὲ φησι τὸν τόπον τοῦ Ἑλικῶνος, ἐν ᾧ εὔρε τὰς Μούσας, ὅς οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ Μελισσέως βασιλεύσαντος τοῦ τόπου*] nec censorem eius Heidelbergensem, qui adnotationem Iuliani tractaverit, uti scivisse. Aliter vidissent *Μελισσήεντος* loci in Helicone nomen esse proprium«. Probavit haec etiam Schneider p. 422. — *ἐλικῶνος* MCQQGL, *λεγ.* ex *λυγ.* C; *ἀγων* M 1. *ἄγων* M 2; *χορον* M 1., *χορὸν* M 2; *ἦλθεν* ex *ἦλθεν* M., *ἦλθε* C. — vv. 25—26 olim post v. 38 legebantur. 25 *χρυσείοις* M 1. *χρυσείοις* M 2.; *δ' ἐκάτερθε* || M; *τῷ ἀνασόμενος* Q; *πλοκάμοις* M; — 26 *κέρσε κόμης ζεφύρω* M; *στιφελίζετο* A Q; *χαῖτας* M; *χαίτης* rell. codd. et edd. post Bekker., *χαίτην* edd. ante Bekker. Cum Bacchum per vocem *βότρυς* significari crediderint plerique critici ante Graefium, Lennep in notis et in Animadv. p. 116 *χρυσείοις δ' ἐκάτερθ' ἐπινεισόμενος πλοκάμοις* coniecit, quoniam »cum noster hic procul dubio voluerit, Bacchum etiam iuxta cum aliis diis ad Pelei et Thetidis nuptias profectum esse, necessario verbum aliquod motum significans desideratur . . . Praetera *βότρυς*, vel, ut recte clar. D'Orville emendat, *βότρον*, si iam cum *χαίτην* iungas, facile liquet illud *χαίτην* in *χαίτης* mutandum, quemadmodum in quatuor minimum Codicibus exaratum«. Idem Lennep recte intellexit hos versus aliunde in locum quem occupabant, illatos esse: »Loquitur [Colluthus] de Eride, quam a Peleo contemptam canit. Nullae itaque hic Baccho partes. Ut male divulgata, quaeque coniunctim a Colutho scripta fuerant, in pristinum ordinem redigantur, bini hi de Baccho versiculi ad praecedentia migrare debent, ubi sive post versum 27 sive post versum 31. seu v. 33 collocentur parum refert. Interea cur a summi D'Orvillii (cuius consensu mihi gratulor) post versum 33. collocantis sententia discedamus causa nulla est. Verba viri clar. sunt: . . . hi duo versus de Baccho collocari alio loco et commode post versum 33 debent«. Melius Iuliano, qui hos versus in pristina sede a se relictos: »Aureos vero utrinque agitatibus secundum cincinnos Racemus comae intonsae (i. e. coma intonsa) vento

excutebatur« vertit, Graefius p. 243 post v. 24 eos collocandos esse dixit sic scriptos de intonsa Apollinis coma: *χρυσείης δ' ἐκάτερθε τινασσομένης πλοκαμῖδος Βότρυς ἀκροσεκόμεης Ζεφύρῳ στυφελίζεται χαίτης*. Quam coniecturam non recepit Lehrs, licet qui eandem transpositionem invenerat Hermann p. 10, perelegantem eam esse iudicaverit. Lenius Schneider p. 422. 423 laudata transpositione nihil nisi *τινασσόμενος* in *τινασσομένου* mutavit »ubi *τινασσομένου* significat properantis [quod fieri posse vix credo] cui dativus *χ. πλοκάμοισι* eadem ratione est additus atque eius modi locis quales sunt Hom. II. II 148 *λήιον — ἐπὶ τ' ἡμῶι δαταχέουσιν* aut Nonni Dionys. II 80 *κυλινδομένων κυπαρίσσων αὐχμηροῖς πετάλοισιν*. Mihi nulla mutatione opus esse videtur, modo cum Lehrsio vertatur: »aureis autem utrimque agitatus cincinnis capillus intonsus Zephyro concutebatur comae«. — 27 *μεθ' ὠμάρτησε* M 1. et Q, *μεθ' ὠμάρτησε* M 2., *μεθ' ὠμάρτησε* APSW edd. ante Steph., *μεθ' ὠμάρτησε* CLNR Bekker. Iul. Lehrs. *μέθ' ὠμάρτησε* rell. edd. Restitui *μεθ' ὠμ.*, ut etiam Graefius p. 243 correxit. — 28 *οὐδ' M 1., οὐδ' M 2.; οὕτω pro-αὐτῇ* Anon. improbante Lennepio; *ἀρμονίης M 1., ἀρμονίης M 2., ἀρμονίης C, ἀρμονεῖης A, ἀρμοδιῆς Q; ἀφροδίτῃ M*. De hoc versu quem recte Lehrs »neque ipsa regina etiam coniugii, Venus« vertit, nihil nisi virorum doctorum annotationes subiciam. »Brodaeus reliquis rectius καὶ superfluum esse et βασιλειαν Ἀρμονίης more nostro familiari admodum coniungendum vidit. Ita Χαρίτων βασιλεια v. 16. θαλάμων βασιλεια v. 137. γάμων βασιλεια v. 306. Minerva πολέμων βασιλεια v. 89. σακέων βασιλεια v. 174. Bacchus ἡμερῶν βασιλεὺς v. 258. Cum tamen non nihil offendant addita vocola καὶ, pro eo fere scribendum suspicaret καθ' et unica litera vocis Ἀρμονίης mutata: Οὐδ' αὐτῇ βασιλεια καθ' Αἰμονίης Ἀφροδίτῃ. Ordo est: οὐδ' αὐτῇ β. Ἀφροδίτῃ δῆθ' ἔρχομένη καθ' Αἰμονίης ἐς ἄλσεα Κενταύροιο. . . . D'Orville . . . vulgatae praeferendum existimavit μεθ' Ἀρμονίης Ἀφροδίτῃ a qua emendatione forsitan non discedendum«. Lennep. Iulien qui Lennepium immerito obiurgat, quasi ille Ἀρμονίης hoc loco Veneris filiam esse statuisset, probante censore Gottingensi locum sic vertit »Neque ipsa regina amatorii nexūs Venus Cunctata est veniens in nemora Centauri«. Tum Graefius p. 243 »Locum impeditissimum qui hyperbaton amant, fortasse satis expeditum putabunt, iunctis verbis οὐδὲ καὶ αὐτῇ βασ. Ἀρμ. Ἀφρ. quibus non invidemus. E coniecturis facillima est Lennepii καθ' Αἰμονίης, versu 17. facile stabilienda; habet etiam, quod placeat, Dorvillii μεθ' Ἀρμονίης, probandum

f. v. 375 modo nexus ibi sanior esset. *Literarum apicibus insistens censor Hal. l. c. eliciebat Ἀπάτης βασίλεια καὶ Ἀρμονίης*: ita posset et *ἄκτης βασ.* ut nota est Venus in litoribus culta, cfr. v. 202. s. et faceret eiusmodi Venus litorum ad Thetidem marinam; sed utrumque non minus alienum est ab *ἁρμονίᾳ*, quam si quis *Ἄτης* scriberet. Sed hac via offerret se etiam *ἀγάτης βασ.* aptum ad sensum, modo idonea poëtae auctoritate haec vox confirmari posset. . . . Iam coniecturis latus patet campus: οὐδ' Ἐρατοῦς β. οὐδὲ Πόθου β. οὐ Χαρίτων β. οὐδὲ γάμου β. οὐ κοίτης β. aut denique οὐδ' ἐδνῆς β. in quod et Dem. Popoff incidit, omnium f. optimum cfr. 202. Et ut nihil intentatum relinquamus, fortasse *Ἀφροδίτη* est interpretamentum, cum poëta dedisset: οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καὶ Ἀρμονίης γενέτειρα, si quidem et mater et regina Harmoniae Venus dici poterat. — »Censor Heidelbergensis coniecit *συναρμονίης*, quam vocem Schneiderus in lexicon suum ut valde dubiam nescio unde intulerat. Passovius omisit. Wernikius [ap. Bekkerum] alium requiri genitivum videns, latere eum in voce αὐτῇ putabat. Ita sensit etiam qui οὐδ' Ἀπάτης βασίλεια coniecit, quod non convenire huic loco recte monuit Graefius. Si genitivis aliis opus est, tale quid scriptum suspicari licebit, οὐδ' αὐτὴ βασίλεια χοροπλεξέων ὕμναίων καὶ γλυκεροῦ πόθοιο καὶ ἁρμονίης Ἀφροδίτη. Sin minus potuit ille scribere καθ' ἁρμονίην, ut μεθ' ἁρμονίην Ἀφροδίτης scriptum est v. 375. Sed si verum fateri oportet, nihil hic certi sine libris inveniri potest. Hermann. p. 10. — Tournier p. 9. 10 vulgatam lectionem, quam retinui, ineptam esse contendit, eum nihil aliud significare possit, quam »neque Venus, quae ipsa connubio praeest, id est, quae connubio haud secus atque Iuno, vera connubii dea, praeest, et hanc quoque sententiam, male non ante αὐτῇ posita vocula καί, non satis correcte exprimat. Deinde pergit: »οὐδ' αὐτῇ progressum quendam orationis denotat, qui nullus est, si ab Iunone deorum regina ad Venerem procedit poëta, praesertim cum Iuno sola connubii regina iure ac merito dici possit. Quare transpositis hemistichiis locum sic constituit:

τῶν δὲ μεθ' ὠμάρτησε καὶ Ἀρμονίης Ἀφροδίτη.
Οὐδ' αὐτὴ βασίλεια κασιγνήτη Διδὸς Ἥρῃ
ἐρχομένη δῆθουνεν ἐς ἄλσος Κενταύροιο.

Quod significare vult »Cum Apolline et Masis autem et cum Harmonia, quae Musarum mater audit apud Euripidem (Med. 830) venit Venus. Immo Iuno quoque . . . Quae licet acute excogitata

et probata etiam Schneidero rec. p. 195 mihi propter nimis contortum in priorē versu verborum ordinem placere non potuerunt. —

29 *ερχομένη* M 1. δ' ἤθουνεν M ante rasuram; *δύδουνεν* C; — **30** *ἀσκησα* L et CN ante corr.; *ἀσκήσουσα* coni. Tournier p. 11. licet memor Nonni Dion. XLIII, 432 καὶ στέφος ἀσκήσασα. — ἤλυθε M; — **31** *τόξεν* τῆρες C. Hunc versum post. v. 35 ponendum esse perpulchra est Tournerii coniectura p. 11. cfr. Nonn. Dion. XLVIII, 268

*ἵστατο παρθένος Ἀῶρη
Ἀρτέμιδος μετὰ τόξον ἀήθεος ὑψόθεν ὤμου
ἀγρευτῆρος Ἔρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην.*

Sicut Minerva ad Thetidis nuptias accedens galeam, Mars autem thoracem deposuerat, sic Diana consuetam pharetram venatoriam relinquens Amoris pharetram assumpserit. Laudavit hanc Tournerii coniecturam etiam Schneider. rec. p. 195, neque tamen eam recipere ausus sum, cum versu 31 a pristina sede remoto nimis abrupta et sicca quae de Suadela narrantur fiant. — **32** *βριαρύν* G; *βριαρῆν φαλαρειαν* M, in cuius margine M 1 (vel M 2) *τρυφάλεια* ut videtur adiecit. *τριφάλειαν* codd. dett. et edd. post Lennep. et fort. etiam aliae. *τρυφάλειαν* quod habet etiam n et ed. Schaeferi (*τριβάλειαν* h) ex M margine reduxi; etiam apud Nonnum nunc *τρυφάλεια* editur. — **32** *ἀποκροταφοιο* M 1, *ἀποκροτάφοιο* M 2, CQ; *μεθεῖσα* ex *μεθῆσα* M 1. — **33** *ᾠμαρτησε* M, *ᾠμάρτησε* Q, *ἀμάρτησε* h; *γάμων ἀδίδακτος* M, *γάμων δ' ἀδίδακτος* ACLNPQRSVW (fort. omnes dett.) h et aliae edd. antiquae; »mutarunt vir doctus ad Ald. Ed., Brodaeus, alii, et sic recte locum adduxit Pergerus ad Hesych. v. *Εὐγαμος* Lenn.; — **34** *λητωὰς* ACLNQRL, *λητωῖς* SVW, *λητωῆς* P, *λητωῖας* h, n, Ubel. — **35** *αρτεμῖς* M 1.; *ἡτιμησεν* M 1 ex *ἡτημῆσεν*, accentum add. M 2.; *ἀγροτερῆ* M 1.; — *εοῦσα* M; — **36** *οἶος* N, et M 2 ex *οἰος*; *δε* M 1.; — *κυανέην* LNP (qui *κυνέην* habet in marg.), R, *κυ||νέην* C et A in quo η ex α factum est a glossatore; *κρανέην* W, sed *κυνέην* in marg., *κυανέον* Q; *εὐχος* P sed *ἔγχος* in marg., *εὐχος* R, *εὐχος* W; — *ἀεφων* M; — **37** *ες* M 1.; *ἡφαίστοιο* MAPQ, *ἡφέστοιο* C; *σιδηρεος* M, *σιδήριος* AQ; *εργεται* M 1; *ἤλυθεν* suprascriptis M 2., idem habent codd. dett. et edd. ante Bekker.; *ἀρης* M 1., *ἄρης* M 2. — **38** *τῆνος* vel *τῖνος* edd. ante Brodaeum, *τοῖος* codd. (etiam V) praeter G (et R?); *ἄτερ* AQ; *θωρηκος* M, *θώρυκος* AQ Harl., *θώρηκος* sed η ex corr. C; *θικτοῖο* C; — **39** *ἐχόρευ||εν* C; *ἀγέραςτον* M; *ἑάσας* M Bekker. et rell. edd. *ἑάσαι*

ACN, *ἔασαι* P, *ἔασαι* LSQ, *ἔασε* SW, *ἔασεν* V, *ἔασαι* CN [GR] edd. ante Bekker. — 40 *χειρῶν ἀλέγει* M; *εμπάζετο* M 1; — 41 *ἦ δ' εἶπε*, *ἦ δ'* ut videtur M 2 ex *ἦ δ'*, *ἦ δ'* P, *ἦ δ'* rell. codd. et edd.; *βησσηέντος* M 1. *ποίη* suprascripsit M 2. *ποίηέντος* rell. codd. et edd. praeter Bekker. et Lehrs., qui *βησσηέντος* probatum etiam censori Gottingensi, quod Lehrs tamen per herbido vertit, ex M 1. receperunt. Idem ego retinui, licet *νομὸς κατὰ ποιήεντας* in hymno in Venerem v. 78 et similia alibi legantur. — *ἀπο πλάγχθεισα* M, *ἀποπλαγχθεῖσα* C, *ἀποπλαγχθεῖσε* L, *ἀποσπλαγχθεῖσα* G; — 42 *ἐριμαίνουσιν* G; *ἐν* M, *ἐν* OQ; *ξυλόχοισιν* ex *ξυλοχοῖσιν* M 2., *ξηλόχοισιν* L, *ξυλόχοισι* C; — *ἀλάτται* ex *ἀλάται* M 2., *ἀλάται* Pn, *ἀλάται* h; — 43 *ἐλ* ex *ἐλ* M 2., *ἐλατῆρι* CP; — 44 *βαρυζήλοισι* C; — 45 *δαίτας* LNQ;

ὀρίνοι M, *ὀρίνει* NR, *ὀρίνειν* Q; — 46 *πολλάκις δ'* Q; *εὐλάϊνος* CLQ; *ἀποκλεισμοῖσι* M, *ἀποκλ.* NPQW; — 47 *ιστατο* M; *παλινωρος* M; *εφέζετο* M, *εφέσετο* R; *γαίης* M, *γαίης* L; — 48 *οὐδ' ἀκόλπος ἀραξ* M, *οὐδέ τε κόλπον ἔρουξε* rell. codd. et edd. ante Bekkerum, qui primus Lennepii coniecturam *εὐρέα κόλπον* recepit et insuper M libri scripturam *ἀραξ* retinuit. Praeterea *εφρασσατο πετρην* M; *ἐφράσσατο* PSW, *οὐ φράσσατο* C. Sed iam audiamus criticos de vv. 47—48 vexatissimis. Brodaeus *χεῖρα δὲ γαίης Οὐδὲ τε κόλπον ἔρουξε* coniecit, probante Neandro (in cuius editionis margine tamen *κόλπον* commendatur) et Ubelo. Vossius in Obserrv. ad Catullum, Epithal. Pel. et Thet. v. 258, p. 223 mire: *χειρὶ δὲ λαίῃ "Ονδε τε κόλλον" ἔρουξε καὶ ἦν ἐφωράσσατο πέτρην*, vel *καὶ ὅν ἐφωράσσατο πέτρον*. Dorvillius: *χειρὶ δὲ γαίης Οὐδας πολλὸν ὄρουξε καὶ οὐκ ἐφωράσσατο πέτρην* collato Homero II. X 563 (*πολλὰ δὲ καὶ γαίαν πολυφύρβην χερσὶν ἀλοῖα Κικλήσκουσ' Αἴδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν* et Quint. Sm. XI 23) vel *ἀραξ* pro *ὄρουξε* collato Orpheo Arg. 439 (*οὐδας δ' ἤραξεν ὀπλήσι*). Lennepius *χειρὶ δὲ γαίης εὐρέα κόλπον ἀραξ* commendavit, quod etiam Iulien recepit, qui praeterea recte improbavit veterum interpretum sententiam, lapillum flammae accendendae causa in terrae visceribus frustra ab Eride quaesitum esse sibi persuadentium. Tum Graefius p. 244. »Lennepii coniecturam edidit Bekkerus, non ita certam. E cod. M. *οὐδ' ἀκόλπος ἀρ.* exsculpi posset iisdem paene literis *οὐδας ἀνοπλος ἀραξ* x. si f. facili errore scriptum *ἀνόλπος*; sed numeri sic corrumpuntur: ∪ _ ∪ | ∪ _ ∪ | neque simile quid alibi Tryphiod. aut Coluthus commiserunt. Itaque, reliquis Codd. comparatis, proximum fuerit: *οὐδεῖ*

κόμπον ἄραξε κ. cfr. v. 55 aut χειρὶ δὲ γαίης θυάδι κόμπον ἄραξε κ. Lennepii coniecturam improbavit etiam Hermann p. 10—11, quia. »nisi quod grammaticae non repugnat, nihil haec coniectura habet laudabile. Nam ne commemorem ineptum [?] hic epitheton esse εἰρέα, quae illa tam singularis ratio est furoris significandi, manu terram percutere? Immo qui ita sunt irae impotentes, solent se ipsos totos in terram fligere et humi volvere. Idque etiam Eridem fecisse dici vel corruptum illud οὐδέ τε monere debebat, in quo quis non statim videat οὐδεῖ latere? Confirmat hanc emendationem scriptura codicis Mut. οὐδ' ἀκόλπος ἄραξε. Quod si haec recte coniecimus, relinquitur ut exciderit aliquid vel ante v. 48 vel ante γαίης. Nam fortasse non inepte opinabimur hanc ipsam vocem aliquid contulisse, ut omitterentur nonnulla. Quum enim qui ad tantum desperationis furorem evecti sunt, crines sibi discindere atque evellere soleant, veri simile videtur, id etiam de Eride esse praedicatum: ut v. 47 scriptum fuerit χειρὶ δὲ γαίης, a quibus vocibus ad similes δὲ γαίης aberrans oculus librarium in errorem abduxerit. Haec Hermann, quibus Lehrs p. VIII hoc solum verum inesse putabat, »Lennepii εἰρέα ineptum esse; de reliquis vero longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, δξέα scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem οὐδας agnoscere vult. is coniiciat poetam scripsisse οὐδας ἄκαμπτον [quod in secundam editionem recepit] aut ἄκαρπον. Quas tamen coniecturas vel propter amphibrachos contra epicorum morem continuatos recte improbavit Tournier p. 12. Omnium optime ut solet Schneider p. 411: »errare mihi videtur [Hermannus] quod ad furorem significandum Erin dici putat manu terram percutere. neque enim furentem poeta hic facit Erin, sed incertam quid agat, ut deorum epulas, ad quas sola non erat vocata a Peleo, turbet, et modo hoc modo illud consilium capientem inducit, velut terram quatit ut Titanibus facultatem det erumpendi. quo perspecto et apertum est causam non esse cur post v. 47 cum Hermanno putemus aliquot versus esse omissos, et quisvis videbit pro ἤθελεν ὀρφναίων v. 49 scribendum esse ἤθελε δ' ὀρφναίων, post πέτρην posita non maxima interpunctione, ut Bekkerus fecit, sed media. Sed ne sic quidem persanatus est locus. nam quum v. 48 Mutinensis habeat οὐδ' ἀκόλπος ἄραξε, patet aliud quid scripsisse atque Bekkerus edidit. quod quid sit incertum est. Equidem innumeris scripturae vitiis Mutinensem librum

scatere reputans, a me impetrare non potui, ut neque ineptam neque difficilem Lennepii coniecturam non nisi propter M libri sordes spreverim. »Vir doctus ad Ald. Ed. emendaverat ἐδράξατο πέτρην, absque necessitate ulla non tantum, sed etiam contra poëtae mentem, qui in simili re ter minimum verbum ἐφράσσατο inculcavit ut v. 56 et 60«, Lenn. — Tournier p. 12 post varia tentamina (οὐλά τε, οὐλον) pro οὐδέ τε vel οὐδ' α, in οὐλή ad χειρὶ referendo acquievit, quod mihi iterum propter ingratam verborum collocationem non placet. Praeterea Tournier p. 13 pro πέτρην recte scribi iubet πέτρη, qua mutatione significari vult frustra inferorum et terrae auxilium ab Eride invocatum esse; conf. Hœm. hymn. in Apoll. Pyth. 155. 162. 163. χειρὶ καταπρηγεῖ δ' ἔλασε χθόνα καὶ φάτο μῦθον Ὡς ἄρα φωνήσας ἤμασε χθόνα χειρὶ παχείῃ Κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος· ἥ δ' ἐσιδοῦσα Τέρπετο ὃν κατὰ θυμὸν, διέτο γὰρ τελέεσθαι. — Pro οὐδέ τε olim ἡθάδα conieci. — v. 49 qui in solo M apparet, libri deteriores et editiones ante Bekkerum omitunt, transposito in eius locum versu 52. — ἤθελε δ' pro ἤθειλεν Schneider coniecit l. l. sine causa, cum etiam infra v. 52 copula optimo libro iubente omittenda erat. κληῖδας ἀνεισα M, quod tacite corr. Bekker; — 50 »Defectus copulae impulit me, ut scribendum suspicer καὶ χθονίων« Lennep., cuius correctione non amplius opus restituto ex M libro loco. τιτήνας MW, τιθήνας SV, et θ est etiam in margine W libri. βαρέθρων GW; — 51 υψιμέδοντος ἀϊστῶσαι M, ἀ||ϊστῶσαι A; ἔδρην MACL; — Versum 52 hoc quoque loco habent LRW (in cuius margine ante vv. 49 et 51 corruptelae signum est, et versui 51 ab altera manu δὲ adscriptum) et habuit etiam A, in quo tamen postea erasus est. Omittunt rell. codd. dett. et edd. ante Bekker. Ante hunc versum lacunae signa posui Schneidero obsecutus, qui p. 411 recte monuit »post v. 51 excidissee quaedam quibus exponebatur, cur istud consilium eventum non habuisset. quod ut in simili causa additum est v. 53 et v. 57, ita nec hic omitti potuit«. — 52 ἤθειλεν ἡχίεντα M, ἤθελε δ' ἡχίεντα rell. codd. et edd., copulam ego omisi cum M. — πιστῆρα M, παρηστῆρα G; — 53 ἡφαίστω M, ἡφ. AQ; ὑποείκεν M; ἀμαιμαχέτην M, ἀτυζομένη rell. codd. et edd. ante Lehrsium, qui ἀμαιμαχέτη recepit probante etiam Tournierio p. 13. — »Relictam ceterorum lectionem tuetur Tryphiodorus v. 685 Ἠφαίστῳ δ' ὑπόεικεν ἀτυζόμενος χόλον Ἥρης« Bekker. sed recte contra Herm. p. 11 »id quo pacto defendendae apud Coluthum vulgatae ἀτυζομένη adhiberi possit, non video, nisi

quis hunc quoque *χόλον* *Ἡρης* addidisse credat. *περ εὐῶσα* M; — 54 *ἀσβεστοιο κατο πτευ τῆρι σιδήρ* *evanida* postrema littera, M, unde *ἀσβέστου καὶ ὀπιπευτῆρι σιδήρου* conji. Schneider p. 425 »Cui aliquid commendationis accedit eo quod Nonnicum est vocabulum: cfr. Dionys. 3, 270. 7, 193. 14, 366. 19, 5. 20, 85. 31, 225. 37, 270. 603. 695. 42, 531. Paraphr. μ 85. νν. 45 et 106. add. Ioann. Gaz. Ecphr. 2, 183.« Quem qui improbavit Tiedke (in *Herma* XIII p. 425) hoc argumento usus »Licet enim Nonnus nomine quod est *ὀπιπευτήρ* saepissime usus sit, numquam tamen ita collocavit, ut post solam tertiam arsin esset incisio (v. Quaest. Nonn. p. 4)« rationis, quae inter Colluthi Nonnique dictionem et versum intercedit, oblitus esse videtur. Ante quam Schneideri emendationem novit, καὶ *ἐποπτευτῆρι* commendaverat Augustinus Cartault, (apud Tourn. p. 14) vocabulum aliunde haud notum, ut Schneider. rec. p. 196 observat. Ego vulgatam retinui, cum Schneideri coniectura sensum praebeat parum aptum. — 55 *κόλπον* S, *κόλπον* *αρασειν* V, atque *κόλπον* non contemnendam scripturam esse iudicavit Hermann. p. 11, refutatus a Schneidero p. 426: »at hoc si voluisset Colluthus cum Nonno dixisset *νῶτα σακέων*: cfr. Dionys. 28, 254. 34, 135. 37, 469. add. Jacobs. ad Anthol. graec. vol. VI p. 399. nunc autem *κόμπον ἀράσσειν* dixit ut Nonnus dicit *δοῦπον ἀράσσειν* Dionys. 5, 255. 46, 101. *ἤχῳ ἀράσσειν* 7, 51. 27, 226. *ἤχον ἀράσσειν* 10, 223. 16, 306, 41, 190. 43, 71«; — 56 *εἰ ποτὲ δειμένοντες* C, *δειμαίνοντες*^a R; *ἀναθρώσκοι ἐνιωήν* M; *ιωκήν* PSW, *ιωκήν* V et *ιωκήν* male receperunt Lennep. et Iulien. — 57 *οπλοτέρης δολίης ἀνεχάσσατο βουλῆς* M, secutus a Bekkero et rell. edd., *ὀπλοτέρην δολίην ἐφράσσατο βουλήν* codd. dett. et edd. ante Bekker. nisi quod *ὀπλοτ.* A, *ἐφράσατο* P, m. pr. in Q, S W, *ἐφράσσατο* L, *ἐπόθησεν ἐφράσσατο* G. Iulien vulgatam lectionem defendi posse putabat, si colon ponatur post *ἀσπιδιώτην* et *δολίην βουλήν* de malo aureo dictum esse sumatur. *ἐφράξατο* videtur coniecisse Ignatius Garcia, qui vertit »mas guarda esta engañosa estratagema en si misma«. Tournier. p. 14 *δολίην* adiectivum intolerabile esse iudicans, licet apud Nonnum quoque *δολίην ἐφράσσατο βουλήν* legatur (Dion. XXXVII 351), ἀλλὰ καὶ ὀπλοχαρῆς *περ ὅμως ἀνεχάσσατο βουλῆς* coniecit, temere. — 58 *δημαίνουσα* Q. — 59 *ῆδη δ' εσπερίων* M; *ῆδη* Q; *εμνήσατο* M; Tournier p. 15 ex loci adverbio *ἐνθεν*, quod versus sequens exhibet, elucere contendit, nostro loco *μήλων* pro verbo *κίπων* vel *κίπου* irrepsisse, immo *χρυσέων μήλων* glossam verbi

κῆπου fuisse et genuina scriptura, quae qualis fuerit erui non possit, expulsa, in textum illatam esse. — 60 ἐνθεν ἔρι σπολέμοιο M, ἔριν

SV, ἔρις PW, πολέμοιο CNPQS, idque recepi. ἐρνός M, ἔρνος PSW; ἰδοῦσα M, ἐλοῦσα rell. codd. et edd. 61 μῆλων A (ante corr., μῆλον m. sec.) CLNPQRSVW, et edd. antiquae. Emendarunt Brodaeus, Falkenburgius, alii. ἀρίζηλον M, δ'εἰνεα M. Versus 60. 61 vexatissimi sunt. Cum v. 60 Eridis nomen plane superfluum esse et sententiam incongruam efficere crediderit ἐνθεν ἄρα σπολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα coniecit Lennep, eadem de causa ἐνθεν ἔτι πολ. Runken, ἐνθεν δὲ σπολέμοιο Wernike ad Tryphiod. p. 37 qui nomen Eridis merum glossema in textum temere iniectum esse et M libri scripturam σπολέμοιο (pro πολέμοιο) indicio esse credidit, vocem praecedentem ἔρις corruptam esse. Suspicionem de corruptela probavit Hermann p. 11 »sed ex coniecturis, quae prolatae sunt, duae, quae ferri possunt, Lennepii ἐνθεν ἄρα, et Wernikii . . ἐνθεν δέ, longius ab librorum scriptura recedunt, nec tollunt aliud, quod in his versibus displicet, μῆλον inconcinne positum«. Quare comparatis librorum scripturis ἐνθεν ἔριν πολέμοιο προάγγελον, ἔρνος ἰδοῦσα Μῆλου, ἀρίζηλων τ' ἐφράσσατο δῆνεα μύχθων scripsit Hermann, recepit Lehrs. Quam scripturam qui etiam propter male correptam diphthongum vituperavit, Schneider p. 412 recte ἔρις defendit, »tametsi enim omnia quae praecedunt de eadem sunt dea dicta, potuit tamen hoc loco denuo nominatim appellari, quum novum inde quasi impetum sumat narratio et descriptis quae non perfecit Eris consiliis ad eum transeat deae conatum, qui exitum habebat«. Totum autem locum sic constituit Schneiderus:

ἐνθεν ἔρις σπολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἰδοῦσα
μῆλον ἀρίζηλον
. . . [ἀρίζηλων] ἐφράσσατο δῆνεα μύχθων.

»atque ἀρίζηλον praeter libros a Bekkero [falso] indicatos habet etiam Neapolitanus [quod ne ipsum quidem verum est] et ipse codex Mutinensis. in eodem codice est ἰδοῦσα (nam reliqui habent ἐλοῦσα) quo ut par erat recepto desiderari patet sumendi verbum, ut vel hoc lacunae indicium praebeat«. Ego assensum cohibui, cum et ἰδοῦσα mirum quantum langueat, et μῆλον ἀρίζηλον vitiosum esse inde pateat, quod Colluthus Nonni exemplum secutus »proparoxytona a primo caesurae loco videtur exclusisse«, ut recte observavit Tiedke (in Herma XIII p. 273-274), qui ibidem Hermannii quoque

coniecturam improbavit, »qui casu quarto *ἔριν* ex libris deterioribus recepto non solum ultimam vocis *μήλου* syllabam contra Colluthi consuetudinem corripuit (v. Schneid. p. 411) maleque elisa vocali particulam *τέ* [a Collutho nusquam usurpatam cfr. ad v. 104] inseruit (v. Ludw. Symb. crit. p. 34) sed etiam quae inter se cohaerere consentaneum est *πολέμοιο προάγγελον ἔρνος* (cfr. quem versum Bekkerus attulit Dion. XXI 225 *ἔννεπε καὶ πολέμοιο προάγγελα σήματα φαίνων*) vix recte distraxit. »Post v. 61 vel deest versus, qui verba Eridis, mali originem, n. pulcerrimae dandum esse malum reddidit, vel Colluthus negligentiae incusandus est. Harles. — *βασιλῆος* pro *παράκοιτις* prorsus otioso et ex glossa verborum *ἀγαλλ. J. εὖν.* in textum illato male coni. Tournier p. 16. — 62 *κινήσασα* codd. et edd. ante Lehrs.; *δινήσασα* iam ante me coni. Hermann p. 12 »Quis credat etiamsi sic loqui licuit poetae, tamen neminem exstitisse qui *δινήσασα* reponeret?«, et laudavit hanc mutationem Tiedke (in Herma XIII p. 354,) ubi allatis versibus Dion. II 407. XX 502 (*χερσὶ δὲ δινεύουσα*) XXXIV 304 et XXXVI (*χερσὶ δὲ δινεύουσα*) vocabulis *δινέω* et *δινέω* saepius Nonnum usum esse probavit. — 63 *μόλθου* (fuit, credo, *μόχθου*) C; *πρωτοσπορον M*, *προτόσπορον G*; *ἔρριφεν* Ald. correxit Falkenburg; *χῶρον M*; *ῶριν Q*; — 64 *κέκλεο καὶ ἦρη* P ex v. 75; *παράκοιτις* ante corr. M; *ἀγαλλομένη M*; *εὖνῃ M*, *εὖνῃ Q*; — 65 *ἦθελε ληΐζεσθαι M*; — 66. Hunc versum qui in M post v. 68 legitur, omittunt codd. dett. et edd. omnes ante Lehrs. sec. cum non animadverterit Bekker eum in M extare. Primus versum edidit E. Miller »Éloge de la Chevelure« p. 16. 17. *ἦρη δ' ου M*; *οὐχ υποσκεν M*, quae tacite correxit Pressel, nisi quod *ἦρη* scripsit, retentum etiam a Schneidero p. 414. »*ἦρη* ego scripsi praeeunte Lehrsio. De lacuna cogitavit iam Lennep, cuius haec sunt verba: »Miror ne verbum quidem addi de Minerva, cum tamen et illa pomi aurei miro tenebatur desiderio, aequae atque Venus et Iuno. Hinc suspicor deesse versiculum unum aut alterum, ubi de Minerva ageretur, et quidem post versum 64«. In eandem suspicionem inciderunt Iulien et Graefius, qui tale distichon periisse putavit p. 244:

*Παλλὰς δ', οἷα Διὸς θυγάτηρ Κρονίωνος ἀμήτωρ,
νίκη τερπομένη, πρεσβήιον ᾗττε νίκης.*

Lacunae signa primus posuit Lehrs in prima editione, iubente etiam Hermanno p. 12. Et *λείπει* a prima manu inter vv. 66 et 67 iam in N

scriptum extat. Caeterum v. 66 ego huc transposui cum in secunda Lehrsii editione post Iunonis et Veneris mentionem inepte dicatur *Iu- noni* soli non cessisse Minerva. Eadem puto causa motus Schneider in rec. p. 195 *ἦδη* (!) *δ' οὐ* vel *τῇσιν δ' οὐ* pro *ἥρῃ δ' οὐ* dubitanter coniecit. Maiora molitus est Tournier p. 15. 16 aegre ferens uno tantum versiculo de Minerva agi, duobus autem de Iunone et Venere, simul v. 65 *καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι* ad Minervam *Ἀγελείην* vel *Ἀγελήν* (ut apud Cornutum vocatur p. 187 ed. Gale) alludere putans. Simul minus apte bellicosiore[m] [quasi *ἀρειοτέρῃ* non idem esset atque *ἀμείνων*!] caeteris deabus Venerem in vulgata scriptura dici atque *ἀρειοτέρῃς* epitheton Minervae potius convenire ex Nonno Dion. XX 215 probavit:

Εἶδες Ἀθήνην

παῖδα Διὸς θήλειαν ἀρειοτέρην Διονύσου. Scripsit igitur:

*Ἥρῃ μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνῇ
ἴστατο θαμβήσασα· καὶ ἤθελε ληΐζεσθαι
πασάων Ἀγελῆς ἀρειοτέρῃ γεγαυῖα·*

μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν (scil. Venus) *ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἑρώτων.*

Ἥρῃ δ' οὐ μεθέχε (scil. Veneri) *καὶ οὐχ ὑπόεικεν Ἀθήνῃ.*

Sed ita quoque contra symmetriam peccatur; nam Iuno quoque malum desiderare debuit, sicut fecerunt in sequentibus Minerva et Venus. Etiam Schneider in rec. p. 195 Tournierii inventum improbavit. — 67 *δ'* om. M; *ατε* M, *ατε* P, *ἄτερ* W; *ἀρειοτερῃ* M; —

68 *κτερ ἐστὶν ἑρώτων* M; — 69 *ιδῶν καὶ* M; *παῖδας* Q; *καλέσας* MP; *καλέσας* CQ. De vv. 69. 70 haec Hermann p. 12 »Haec et scabra est et vitiosa oratio. Quam, nisi omittendo peccatum est, quod non est verisimile, sic corrige:

Ζεὺς δὲ θεάων νεῖκος ἰδὼν, δν παῖδα καλέσας

τοῖον ὑποδρήσσοντα προσένεπεν Ἑρμῶνα.

Quam coniecturam a Lehrsio receptam et a Tournierio p. 16 probatam falsam esse inde apparet, quod Nonnus eiusque sectatores monosyllaba in brevem vocalem et consonantem terminata nusquam in tertii, quarti vel quinti pedis thesi posuerunt, quae Scheindleri est observatio in *Zeitschrift für österreichische Gymnasien* 1879 p. 422 sq. — »Poterat [Hermann.] una mutatione defungi pro tribus. quis enim iure vituperaverit hanc orationis formam:

Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἰδεῖν, καὶ παῖδα καλέσσας
— — — — — προσέννεπεν Ἑρμάωνα.

nam quod θεῶν praepositum est vocolae καί, iam Homero usitatum hoc hyperbati genus est, quo in oratione bimembri, quae particulis correlativis καὶ-καί, ἦ-ἦ, οὔτε-οὔτε et similibus aliis copulatur, priori membro praeponuntur non solum quae utrique membro communia sunt, sed etiam quae ad solum pertinent prius. Scheindler p. 432. Cum apud plures poetas, et praesertim apud Nonnum eiusque sectatores in secundi hexametri pedis thesi longa vocabulorum ultima syllaba numquam posita esset, Hilberg (in libro inscripto Das Princip der Silbenwägung. Wien 1879 p. 106) vitiosa etiam synizesi:

θεάων Ζεὺς δ' ἄρα νεῖκος ἰδών, δν παῖδα καλέσσας coniecit.

Sed recte vulgatam non mutandam esse censuit Scheindler l. 1. 70 — εσφεδρήσσοντα M, ἐφεδρήσσοντα A, ἐφεδρήσσοντα edd. ante Steph., ὑποδρήσσοντα coni. Lennep, »ut sit quasi θεῶν ὑπηρέτης Mercurius«. In idem incidit Hermann p. 12, qui Lennepium ideo tantum vituperat, quod hoc vocabulo »θεῶν ὑπηρέτην significari voluit. At neque hoc participium fungi potest substantivi officio, nec praesentis participium ad ea referri, quae facturus sit iussu Iovis Mercurius, sed pertinet ad praegressum καλέσσας: vocanti patri dicto audientem«. ὑποδρήσσοντα igitur recepit Lehrs. Aliter Graefius p. 244 »si negatur ἐφεδρήσσειν assidendi sensu, quod fieri nolim, legendum fortasse ὑφεδρήσσοντα de Mercurio, in inferiori loco, ut ministrum decebat, sedente. Idem alio verbo volebat Lennep.« Vocabulum in suspicionem vocabat etiam Bekker, cuius haec est nota: »Vulgata verbi forma Nonnus utitur (11, 127 et 148. 20, 36. 26, 332. 39, 91) eique insidendi, ut par erat, non assidendi potestatem dat. assidere enim est παραδρήσσειν 9, 112«. [ubi tamen nunc ex Hermannii emendatione παραδρήσσουσα editur]. Tournier p. 17 ἐπεγρήσσοντα coniecit, quo vocabulo sicut etiam voce ἐπεγρηγορώς animi attentum hominem recte designari putat. Ego nihil mutavi, poterat enim ἐφεδρήσω assidendi significationem habere non aliter atque ἐφεδρεύω.; — προσέννεπεν MW, προσέννεπε P, προσένεπεν Q; ἐρμάωνα MC; — 71 εἰ τινα που M; παριδαῖοι ρεέθροις M, unde Ἰδαίοις pro Ἰδαίῳ scribendum esse dubitanter coni. Tournier p. 17.; ἰδαίοις G; — 72 πάρον M; verba τὸν ἀγλαὸν ἡβητῆρα om. M, qui eorum loco ex superiore versu παριδαῖοι ρεέθροις habet.

τιν' pro τὸν vitiosa elisione coni. Hermann p. 7, recepit Lehrs, impro-
bavit Schneider p. 434 »nam versus per se spectandus et ita expli-
candus est ac si dixisset poeta: Πάριον λέγω, τὸν ἀγλαὸν ἡβητῆρα,
'Paris est, splendidus ille iuvenis, quem dico'« — ἡβητῆρα
ACLNP; — 73 κατοῦρεα M; — 74 κείνω M, κοίνω P, κοινω man. pr.

in V, κοίνω S; ὀπαζε M; δε M; — 75 κεκλεο M, κέλεο A ante corr. CLQ,
κέλεω NR; και M; ξυνοχλὴν M, unde ξυνοχὴν Bekker. συνοχὴν codd.
dett. et edd. ante Bekker. fort. recte (sed cfr. v. 266), nisi quod συνω-
χὴν Q. — βλεφάρων ξυνοχὴν male per 'superciliorum nexum' verti,
cum vox βλέφαρα nusquam superciliorum notionem continuerit,
contendens, Tournier p. 18 pro ξυνοχὴν διοχὴν coniecit et per βλε-
φάρων διοχὴν ipsos oculos designari voluit; και M; κύκλεα G; προ-
σώπον M; — 76 ἡδὲ M L; διακριθεῖσα CLNQR, quare male Her-
mann p. 12 »Dubitari fortasse poterit etiam v. 75 de verbo δια-
κριθεῖσα, quod in duobus codd. διακριθεῖσα scriptum. Certe non
male legeretur διαπροκριθεῖσα, ut apud Euripidem in Phoen. 222
est πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐυᾶς«. — φέρει sine causa coni. Graefius
p. 244. — ὀπώρην M et edd. pleraeque inde a Bekkero, ὀπωπῆς, quod
improbavit etiam Censor Gottingensis codd. dett., et edd. ante Bekker.,
etiam Iulien. — 76 κάρτος M Bekker. Lehrs. (Ego malim κῦδος).
κάλλος codd. dett. et rell. edd., etiam Iulien, qui vertit »Quae
autem iudicata fuerit ferre percelebrem adspectûs Pulchritudinem
praestantioris, illa habeat et ornamentum Amorum«. Bekkerum
secutus est Lehrs, qui vertit »Ea autem quae diiudicata fuerit
auferre insignem fructum, victoriam praestantioris habeto et decus
Amorum«. Comma, quod vulgo post κάλλος erat, post ἀρειοτέρης
transtulerunt Lennep et Dorvillius. κόσμου M; ἐρώτων M Bekker,
Iulien, Lehrs; ὀπώρης codd. dett. et rell. edd. — 78 δ ego scripsi,
ὁ codd. et edd.; ἐρμάων M; πατην M; ἐπέτελλε M, ἐπέτελε Q; —
79 ἀτὰρ CLNPQS, δ, quod recepi, MLNPS et ed. Porti, ὁ rell.
codd. et edd.; πιθήσας G; σύνησι πιθήσας add. M 3 in M; —
80 ὁδὸν ηγεμόνευε και ουκ ἀμελησε M; ἡγεμόνευε C; εἴσοδον ἡγε-
μόνευε, καὶ οὐκ ἀμέλησεν ἀέθλων coni. Tournier p. 18 de εἴσοδος
vocis significatio lectores ad hanc Disseni notam relegans: ἵππικαι
εἴσοδοι sunt ἵππικαὶ ἀμιλλαι. Ac proprium εἰσέρχεσθαι de iis qui
stadium aut hippodromum intrant ad certamen. cfr. Pyth. V 116.
Sophocl. Elect. 700 et Pausaniam multis locis« (Disseni nota ad
Pind. Pyth. VI 50). Schneider in rec. p. 197 εἰς ὄρος Collutho magis
convenire dixit. — 81 πᾶσαν δὲ A (sed ν induxit m. sec.) CQ, πᾶσαν

δε L; *πᾶσαν δὲ P, πᾶσα^a δὲ S, πᾶσαν δὲ W; δελωιτέρην M; διζέτο M; διζέτε C* ante corr. Pleonasmum intolerabilem, qui est in *λωιτέρην καὶ ἀμείνονα*, remoturus, Tournier p. 18 *ἀμύμονα* pro *ἀμείνονα* coniecit, recte refutatus a Schneidero, qui in rec. p. 197 comparat Hom. Od. α 376 *δοκέει τόδε λωιτέρον καὶ ἄμεινον* et plura scire cupientem relegat ad Haasium (ad Xen. de rep. Lac. p. 164) et Lobeckium (Aglaph. p. 1093). — De vv. 80. 81 haec Lennep: »*πᾶσα δὲ λωιτέρην καὶ ἀμείνονα δ. μ.*] Vulgo de tribus deabus intelligunt, quarum quaeque sollicita admodum erat de forma pretiosissimarum vestium aliarumque rerum ad mundum muliebrem spectantium adiumento ornanda, ut ita delicatuli pastoris arbitrio reliquis pulchrior diceretur et splendidum illud donum obtineret. Quod si tamen haec Coluthi mens fuisset non inmerito negligentiae crimen in eum impingeres, quod, nulla Iunonis aut Minervae ratione habita, unius Veneris ornatum solummodo describat et sic lectorem, qui non unius Veneris, sed trium dearum ornatum descriptum iri exspectabat, decipiat. Hinc de sola Venere quippe cui potissimum conveniret bellus iste delicatarum puellarum mundus, interpretari malo et delata distinctione cum sequente versiculo ita coniungere:

*πᾶσα δὲ λωιτέρην καὶ ἀμείνονα διζέτο μορφῇν
Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτειν·
καὶ περόνην κ. τ. λ.»*

Contradixit, quod mireris, etiam Harlesius »equidem v. 79 de deabus omnibus intelligo. nec Coluthus negligentiae adcusandus mihi videtur, quod Veneris, quae tamen primas quasi partes in hoc poematio habet, ornatum, quam ceterarum dearum, uberius describit. Atqui singulas de ornatu sollicitas fuisse, et tales fictas fuisse a poeta, patet ex versu 132«. Barbarum Lennepii commentum etiam Iulien repudiavit, qui tamen in commentario aliquot versus — nescio unde — excidisse putavit, quibus de Iunonis atque Minervae exteriori cultu egerit poeta. Qua suspitione mihi non videtur opus esse. — 82 *κρύπρις C* ante corr.; *δολομήτις ἀναπτύξασα M; ἀναπτύξασα L; καλύπτην M*, ubi duae tantum litterae erasae sunt, fuerat *καλύπτειν*. 82. 83 *περόνην* (pro *περόνη*) *κομάων* (pro *κόρυμβον*) et *χαίτην* (pro *δειρήν*) codd. et edd. omnes. »Mancum esse locum vidit Wernikius collato Nonn. 32, 15 *καὶ περόνη* (vulg. *περόνην* [quam lectionem servavit etiam Koechly]) *συνέεργε νέου κληίδα χιτῶνος καὶ πλεκτὴν θυόεντι κόμην ἐδῆγεν ἐλαίῳ*« Bekk. Qui versus

nunc in Koechlyi editione recte, ut videtur, divulsi alius alio loco leguntur. Hermannō tamen p. 12. 13 Wernike hoc ipso loco comparato paene probavit mutilum esse Colluthi textum vulgatum, praeterea »in cod. Mut. quod legitur, καὶ περὸν ἰθὺνθέντα, etsi videri potest ex καὶ περὸν ἰθὺνθέντα corruptum esse, tamen ut in loco, in quo sine librorum auxilio nihil certi afferri potest, non omnino spreverim. Nam, ut post καὶ περὸν exciderint similia illis apud Nonnum, nihil impedit quin deinde tale quid dederit Coluthus:

καὶ πλόκον ἰθὺνθέντα διαστήσασα κομάων,

quod ipsum videri potest expressum esse ex Nonni verbis eodem loco v. 12 πολλάκι δ' ἰσάζουσα καθεμένον ἄχρι μετώπου

πλαζομένης ἔστησε μετήλυδα κόσμον ἐθείρης.« Qui locus nunc longe aliter legitur apud Koechlyum. Colluthi locum sanissimum esse putavit Schneider p. 434. 435; »nam περὸν vox etiam ad capillos transferri potuit, ut factum in cognata voce πόρπη apud Lucian. de dom. 7: πόρπη τις ἦ ταινία τὸ ἀφρον τῆς κόμης συνδέουσα. [Ubi tamen post πόρπη comma poni posse vidit Tournier, p. 20, qui aptius confert Verg. Aen. VII 815–816 »Ut fibula crinem Auro internectat.«] Quod autem Graefio offensionem fuerunt coniunctae voces πλόκαμος et χαίτη, non faciunt quidem multum ad defendendum duo Hesychii loci (nam duo sunt, non unus), quos attulisse Juliano laudo vertit Hermannus [p. 13]: πλόκαμοι· κόνδυλοι τριχῶν πεπλεγμένοι, et: χαίτη· ἡ ἐπὶ τοῦ τραχήλου θρίξ, quibus non probatur, quod probari putabat Julianus, non synonyma esse πλόκαμος et χαίτη, ut utraque vox coniungi possit. poterat, ut quod volebat probaret, priori Hesychii glossae apponere aliam eiusdem lexicographi hanc: χαῖται· αἱ κεχυμέναί τρίχες, sed praestabat admonere loci Homerici, Il. 17, 51 αἵματι οἱ δεύοντο κύμαι χαρτεσσιν ὁμοῖαι πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο.«

Melius, puto, de hoc loco sentiebat Graefius p. 244: »Coluthum ex allato Nonni loco emendare debebat Wernikius. Admodum enim suspectus genit. κομάων, ante πλοκάμους v. s. et χαίτην, et qui v. 134 acute emendabat κόσμον ἐθείρης (et acutius f. cens. Hal. κόσμα χαίτης) non videbat, ineptum χαίτην v. 83 e v. 133 emendandum esse? Quis enim sic iungat πλοκάμους et χαίτην, etsi Jo. Gaz. v. 224 non multo melius πλοκάμους et κόρσιν iunxit. Jam πλοκάμους facile mutes in παλάμας; sed l. l. 133 s. una cum Nonno monstrat, scribendum esse:

E. Abel, Colluthus.

καὶ περόνη θύοντα διαστήσασα χιτῶνα,
χρυσῷ μὲν πλοκάμους, χρυσῷ δ' ἐστέφατο δειρήν.

Verba *KOMAZN* et *XITΩNA*, *XAITHN* et *ΔΕΙΡΗΝ* non magis discrepant, quam quae infra v. 374 confusa vides *γυναικας* et *κολῶνας*. Et sic in extremis vocabulis ap. Nonnum saepissime peccatum. — Hinc *δειρήν*, in quod et ipse incideram, recepi (licet dubitaverit de hac voce Tournier p. 21), nimis enim videbatur capillorum mentio ter repetita, et vv. 134—135 idem flagitant. Caetera Graefii coniectura minus apta videtur, quis enim umquam fibulae ope solvit vestem? In reliquis Tournierium secutus sum, qui p. 19 — 21 in *M* libri scriptura *περόνη θύοντα* latere Hermannum secutus monuit, simulque adiectivo masculini generis, *θύοντα*, substantivo feminini generis *περόνην* paulo insolentius coniuncto offensus, *διασχίσασα* pro *διαστήσασα* et *κόρυμβον* pro *κομάων* scribendum esse vidit collato Athenaeo XII p. 526 A *διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ*. — 85 δὲ *M*; *ερωτας ἀνήστησεν M*; — 86 *ἀγων M*, *ἀγών* ex *ἄγων C*, *ἄγων ALNQR* et aliquot edd. vett.; *ἀγ' ᾧ* pro *ἀγών* coni. Lennep; apte, iudice Harlesio. *περιπτύξασθαι CQ*, *περιπτύξα-*

σθαι N; — 87 *ἀγλαῖα με διακρίνουσι προσώπων* codd. dett. et edd. ante Lehrs., qui ex Hermannii coniectura, in quam et ipse incideram, *διακρίνευσι* edidit. Structuram plane inficetam esse ratus *σήμερον ἀγλαῖαις με διακρίνουσι προσώπου* coniecit Lennep, collato v. 253. — Cum in *M* *αγλαῖα με διακρίνουσα* scriptum extet, nescio an *ἀγλαῖη με διακρίνουσα* scribendum sit, lacunae signis post hunc versum positis. — 88 *τινι M*; *βοκουλός C* ante corr.; *οὔτος* bis habet *S*; *ὀπάσση (η)* codd. dett. et edd. ante Bekkerum, *ὀπάσσει M* et rell.

edd. — 89 *ιερήν ἐνέπουσι M*, *ἐνέπουσι C*; *τιθίνην W*; — 90 δὲ *MC*; *μεθέσπειν L*; *καὶ M*; — 91 *βασιλεῖαν δεῖ καλεουσιν M*; »valde languet *δεῖ* in his verbis, ut non dubitandum videatur, quin genuina scriptura sit *ἐπικλείουσιν*.« Hermann p. 13. — 92 *ἀναλκις M*; *ἐήν L*, *ἐήν A*; *ἐήν* huic loco parum aptum ex Homero (II. E 330): *ὁ δὲ Κύπρην ἐπ' ὄχετο νηλεῖ χαλκῷ Γιγνώσκων δ' ἄναλκις ἐήν θεός* sumptum esse monuit Lennep. — *βασιλεῖων C*; — 93 *κοιφανοήν Q*; *οὐδεγχος M*, *οὐδ' εὐχος PSVW*; *οὐδ'* codd. et edd. ante Lehrs. »Nisi paulo longius a vulgata aberraret, fere crederem Coluthum dedisse —

οὐ βασιλῆων
κοιφανήν, οὐδ' εἶχον Ἀρήιον ἐς βέλος ἀλκήν.

Excitavit potissimum hanc in animo meo suspicionem structura paulo rarior, qua tria minimum nomina *κοιρανὴ*, *ἔγχος* et *βέλος* ab unico *ἔλκειν*, quod vix ulli horum recte conveniat, pendent. Cum tamen eiusmodi structurae tum etiam apud alios auctores, tum apud ipsum nostrum poetam inveniuntur, ut v. 34 *οἶος δ' οὐ κονέην, οὐ δῆϊον ἔγχος ἀείρων*, si cui secus videatur, hanc coniecturam in spongiā abire facile patiar, nec invitus ibo in sententiam viri summi J. Ph. D'Orville, qui super hoc loco haec inter alia ad me. Versu, inquit, 91 non ausim mutare *ἔγχος*; *βέλος* *ἔλκειν*, ut *ξίφος*, recte dici videtur. Porro notum est, pluribus substantivis subiici verbum non stricte, sed vicino quodam sensu istis accommodandum. De vv. 92. 93 haec Hermann p. 13: »non sunt illa quidem sic dicta ut valde reprehendi possint: sed tamen huius sectae poeta maluisset *οὐκ ἔγχος Ἀρήϊον* scribere. Duo codd. *οὐδ' εὗχος* praebent, unde quis non facile sibi persuadeat scribendum esse:

οὐ βασιλῆων
κοιρανίην οὐδ' εὗχος, Ἀρήϊον οὐ βέλος ἔλκω.

Nam ad *ἔγχος* si adiicitur *βέλος*, nihil id est nisi quod iam dictum erat: regum vero duo praecipua sunt, imperium et dignitas. Contra Schneider p. 435; »Qui *ἔλκω* etiam ad *κοιρανίην* trahi posse putant, vereor ne zeugmatis figurae fines multo latius patere sibi persuadeant quam credi par est. equidem putaverim Colluthum scripsisse *οὐ βασιλεύω κοιρανίην*. nam figurae etymologicae, quam Lobeckius dicit, locum hic esse ita ut adiectivum omitti possit, eo patet quod *βασιλεύειν* quidem dici potest Venus (ut *βασίλεια* cum alibi audit, tum apud ipsum Colluthum v. 26) sed non potest dici habere *κοιρανίην*, ut potuit Juno v. 89. nimirum verbum *βασιλεύειν* paulo latiore habet ambitum quam *κοιρανίη*, ut adiectivo addito non opus sit. Cfr. Lobeck. Paralip. p. 503. Sed *ἔγχος* non mutaverim cum Hermanno, qui duobus codicibus iisque non optimis obsecutus commendavit *οὐδ' εὗχος, Ἀρήϊον οὐ βέλος ἔλκω*, nam *ἔγχος* si adiciatur *βέλος*, nihil id esse nisi quod iam dictum sit. nam *βέλος* in ea locutione sagittam significat (*τόξον* v. 95) ut docet Nonn. Dionys. 15, 245. 16, 2. 17, 109. 28, 117, 262. 29, 164. 37, 732. 39, 322. 40, 540. ad *ἔγχος* autem recte referri *ἔλκω* docet Eurip. Rhes. 576 *ἐφ' ᾧπερ ἔγχος ἐλλκυσται τόδε*. Ego, cum olim offensus etiam praesenti *ἔλκω* post imperfectum *ἔην* parum eleganter posito, *εἶχον* pro *ἔλκω* ex vv. 95. 96 coniecissem, nunc

Schneiderum secutus sum, nisi quod cum Lehrsio οὐκ pro οὐδ' praetuli. — 94 ἀλλατὶ δειμανῶ M; ἀντι M; — 95 θοδὸς M (corr. M 2) ἔχρος M. (corr. M 1); θεσμὸν ἐρώτων add. M 3 in M. — Post hunc versum Lennep excidisse quaedam suspicatus est, »cuius loco cestum habere et stimulis amoris se homines agitare adfirmat Venus. Eo nos ducere videtur particula μὲν versu 92, quam hic omnino, ut opinor, comitari debet δέ. Quod si verum, vix dubito, quin simul sit legendum μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων versu 93. Ut autem robur accedat coniecturae praecedenti, addam locum plane geminum ex nostro poeta v. 161

ἀντὶ μὲν ἡγορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὁπάσσω
ἀντὶ δὲ κοιρανίης Ἑλένης ἐπιβήσσο λέκτρων.»

Lennepii θεσμὸν probavit Hermann p. 13, cui etiam de lacunae suspicione persuasit Lennep, »praesertim Nonnum XXXV 168 com paranti:

ἀπτόλεμος γάρ
Κύπρις ἀριστεύει πλέον Ἄρεος, οὐδὲ χατίζει
ἀσπίδος, οὐ μελήs ποτὲ δεύεται· ἀμφότερον γάρ,
ἔγχος ἐμὸν πέλε κάλλος, ἐμὸν ξίφος ἔπλετο μορφή,
καὶ βλεφάρων ἀκτίνες ἐμοὶ γεγάσιν δίστοί·
μάζος ἀκοντίζει πλέον ἔγχος.»

θεσμὸν, quod etiam Lehrs recepit, Julianum secutus reieci, licet et apud Musaeum (v. 147) et apud Nonnum 47, 270 μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων (cfr. Dion. 5, 96. 16, 242) legatur; apud hos auctores enim amoris mysteria significat θεσμὸς ἐρώτων, et numquam pro cesti appositione usurpatur, quod et hoc Colluthi loco et infra v. 157 factum esset. — 96 prius καὶ om. C. Graviter iudice Hermann (p. 14) corruptus est hic versus »in quo si ἀντὶ αἰχμῆς κεστὸν ἔχω coniungenda sunt, quis non videt inepte adiici καὶ κέντρον ἔχω καὶ τόξον ἀείρω? sin excidit aliquid ante κεστὸν ἔχω, quis non potius teli genus, ut in reliqua parte versus, commemrandum fuisse intelligat? Et tamen, nisi fallor, omnia sincera sunt, modo recte interpungantur:

ἀντὶ μὲν αἰχμῆς,
ὥς θοδὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων,
κεστὸν ἔχω· καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω
κεστὸν.

Pro cuspide, inquit, cingulum, hastae instar foedera amoris habens,

teneo: et spiculum agito arcumque tollo cingulum. Sic patet non opus esse ut μὲν habeat particulam respondentem. Non potuit enim inferri δέ, sic conformata oratione: sed deberet inferri si procederet compositio verborum ita, ut instituta erat: ἀντὶ μὲν αἰχμῆς κεστὸν ἔχω, ἀντὶ δὲ κέντρον, καὶ ἀντὶ τούτου κεστὸν ἔχω· ἀντὶ δὲ τόξου, ὁμοίως. Hermannii coniecturam recepit Lehrs, improbavit Tiedke in Herma XIII p. 352, cuius haec sunt verba: »Quem autem stimulum quemve arcum Venus appellaret, nisi ipsum cestum? quae quidem paullo ante lusum amorum quasi hastam se gerere praedicaverat. Quod cum recte, ut mihi quidem videtur, Hermannus perspexisset, neglecta resumptione, verba sic inter se cohaerere indicavit: ἀντὶ μὲν αἰχμῆς — κεστὸν ἔχω· καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω κεστόν, quem sermonem Nonno eiusque sectatoribus tantum discrepare puto, ut una littera mutata κεστὸν ἐγὼ καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον ἀείρω i. e. cestum ego et tamquam stimulum gero et arcum tollo (cfr. Dion. XIX 236 χειρὶ μὴ καὶ κίσσον ἔχων καὶ θαλλὸν ἐλαίης; XXXVIII 286 ἀμφοτέρους καὶ Νεῖλον ὁμοῦ καὶ βότρυν δέξων. Par. N 43 νύφον ἀναξ καὶ χεῖρας ἐμὰς καὶ κυκλάδα κύρσην. Paul. Sil. Descr. m. eccl. I 138 δεινὸς ἀνὴρ, καὶ κέντρον ἐλεῖν καὶ σχῆμα χαράξαι). Nec tamen repugnem, si quis ita servet resumptionem, ut scribat κεστὸν ἔχω καὶ κέντρον ἐγὼ καὶ τόξον ἀείρω, quae eadem verborum collocatio est atque Dion. XXXV 44 ξεῖνον ἔχω καὶ ἄπιστον ἐγὼ πόθον. Priorem Tiedkii coniecturam ut simpliciores recepi; sed praeterea v. 94 fortasse γὰρ pro μὲν scribendum est. — Corruptum esse φιλότῆτος ἐμῆς ἐμὸν οἶστρον plerique critici consentiunt. Atque φιλότῆτι μεμιγμένον οἶστρον vel φιλότῆτος ὀνήσιμον οἶστρον coniecit Lennep, ἐμῆς νέον οἶστρον Dorvillius, qui tamen pronior erat ad vulgatam retinendam, elegantiam in repetitione quaesivisse poetam ratus. φιλότῆτος ἐνηέος οἶστρον corr. Ruhnken collato Gregorio Nazianzeno (ὑποθῆκαι παρθεν. p. 18 ed. Hervag.): Καίρως δ' αὖ φιλότῆτος ἐνηέος ἐστὶν ἅπασιν Ἡρώϊος ἀλλοίως τε καὶ ὅσδ' ἐπὶ γαῖαν ὁδεύει. — »Si quid mutandum, ex Nonni Dionys. XL 96 ἄλλον ἐγὼ γλυκὺν οἶστρον scripserim φ. ἐ. γλυκὺν οἶστρον ἐλοῦσαι. Cfr. Nonnus II 23 οἶστρον ἐλὼν πτολέμοιο. Wer-nike ad Tryphiod. p. 152. Vulgatam retinuerunt Harles et Julien, secutus hic Bekkerum, cui lusisse videbatur poeta similiter Nonno 16, 88 αὐτὸς ἐμοῖς ὤμοισιν ἐμὴν Νίκαιαν ἀείρων. »At haec valde diversa sunt, quodque apte dixit Nonnus, frigidum esset apud Coluthum. Hunc oportebat gravius quid praedicare de oestro amoris,

ut eum non leviora vulnera facere quam Martis tela, sed ea tamen non, ut illius, mortifera, diceret. Ego illa duo verba nihil nisi discrepantiam scripturae esse puto, quum alii scriberent *φιλότητος ἐμῆς οἴστρον*, alii *φιλότητος ἐμὸν οἴστρον*. His in unum coniunctis expulsum est adiectivum. Videtur mihi poeta scripsisse *φιλότητος ἐμῆς βαρὸν οἴστρον ἐλοῦσαι*. Haec Hermann p. 14 cuius coniecturam praeunte Lehrsio recepi. Quam tamen longius a tradita scriptura recedere putans *ἔρον* pro *ἐμὸν* scripsit Tournier p. 21 simul in eodem versu *ἐλοῦσαι* mutans in *ἐχουσαι*. — *ελοῦσαι* M, *ἐλοῦσαι* Q; — 98 »Alibi lectum *πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ τίκτουσι γυναῖκες*. Haut sat scio, an apud magnum Homeri Scholiastam. Dausqueius. »Unde vero hanc scripturam hauserit, haud equidem exploratum habeo. Apud Eustathium haec legi sub Coluthi nomine falsum existimo; nec etiam tanti est, cum vulgata sine dubio a Colutho sit profecta, et altera longe venustiore sensum fundat. Opponuntur hic *ὠδίνειν* et *θνήσκειν*, quemadmodum cestus et arma paulo ante, quorum his saepe misere pereunt in bello homines, cesto vero tantum illud *πικρὸν*, quod amori inest, sentiunt, quod non ineleganter *ὠδίνειν* dixit. Lennep. Tournier p. 21 hoc loco ubi de amoris effectu agatur, verbo *ὠδίνουσι* nihil nisi parturiendi notionem inesse posse ratus et omnes amoris molestias a poeta designatas esse sibi persuadens, *πολλάκι μοχθίζουσι* scribendum esse coniecit. — 99 *τοῖς εφεσπομένη ροδοδακτύλος ἐννεπε* M; *ἐφεπομένη* NPRSVW et fort. etiam C; *ἐνεπε* Q, *ἐνεπε* N; — 100 *οἱ δ' M, οἱ δ' rell. codd. et edd., οἱ δ' ego; μητρῴης ερατης διοντες* M; *ἀίοντος* A (in quo corr. glossator) Q; — 101 *φοιτῆρες* codd. dett. et edd. ante Stephanum; correxerunt etiam Falkenburg, Brodaeus, et Neander in margine. Loescherus vitiose *φυτῆρες* coni. et vertit: genitores; — *φοιτητῆρες* etiam M. *ἐπερρώοντο* M, *ἐπερῶλλοντο* A; *τιθήνη* M; — 102 *ὑπέδραμεν* M (in quo *ὑπέδραμεν οὔρος ἄκρην* additum est a M 3) CNPSW, *ὑπέδραμεν* A, *ὑπερῖδραμεν* G, *ὑπέδραπεν* L, *ἐπέδραμεν* Q, *ὑπέδραμον* V; *ὑπέδραμεν* etiam primae editiones. *ὑπερέδραμεν* coni. Falkenburg, Brodaeus, Neander in marg., et Dausqueius, recepit Portus. Lennep et rell. edd. Anonymi correctionem *ὑπερέδραμον* non de solo Mercurio, sed de deabus etiam dictum receperunt. — v. 103 omissus est in codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui eum ex M sumpsit; *ἐνθα* et *υποπρηωνος* M, quae tacite corr. Bekker; — *ερ* pro *ἐρίπνην* M, quod cor-

rexit Bekker ex Dion. XIV, 383 *τρηχάλεω πρηῶνι περισκαίρουσαν ἐρίπνης* et Dion. XVIII 81 [lege 61] *δοτιβέος πρηῶνα διαστεύχοντες ἐρίπνης*. — 104 *κουρίζων δ' ἐνόμει* codd. dett. et edd. ante Bekker., nisi quod δ' ἐνόμειεν Q; — 105 *ποιμένων* M A Q n, in cuius margine correctum; corr. etiam Perdrier. *θέκατέρωθεν* M, θ' ἐκάτερθεν codd. dett. praeter R, qui δ' habet, et G, qui particulam omittit. Particulam θ' omissam in omnibus editionibus reduxit Lennep; »legend. *ποιμαίνων δ' ἐκατ.* distinctione maiori ante *ποιμ.* posita« Graef. p. 244; et idem coniecit Schneider p. 436; quibus obsecutus τε particulam ex unico, quo legebatur Colluthi loco amandavi. — *ἐπιπροχοῖσιν* M; »Post ἀναύρου sustuli maiorem, quae in editis erat, distinctionem, ut ita cum sequenti versu coniungeretur.« Lennep. — 106 *νόσφι μὲν ἀγρομένων* M, ἀγρονόμων coni. Schneider p. 436, probavit Tournier, p. 22, vix recte, cum participium *βοσχομένων* in v. 107, ut etiam in v. 106 participium legatur, flagitare videatur. μὲν ex μὴ m. rec. in Q; *αγέλη* M; *πεμπάζεο* A et m. pr. in Q; — 107 *νόσφι* M; *διεμέτρες* M (in quo πῶεα μῆλων additum est a M 3) *διέμέτρες* π. μῆλων C; *διεμέτριε* A; vv. 106 et 107 in L sic in unum contracti sunt: *νόσφι μὲν ἀγρομένων διεμέτρες πῶεα μῆλα*. De vv. 106 et 107 haec Schneider p. 435. 436: »Miror in his tot criticorum ne unum quidem offendisse. nam quum Paris non oves solum, sed etiam boves pasceret, apparet *πατρώϊα μῆλα* latiori significatione positum esse ut omnem Priami *ληίδα* significet. cui congruum est, quod Parim non solum *βουκόλον* Colluthus appellat v. 10, 72, 87, sed etiam *μηλοβοτήρα* v. 5 et 158, Homerum secutus Il. 18, 529. nec desunt loci, ubi *μῆλα* boves et oves simul significant, ut Theocrit. 25, 119 et 281. ac vide Aristophanis Byz. locum apud Naukium p. 197 seq. iam vero quis adeo ineptum fuisse Colluthum putet, ut quum haec Priami *μῆλα* in genera sua dispescere vellet, non nominaret boves et oves (ut fecit incertus poeta ab Aristophane laetatus l. l. qui dicit *μῆλα, βόας κεραοὺς καὶ ὄις καὶ πλόνας αἰγας*) sed post boves denuo inferret *πῶεα μῆλων*? Huic vitio — nam vitium profecto est — ita facillime mederi quis possit, ut restituta Homerica clausula (Il. 11, 696. 15, 323. Od. 12, 299) scribat *διεμέτρες πῶν μέγ' οἰῶν*, ubi elisio quae est in voce *μέγα*, abhorrens illa a Colluthi usu, excusatur iis, quae diximus ad v. 365, pag. 410. [»Nam quum aliorum locos poetarum in rem suam converterent huius sectae poetae, saepe descisciebant ab iis legibus quas ipsi sibi scripserant et alibi religiosissime observabant«] equi-

dem tamen vix dubito, quin latius ulcus serpsierit. nam qui similia anaphorae exempla apud Colluthum contulerit v. 245:

ἄνθος ἀνηέξῃσε παραίφασιν Ἀπόλλωνι
ἄνθος ἀριζήλοιο φερώνυμον ἡβητῆρος,

et v. 349:

ἀστέρες ὑπνώουσι, καὶ ἐν σκοτέεσσιν ἰαίνει·
ἀστέρες ἀντέλλουσι, καὶ οὐ παλίνορσος ἰκάνει,

ubi alterum versum alteri patet examussum [?] respondere, nonne patebit hic quoque simile poetae consilium fuisse, quum certe verba νόσφι δὲ βοσκομένων accuratissime iis respondeant quae eodem sunt alterius versus loco? ac licuit poetae scribere: νόσφι δὲ βοσκομένων ὁῶν ἡρίθμει πᾶν. hoc igitur vel simile quid Colluthum dedisse persuasum habeo.* Schneideri ratiocinationem qui probavit, Tournier p. 22 νόσφι δὲ βοσκομένης διεμέτρε πῶεα ποιμένης scribi iussit, collato Nonno Dion. XXXVII 51 καὶ πολέες σφάζοντο βόες καὶ πῶεα ποιμένης. — Ego vulgatam retinui, cum etiam v. 114 καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων eadem vocabula, quibus iuxtapositis offensus est Schneider, socientur, et verbum ἐδόκευε v. 263 existimandi, v. autem 264 videndi significatione a Collutho usurpatum probet Schneiderum eo non debuisse offendi, quod μῆλα v. 104 totam Priami λήϊδα, quarto autem abhinc versu oves solas significet. Praetera eadem versus clausula legitur apud Nonnum Dion. 24, 223 πυκνὰ δορικτήτων ἱερεύετο πῶεα μῆλων. Iniuria etiam ἡρίθμει pro διεμέτρε substituit Schneider, scilicet ut eandem fere significationem atque praecedentis versus verbum, πεμπάζετο, huius quoque versus verbum habeat. Est enim διεμέτρε et hic et ubi eodem versus sede legitur v. 237, oculis dimetiri, ut recte ibi vertit Lehrs, cum v. 107 dividendi vel curandi significationem huic vocabulo male interpretes tribuissent. Alteram Schneideri coniecturam διεμέτρε πᾶν μέγ' οἴων improbat Ludwig Symb. crit. p. 81 propter viciosam elisionem, quae argumentis a Schneidero allatis vix excusetur. — 108 καί τις M, καὶ τις C, καὶ τις S, καὶ τι W, et τι habet etiam P in marg., καὶ τι et in fine versus δόρυ edd. vett.; ὄρεσσ. — χιμαίρης add. M 3 in M; δορή MACLN, δόρυ S, δορυ V, δόρυ W, δορί P (δόρυ in marg. m. 2) δορή Q. καὶ τις et δορή receperat Lennep ex libris et ex Falkenburgii, Brodaeii, Neandri (in marg.) Stephani et Anonymi coniectura.

»Aliter tamen visum cl. D'Orvillio. *Τε*, inquit, et *ἐκκρεμές* substantivum sui generis requirunt. Id *δέρας*. Durum mihi videtur *ἐκκρεμές* adverbii loco interpretari. (Ita enim Brodaeus et Dausqueius ceperunt)« Lennep. *ἐκκρεμές* vix adverbii vice fungi posse ratus, Tournier p. 22. 23 καὶ οἱ ὅρ. δέρος coni. et καὶ οἱ etiam ex Nonno Dion. I. 74. II 84. IV 392 attulit. Praeterea ὁρσαύλοιο A Q et P ante corr.; μετύσουσθε pro μετόπισθε affert Lennep ex V, ex quo ego nihil enotavi. — 109 ἐκκρεμες ἡάρητο

M; ἐκκεμές C ante corr., ἐκκριβές R; αὐτῶν C; ἀπτετο M; an scribendum ἤπτετο? — 110 πομαινίη NR, πομεινική coni. Hemsterhus. ad Lucian. T. I p. 257.; βοῶν om. Q; ὑπέκετο codd. et edd.; ἐλατῆρα καλαύρωψ M; καλάβροψ codd. dett. et edd. anté Bekker., qui καλαῦροψ scripsit ex Dorvillii et Dausquei correctione. Alteram formam frustra defendit Lennep in Animadversionibus. — Praeterea ἀπέκετο coni. Schneider, de quo vide infra. — 111 ἐπει M, ἐών codd. dett. et edd. ante Lehrs. qui ἐπεῖ Hermannō et Schneidero quoque probatum recepit; ἐῆς pro ἐών coni. Lennep. — σήραγγος coni. Graefius, probaverunt Hermann et Schneider, recepit Lehrs; σύρηγος codd. et edd. ante Lehrs.; ἐσήθεα M; βαιον M, βαιόν Bekker et Schneider, βαιός codd. dett. et rell. edd., etiam Iulien, qui βαιόν in nullo codice extare falso putabat, et Lehrs, qui βαιός retinens Hermannō obsecutus est. — ὀδεύων A Q S. — 112 ἀγροτέρην M, ἀγροτέρην codd. dett. et edd. ante Lehrs., qui ἀγροτέρων recepit ex Graefii coniectura, quam probaverunt etiam Hermann et Schneider. λιγυρῆν M; δοιδῆν om. M; — 113 πολλαχὶ M; ἐνσταθμοισιν ὀδεύων M, ἀείδων rell. codd. et edd., λαύων Schneider; ἐνιστ. CN; — 114

ἀμελησε καὶ ουκεμπάζετο M; — 115 ἐνθεν M, ἐνθεν^a P (in quo corr. m. 2.) W; ἐνθεα SV, ἐνθα δ' coni. Lennep, Schneider; ἐνθάδ' Hermann, Lehrs; ἐχων M; καὶ codd. et ante Brodaeum, Falkenburgium et Neandrum (qui corr. in marg.) editi; ἠθεα M; — 116 καὶ ἐρμάωνι φιλήν M; ἐρμάωνι C; ἀνεβάλετο M, et W ante corr. De versibus 111—115 haec Graefius p. 245: »Hic primum v. 110 nihil videtur nisi corruptio versus 114. Mirandum tamen, utrimque similem versum subsequi, 111 et 115, et variari etiam vv. 110 et 114 in nonnullis ita, ut de duplici poetae recensione non temere cogitare possis. Quod si negatur, alterum de duobus distichis aliunde irrepsisse censendum erit. Tueri utrumque is demum poterit, qui v. 110 ita immutaverit, ut a v. 114 satis recedat, sed et sui satis similis

maneat: in quo Wernikius [qui σπήλυγγος ἐς ἔνδια coniecerat, ap-
ponens Nonn. 22, 145 ἔνδια λόγμης. Paraphr. 12, 11 (51) ἔνδια
κώμης, 14, 2 (8) ἔνδιον ἀλλῆς. Oppian. Hal. 4, 371 ἔνδια πέτρης]
praeivit, non tamen suspectum βαιόν vel βαιός emendans. Et sane
mutari omnia possunt, ut: σπήλυγγος (v. σήραγγος) ἐς ἡθάδα θῶκον
(v. βάθρον) ὀδεύων, vel: σπήλυγγος ἐς ἔνδιον ἀβρὸς (v. οἶος) ὀδεύων,
vel: σύριγγος ἐς ἡδέα ῥυθμὸν ὀδεύων, v. σύριγγος ἀήθεος ἤχον ἀμεί-
βων, alia; sed his nullus probabilitatis color inest, etsi σπήλυγγος
mentionem facerent plura veterum loca, laud. ap. Hemsterh. ad
Lucian. T. I. p. 252, et artis adeo monumenta, in quibus Paridis
iudicium expressum est. Superest, ut videas, an integriore versu 114
in locum corrupti v. 110 recepto, et servato versu 111 versum 115
post v. 112 collocare liceat. Verum partim operosum hoc est, par-
tim nondum satisfacit, quia sic ante v. 116 desideratur versus
huius modi:

σιγῇ δ' ἦν ἀν' ὄρος, σιγήσατο πώεα μήλων,
οὐ κύνες ὠρύοντο, καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος.

Sed his omnibus medetur id, quod priori loco suspicati sumus, si
praeterea illa cod. Mut. lectio, quae ad v. 110 affertur, ad v. 114
transfertur, ut iam post v. 9 sequantur vv. 112. 113 et deinde sic
legatur:

τοῖος ἐπεὶ σύριγγι, κατ' ἥθεα καλὰ νομήων,
Πανὶ καὶ Ἑρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπήν,
οὐ κύνες ὠρύοντο καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος.

nisi pro ἐπεὶ malis ὅπου. Eadem coniunctio cum seqq. locum ha-
bet, admissa Lennepii coniectura ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα, κατ' ἥθ.
quae et ipsa ex parte Cod. nititur (v. 114) ita ut ἔνθα sit ubi aut
quando, etsi id Lennepius non videtur voluisse. Similem con-
iunctionem duobus duris et a Colutho alienis apostrophis εἴθ' ὅγ'
ἔχων infeliciter tentabat Censor Hal. l. l. Iam si ponimus v. 110
verum esse τοῖος ἐπεὶ, et v. 114 ἔνθα δ' ἔχων, videmus utrumque
distichon coire cum v. 116, ut sic quoque illa suspicio de duplicis
recensionis vestigio augeri videatur. Sed simul ambiguum est,
utrum v. 115 an v. 111, pro novissima recensione recipere praestet.
Posteriorem qui praeferat, ei ἀγροτέρων καλάμων ut scribat, sua-
deam. Contra haec somnia Hermann p. 15 sic disputavit: »De
multis quae hic molitus est Graefius, illud aliquam veri speciem
habet, quod duplicis recensionis sibi visus est vestigia deprehendisse.

Sed tamen, si quid video, faciliore opera res expediri potest. In primo horum versuum cod. Mut. τοῖος ἐπεὶ. Ut videtur, etiam βαῖον, quod non praetulerim vulgato. Scribendum videtur:

τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἥθεα βαῖος ὀδεύει
ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν.

Ἀγροτέρων recte emendavit Graefius: neque enim haec poetarum secta duo coniungit epitheta ornantia. Σήραγγος mea est coniectura, in quam quum plurima tentaret etiam Graefius incidit. In quinto versu [v. 115] quod e cod. Voss. affertur ἐνθεα nihil aliud est quam quod in primo Paris. legitur ἐνθεν supra scripto α. Id si non ut Lennepius ἐνθα δ', sed ἐνθάδ' correxeris, satis bene omnia cohaerebunt. Erit illud ἐνθάδε ad montis Idae loca referendum, in quibus degebat Paris, quum ad eum veniret Mercurius. Ante ultimum horum versuum aliquid excidisse vix potest dubitari. Aliter de hoc loco iudicavit Schneider p. 421. 422: »non dixisset opinor Graefius, duplicem in his recensionem ipsius poetae extare aut ab aliena manu quaedam huc irrepsisse, si perspexisset, primo (v. 110 — 114) poetam narrare, quid omni tempore Paris fecerit, sive in pascua ibat (v. 110) sive prope stabula erat (v. 112) — nimirum fistula canebat, gregum autem rationem non habebat — deinde quid eo ipso tempore fecerit quum Hermes ad eum venit (v. 114 sq.). contra laudandus Graefius, quod vidit v. 110 σήραγγος ἐς ἥθεα, et v. 111 ἀγροτέρων καλάμων scribendum esse. restabat ut v. 110 τοῖος ἐπεὶ e Mutinensi reciperetur, quod fecit Hermannus, ut tamen non videatur recte rem administrasse. nam ἐπεὶ quum putaret temporale esse, ὀδεύει correxit, quo fit ut sententia inde a v. 111 cum superioribus non iam congruat satis. Equidem ut paucis dicam, quid sentiam, poetam dixisse existimo, abfuisse baculum pastorium, quoniam soli Paris operam dedisset fistulae et neglexisset greges, sive in pascuis esset, sive prope stabula versaretur, itaque scribendum censeo in hunc modum:

ποιμενὴ δ' ἀπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλαῦροφ,
110 τοῖος ἐπεὶ σήραγγος ἐς ἥθεα βαῖον ὀδεύων,
112 πολλάκι δ' οἰοπόλοισιν ἐν σταθμοῖσιν ἰαύων
111 ἀγροτέρων καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν
καὶ ταύρων ἀμέλῃσιν καὶ οὐκ ἐμπάζετο μῆλων.

nam v. 110 et 112 aequae referri ad v. 111 patet, unde efficitur ut neque disiungi priores illi versus possint, et ineptum iam sit ἐν

σταθμοῖσιν ἀεὶδων, cui quod substitui ε. στ. ἰαύων eandem hic significationem verbum habet quam v. 349. — His aptissime subicitur, tum quidem, quum Hermes veniret, in pascuis versantem Parim cantilenam modulatum esse Pani et Mercurio:

ἔνθα δ' ἔχων σύριγγα κατ' ἦθεα καλὰ νομεύων
Πανὶ καὶ Ἑρμῶνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπὴν.

ubi ἔνθα δέ sumpsit a Lennepio et temporale esse puto. quod enim Hermannus ἐνθάδ' correxit et ad Idae montis loca rettulit ubi Paris degebat, monendum duo fuisse loca, et pascua et stabula, in hoc autem verborum contextu ἐνθάδε vix alio atque ad σταθμούς v. 112 referri posse, quod fieri propterea nequit, quoniam quum Hermes veniebat, non in stabulis, sed in pascuis Paris erat, ut praeter v. 102 sq. in hoc ipso versu positum docet nomen ἦθεα (cfr. Hom. II. 6, 511 et 15, 268), item participium νομεύων. ita enim aperte scribendum esse pro νομῶν. Haec acutius credo quam verius Schneider, ex cuius coniecturis ἀπέκειτο (v. 110) et ἔνθα δ' ἔχων (v. 115) recepi. De reliquis aliter sentio, cum poeta haec voluisse mihi videatur: »Pastorale autem pedom ab erat, quia saepe in antrum suetum procedens fistula canere solebat, saepe autem in pascuis canens nullam gregis curam habebat«. Quae licet non nimis elegantia sint, tamen nescio quo modo iure vituperari possint. — ἐπέκειτο (vestibus adfixum erat') quod Tournier p. 23 coniecit et sequenti descriptioni inde a τοῖος melius convenire dixit, cum Mutinensi scriptura a plerisque probata τοῖος ἐπέλ minus apte sociari posse mihi videtur. — Quod autem ad κατ' ἦθεα καλὰ νομῶν attinet, recte haec a Lehrsio interpretata esse videntur, qui vertit »gerens fistulam secundum consuetudines pulchras pastorum Pani et Mercurio gratam offerebat cantilenam«. — 117 καὶ M; μυχῆσατο ταῦρους M, μυχῆσαντο ταῦροι codd. dett. et edd. antiq., nisi quod

μυχῆσαντο Q; ταῦροι C, ταῦροι⁵ NR; correxerunt Brodaeus, Falkenburg et Stephanus. — 118 μουνην δ' R; μούννημονέσσα M; βοῖσα-
δάδατος M, unde βοῖς, in quod etiam Lennep inciderat, primus recepit Bekker, βοῖην codd. dett. et edd. ante Bekkerum. — 119 ἰδαίων M; ἀντίλαχος ἴαχεν M, sed M 2 θροος scripsit supra ἴαχος; ἀντίθρονος G; ἡχώ LN; — 120 in ταῦροι ο ex υ M 1; δε M; χλ. καὶ κορκότες ὑφώθε (sed ultimum ε incertum) M, sed ρκότες ὑφώθε ποίης additum est a M 3; δὲ om. L Q; κεκορκότες C; χλωερῆς ex

Χλοερῆς A; **ὕφῳ** om. L; Lennep Brodaeum secutus, comma quod in aliis edd. post **ποῆς** erat, delevit et **κεκλιμένοι ὑφῳ** **ποῆς βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο** coniunxit. Quod iniuria spreverunt omnes recentiores editores. — 121 **κεκλυμένοι** M, **κεκλισμένοι** C ante corr.; **ἐπισχίον** M, **ἐπ' ἰσχίον** Q; — 122 ὃ recepi ex Q; ὃ rell. codd. et edd.; **ὕφιλόφοιο** codd. dett. (**ὕφειλόφ.** Q) et edd. ante Bekker., **ὕφορόφοιο** M et rell. edd.; **φυγῶν** V, **φυτὸν** Q, **φυτῶν** cum glossa **ἐλθῶν** C; **ὑπένερθε** MCLQ, **ὑπάνερθε** G, **ὑπένευθε** A, **ὑπερθε** NPRSVW; — 123 **τηλώθεν** W ante corr.; **ἐρμάων** MC; **διακτόρον** M; **εἰδὲ** M, **ἴδε** ex **ἦδε** C, **ἦδε** A, **ἦδε** L, **ἦδὲ** superscripto **εἰ** N, **ἦδε** superscripto **εἰ** R, **εἴδε** P, **ἦδε** Q; — 124 **ἀνορούσε** M, **ἀνόρουσεν** PS; **ἀλέεινεν** P; δ' post **θεῶν** om. ACLNPQRSW (codd. dett. omnes, ut vid.). De hoc loco cfr. Lennepium: »Loquitur versu praecedente de solo Mercurio a Paride eminus conspecto; et tamen hic immediate subdit numero multitudinis **θεῶν** δ' **ἀλέεινεν ὀπωπῇν**, ac si non solius Mercurii, sed etiam trium dearum una ad Paridem tendentium mentionem iam fecisset. Forsan scribendum **θεοῦ** δ' **ἀλέεινεν ὀπωπῇν** quis opinaretur. [Et sic ego olim conieci]. Sed vero hac admissa coniectura, alia longe maior difficultas emerget. Non enim solus Mercurius ad Paridem properabat, nec eius adspectu adeo Paris obstupuit, sed potissimum dearum simul ad temerarium arbitrium tendentium. Verosimilius itaque, retento **θεῶν** numero plurali, et hic excidisse verum unum aut alterum«. Cuius suspicionis firmandae causa ad Ovid. Heroid. XVI 61sq. provocavit. Contra iam Harles: »Ego vero neutrum opus esse arbitror, sed in epitheto Mercurii, **διάκτορον** nuncium, latere videtur mens, deas comites fuisse. Alias l. l. illud epitheton frigidum foret«. — **ὀπωπῇν** M; — 125 **χορονηκελάδων** M; **ἐπιφηγον ἐρείσας** M, unde **ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας** Bekker et rell. post eum edd., **ἐπὶ φυτῶν ἐάσας** rell. edd. et codd. dett., praeter G, qui **ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας** et h, qui **ἐπὶ φυτὸν ἐάσας** habet. **ἐπὶ φῖτου ἐάσας** coni. Schrader ad Mus. p. 224, quod vocabulum ex **φιλώνυμον** (al. **φυτ.**) sibi finxerat. **ἐπὶ φετροῦ ἐάσας** coni. Dorville, **ἐπὶ φυτοῦ ἐάσας** Brodaeus, Stephanus et Falkenburg. »Aliam coniecturam super nostro loco adscripserat vir doctus ad Aldin. editionem, nempe **ἐπὶ φηγὸν ἐάσας**, ubi etiam alia manu adscriptum erat **ἐπὶ φυτὸν** vel **φυτῶν ἐλάσας**. Quod posterius verbo indicasse sufficiat, cum sua sponte satis se destruat. Priori coniecturae respondet, quod aliquando ex amicis meis quidam suspicatus fuerat, **ἐπὶ φηγοῦ ἐάσας**, quod elegans

sane et loco appositum. Solebant enim saepe medio die sub arborum et maxime quercuum vel fagorum alto tegmine ad radios solares arcendos se fistula oblectare pastores. Credidi et ipse aliquando legendum ὑπὸ φηγὸν ἐάσας: nec forsan ab hac scriptura longe discedendum. Si adhuc aliam quis desideret coniecturam, posset suspicari legendum:

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ τούτῳ ἐάσας.

[ubi ἐπὶ τούτῳ vertit: dum haec accidebant]« Lennep, Animadv. p. 147. 148 (ed. Schaefer). Tum »ὑπὸ φηγοῦ quidam doctus quod mihi placet«. Harles. — Scripturam a Bekkero ex M receptam sola (Bekkeri) coniectura niti existimans simulque fagi mentione sensim illata offensus Lobeck Parerg. ad Phryn. p. 715 sq. vitiose ἐπὶ οὐδὲι ἐάσας scripsit »fistula humi abiecta, quam significationem seriores huic verbo dederunt. Quod superest, eodem modo Nonnus Dion. VI v. 288 σὺριγγα ἐάσας«. — M libri scripturam firmat Nonnus Dion. 30, 102 ἐπερείσατο γέτονι φηγῶ. — 126 μνηπολλὰ καμοῦσαν ἐὼν M; καμοῦσαι Q; codd. dett. (etiam G(?) R V ut videtur) om. ἐὼν, quod restituerunt Brodaeus, Falkenburg, Anon. et Portus. — ἀνέκοπτεν codd. et edd. omnes, nisi quod ἀνέκοπεν L; ἀνέκοφεν ego scripsi, et sensui et usui Nonniano obsecutus cfr. Dion. II 21. III 25. IX 311. XXII 134. XXIII 113. XXXVI 133, 391. XXXVII 258. XLVIII 174. Paraph. μ 27, ν 29, σ 55, υ 72. Contra imperfectum ἀνέκοπτεν quod XXXVI 430 legitur in comparatione eo excusatur, quod crebro imperfectum pro aoristo in comparationibus Nonnus posuit. μὴ πόλλ' ἀκμάζουσιν ἐὼν ἀνέκοπτεν δοιδὴν coni. Lennep, quod postea rursus improbavit. — De hoc versu sic Schneider p. 436: »In his quomodo καμοῦσαν δοιδὴν poeta dicere potuerit non intelligo. pro δοιδὴν reponendum puto ἐρωήν, quod e Nonni Dion. 37, 258 sumpsisse Colluthus videtur: εἰ μὴ ἔτι σπεύδουσιν ἐὼν ἀνέκοφεν ἐρωήν [ἡνίοχος]«. Quae merito improbavit Tiedke in Herma XIII p. 355. 356: »Nam apte ἐρωή dicitur curru vehentis aurigae, Paridis fistula canentis non item. Qua re cum id quod traditur hanc habeat explicationem, cantum suum nondum ita fatigatum repressit, medium intercepit, e Dionysiacis conferre malim II 21 ubi Cadmus fistulae cantum abruptisse sic narratur ἐμπνοος εὐκελάδοιο δόναξ σίγησε νομῆος Ἀρμονίην δ' ἀνέκοφεν quae cum Colluthi verbis καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φηγὸν ἐρείσας... ἀνέκοπτεν δοι-

·**δ**ήν adeo congruunt, ut si modo certi Dionysiacorum versus ei exemplo fuerunt, hos potius quam quem Schneiderus voluit imitatus esse videatur. Schneideri coniecturam qui obscuriorem esse iudicavit, Tournier, p. 23. 24 μήπω πολλά καμουσαν utpote ex glossa natum ex textu expellendum et in eius locum ex Tryphiodoro 44 (ἀκάματός περ ἐοῦσα) ἀκάματόν περ ἐοῦσαν substituendum esse dixit. — **127** τοιάδε δεῖμ. Q, τοῖα δε M; προσενεπε M, προσένεπε Q; ἐρμης M; — **128** γαῦλον ex M recep. Bekker et rell. post eum edd., τάρβος codd. dett. et edd. ante Bekkerum nisi quod τάρβον h n; απορρήφας και M; απορρύφας C; μεθύσας A L Q. Pro μεθήσας Graefius p. 246 μεθήκας coni.: »fidem facit v. 374 [? an v. 367?] cfr. Matthiae Gr. gr. p. 271«. Ad vulgatam tuendam Hermann p. 15 ad Lobeck. Phryn. p. 721 provocavit. Lennep et ipse offensus insolito illo μεθήσας ex v. 77 (... ἐφημοσύνησι πιθήσας) pro eo πιθήσας, vel quod postea praetulit μεθήσων coniecit. — **128** ἐπ-οὔρανίησι M, ἐπ' οὔρανίησι NPW, ἐπ' οὔρανίοισι L, ἐπουρανίοισι A C Q, ἐπουρανίησι G et edd. omnes praeter Lennep. (et Harles.) qui ex (L) Q ἐπουρανίοισι male recepit. θεμιτεύσειας Q; δικάζων ex δίκαις C; — **v. 130** omissus est in M; — **131** φαιδροτέρη τὸ δε μῆλον ἐπηρᾶτον ἐρνος ὀπάσσεις M, ἔρνος APQS et N ut vid.; ὀπάσαις A ante corr. — **132** ἀνῆντησεν M; ὁδ' M et rell. codd. et edd. praeter N qui δ δ', idque recepi; ἡσιον M, ἦσιον A N P; δμματα νύσας M; τανύσας Q; — **133** ἦκα M, ἦκε Q, ἦκά A (corr. m 1. sed ε ex α effecit glossator); ὥκα (statim) coni. Tournier p. 24.; διακρινειν M; ἐκάστης C; — **134** δερκετο M; μῆ pro μὲν Q, δὲ superscripsit glossator; σελας ἐδρακε δειρην M; »Quam in promptu erat scribere ἔδρακε [pro δέρκετο] ut ita eadem vox repeteretur!« Lennep. — **135** χρυσῶ M; δαιδαλέην ex M primus recepit Bekker, δαιδαλέης codd. dett. et edd. ante Bekkerum; ἐφράσατο ACLNPQRS; κόσμον ἐκάστης codd. et edd. ante Bekkerum, qui ex Wernikii coniectura comparato v. 83 κόσμον ἐθείρης edidit; quem probavit Graefius p. 246, secuti sunt Iulien et Lehrs; κόσμια χαίτης coni. Censor Bekkeri Halensis. — **v. 136** om. M; μετόπισθεν C Q, μετόπιστε P, ἔχνεα S; — **137** χειρῶν μεῖν ν εντα δικης et ἐλόσσης pro ἐλοῦσα M; προπάριθεν P; — **138** αλεξανδρω M; αθήνη M; De versibus **133—139** magna est virorum doctorum dissensio. Et primum **v. 136** καὶ πτέρων μετόπισθεν coni. Lennep, καὶ πτέρνας μετόπ. Censor Halensis, et accusativum omnino requiri etiam Graefii erat opinio p. 246.

Vulgatam sic interpretatus est, non male, iudice Lennepio et assentiente etiam Harlesio, Brodaeus: »tum posteriorem tum anteriorem pedis figuram vidit«; etiam Iulien genetivum *πτέρνης* aequae ac *ταρσῶν* ab *ἔγνια* voce pendere intellexit secutus a Lehrsio; nihil ergo in vulgata lectione mutandum. Tum v. 137 copulae defectu iure offensus *χειρὶ δὲ* pro *χειρῶν* coni. Lennep, provocans ad v. 62 *χειρὶ δὲ δινήσασα*, v. 157 *χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα*, v. 170 *χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα*, sed iure oblocutus est Iulien, recte *χειρῶν ἐλοῦσα* ayant pris par la main, et *χειρὶ ἐλοῦσα* ayant pris avec sa main vertens et huic loco prius tantum accommodatum esse monens. Praeterea *μειδιώωσα* pro *μειδιόωντα* recepit Iulien ex Anonymi coniectura, quam satis commendabilem esse Lennep quoque putabat »quemadmodum versu 156 de Venere *τοῖα δὲ μειδιώωσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα* ut adeo de Minerva blando risu et mollibus verbis Paridem ad favorem sui allicere cupiente intelligatur. Cum tamen *μειδιῶν* Veneri et delicatulis amatoribus potius quam Minervae sit proprium, fieri posset, ut de industria scripserit *μειδιόωντα*, quippe apprime Paridi tam egregias dearum formas non tantum contemplanti, sed et iudicium de iis ferenti conveniens«. In omnia alia abiit Graefius p. 246: »Primum copula deest, deinde particip. *μειδιόωντα* hic non nimis aptum est; accedit, in cod. M. aliam f. lectionem latere. Simplicissimum esset: *καὶ χειρῶν μέλλοντα δίκ.* sed e divulsis literis cod. M. elicias *χειρῶν δ' εἰλνύοντα* v. *ἐλλνύοντα* si obloqui licet Viris doctis qui in h. v. produci contenderunt; nam *χειρὶ δ' ἐλνύοντα*, vel *χειρὶ δὲ δειλὸν ἔόντα* v. *δειμαίνοντα* ut v. 123 et 126 iam longius recedit«. Lehrs Hermannum secutus est, qui p. 15. 16 versus 137. 138 tribus affectos esse vitiis contendit: »primo quod non sunt nexa superioribus; secundo quod non apparet cur Paris rideat; tertio quod Minervae personam dedecet hic supplicandi modus. E cod. Mut. scripturis *μειλ ν εντα* et in fine versus *ἐλόσσης* vereor ut aliquid erui possit. Fuit haud dubie pro hoc versu aliud quid scriptum a poeta: ipse versus autem et genuinus est et aptissimus, si in locum suum reponatur post v. 158 ubi de Venere impudentius instante sermo est:

*τοῖα δὲ μειδιώωσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα,
χειρῶν μειδιόωντα δίκης προπάροισεν ἐλοῦσα.*

Quae feliciter refellit Schneider p. 421: »Nam quod Hermannus, qui v. 136 post v. 158 reponi volebat, non apparere dicit cur Paris

subrideat, non subridet hic alia de causa atque qua Hermannus eum post v. 158 ridentem facit, nimirum quod tot ille dearum venustates conspexit. nec magis Hermannō assentior, quod Minervae personam dedecere putat hunc supplicandi modum, ut manu Parim prehendat. Sed vv. 135. 136 quoque vel post recentiorum editorum curas vitio non carere primus egregie docuit Schneider, p. 420. 421: »Nam si κόσμος intelligendus est trium omnium dearum, debent etiam quae praecedunt βλεφάρων σέλας et δειρὴ χρυσῶν δαιδαλέη de unaquaque intelligi dea, id quod nemo persuaderi sibi patiatur, qui cogitaverit Venerem quidem auro ornasse se, sed Minervam et Iunonem tali lenocinio usas esse, non narrari v. 80. itaque quum δειρὴ χρυσῶν δαιδαλέη ad Venerem solam referenda sit [ad Iunonem male retulit Iulien] et γλαυκῶν βλεφάρων σέλας cogitationem extemplo ad γλαυκῶπιν Ἀθήνην abripiat [sic primus recte Iulien], κόσμος iure intelligemus de aliqua venustate corporis Iunonis. quod si verum est — et ego quidem puto esse verissimum — apparet non iam potuisse v. 135 πτέρων et ταρσοὺς memorari, quibus neque Minervam aut Venerem prae ceteris conspicuas veteres finxerunt. at non expulerim tamen continuo hunc versum, etsi omissus est in codice Mutinensi — nam hic quidem codex etiam alios omittit versus ab reliquis codicibus servatos, quos propterea nemo facile reiciat — sed reponendum eum censeo post v. 132, ubi aptissime Paris dicitur pulchritudinem dearum ita exploravisse, ut cuiusque vel calcis venustatem et plantarum vestigia spectaret, usque dum inveniret quae cuique deae propria esset venustas, Minervae dico oculos splendentes, Veneris collum, Iunonis brachia. nam brachia Ἥρης λευκωλένου statim velut e nebula in conspectum prodeunt, si versum 134 coniunximus cum v. 136 (κόσμον χειρῶν μειδιῶντα) eiecto versu 135 qui male huc pedem intulit, nec mirum illuc irrepsisse eum, postquam semel mendose scriptum fuit κόσμον ἐκάστης. nam qui omissum olim versum 135 supplere voluit, supplevit post alterum ἐκάστης (v. 134) non uti debebat post prius (v. 132). ipsum autem illud κόσμον ἐκάστης quomodo emendandum sit non invenio, nam κόσμον ἐραστὸν parum placet. — Restant verba μειδιῶντα δίκης προπάρουθεν ἐλοῦσα, quae ut nunc sunt posita offendunt copulae defectu, quam iure Lennepius alique desiderabant. et si adeo addi copula aliquo modo posset, vel sic tandem dicendum esset nimis praecipitem poetam transiisse ad dearum promissiones et illecebras quibus sibi quaeque Parim

conciliare studebat. quis enim cui quidem aliquis in his rebus sensus est, non exspectet a poeta additum, Parim, qui tot vidisset venustates, haesitasse diu incertum cui primas deferret? quod facit, ut lacuna simul depravatum locum putem quem ita ut posthac scribant editores suaserim:

χειρῶν [μειδιῶν] κόσμον

[καὶ τότε] μειδιῶντα δίκης προπαροῖθεν ἐλοῦσα
τοῦτον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη.

Haec Schneider sagacissime, sed non omnino vere. Transposito enim versu 136 post v. 133 non ea, quam Schneider nonnullis quae in graeco textu ne leguntur quidem vertendis supra expressit, sed haec inepta evadit sententia: »Paris dearum pulchritudinem et calcis et plantarum vestigia diiudicare (vel explorare) tentavit«, ubi quis non offendat in vocabulis κάλλος, πτέρνη et ταρσοί sic coniunctis? Mihi versus 136, quem olim potius post v. 75 ponendum esse non sine causa suspicatus sum, nunc quo loco in editionibus legitur recte se habere videtur. Aspexit enim Paris primum eam uniuscuiusque deae venustatem, quae prae ceteris excellens super modum eius oculis sese obtulerat, post autem ad caeteras dearum venustates transiit adeo religiose, ut vel plantarum vestigia inspicere non neglexerit. Quare servata omnium codicum lectione κόσμον ἐκάστης post χρυσῇ δαιδαλέῃ plures versus intercidisse significavi, in quibus et de Iunonis brachiis mentio iniecta fuerit et id quod poetae dicendum fuisse modo indicavi, pluribus persecutum sit. Olim in Schneideri sententia acquiescens Iunonis κόσμον ἀγοστῶν (in quod Mauritium Schmidt quoque incidisse nunc video in Mus. Rhen. XXV p. 182.) a poeta laudatum fuisse vix recte suspicatus sum. — Praeterea versus sicut a Schneidero descripti sunt, vel ideo placere non possunt, quod in iis κόσμος χειρῶν de Iunonis brachiis (λευκώλενος Ἥρη) positum est, et χειρῶν ἐλοῦσα, ut antea editum erat, aptius de Minerva dictum est, quam simplex ἐλοῦσα, quod vix aliter ac per amplexa est interpretari possumus. — Restat ut Tournierii commentum (p. 24) commemorem, qui γλαυκῶν βλεφάρων σέλας ad Minervam referendum esse concedens, omnino male δ' Ἥρην pro δειρῇν proposuit et ἐφφράσσατο κόσμον ἐθείρης ab interpolatore additum esse putavit deperditi hemistichii, qui de Venere

egerit, loco. — 139 *δευρο* M; *πριαμοιο* M; *παρακοιτιν* M, *παράκιτιν* P; versus 140—143 omittit M; — 140 *ἀτιμάσας* CL NPQSW (an dett. omnes?) *ἦν* Portus; — 141 *ἐπαινέσας* SWⁿ, *ἐπαινεσεας* V, *ἐπαινέσσεας* h, *ἐπαινήσεας* etiam PQR; — 142 *σέ* NP^h, *σέ* W; *καιρανέην* Pm.1, R et N ante corr., W post corr.; *καὶ πατρώϊον* ΔQ; — 144 *μηποτεσοι* M; *ἐπιβρίσειεν* ex *ἐπιβρύσειεν* C, *ἐπιβρίσειενὺν* Q, *ἐπιβρύεν* SW, *ἐπίβριεν* NR, *ἐπιβρυεν* V, *ἐπιβρύεν* ex *ἐπίβρυεν* P; — 145 *πειθεο καὶ πολέμους τε καὶ ἡγορεην σε* M; *τε* om. C, *καὶ* post *τε* om. S. »Nonni sectatorum stilus scribi iubet« *σε* pro *τε*, iudice Hermannō p. 16; et secutus est Lehrs. — 146 *ωσημὲν* M; *ἦ* ego scripsi, *ἦ* codd. rell. et edd.; *αθήνη* M; — 147 *τοιᾶδ' ὑποβλήδην* Q; *υποβλήδην* M; *ἔνεπε* Q, corr. gloss., *ἔννεπε* P; — 148 *εἰ με* et *προφερέστερον ἔρνος ὑπάσσης* M; *ἔρνος* PQW; *εἰ με διακρίνας, προφερέστερον εὖχος ὑπάσσης* coni. Pierson. Verisim. p. 257, probante Harlesio. Comma, quod vulgo post *διακρίνων* legebatur, post *προφερέστερον* transposuit a Lehrsio secutus Hermann p. 16, qui addit »Immo *εἰ μέ*, inquit qui apud Tryphiodorum e v. 405 *μέ καὶ αὐτήν*, aliaque alibi similia procuderunt, quae nobis non videntur esse non appetentis soloecismorum. *Ἥ μ' ἀνάειρ', ἦ ἐγὼ σέ*«. Secutus est Lehrs. Vulgatam interpunctionem qui et ipse vitiosus esse sensit, Lennep *εἶδος* pro *ἔρνος* scribi iussit, improbatus ab Iuliano, qui aegre tulit, quod in Lennepii lectione *κατὰ* post adiectivum subintelligendum est, et *ὑπάσσης* sine obiecto remanet; praeterea *προφερέστερον* pro feminino positum ex Tryphiodori loco 128 *ἡμῖν θαλπυραὶ προφερέστεροι ἥπερ ἐκείνοις* illustravit. Sed ibi nunc ex deterioribus licet libris *προφερέστεραι* editur. Ego post *προφερέστερον* duo hemistichia excidisse significavi, quae suspicio eo praesertim firmatur, quod nusquam *ἔρνος* sine epitheto pro malo dixit Colluthus, (cfr. v. 60. 61 *ἔρνος ἐλοῦσα, Μῆλον*, et v. 131 *τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος*) et quod versus 130. 131 ad eandem suspicionem necessario ducere videntur:

*δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς,
φαιδροτέρῃ τόδε μῆλον ἐπήρατον ἔρνος ὑπάσσης.*

Ceterum *ὑπάσσεις* pro *ὑπάσσης* coni. Graefius p. 246 »ut simile vitium aliquoties in Nonno sustulimus«. — 149 *πάσης* M; *σ'* om. codd. et edd. omnes ante Lehrsium. Et iam Lennep in Animadv. p. 101: »omnino voculam *σέ* desiderari puto hoc modo restituendam *πάσης ἡμετέρης Ἀσίης σ' ἡγήτορα θήσω*. Nisi enim haec addatur

omnis loci vis perit, cum nihil Paridis referret, utrum Iuno Asiae regem imponeret, nisi ipse rex futurus esset. Σε etiam post πάσης inferri posse Bekker monuit et sic Wernike ad Tryphiod. p. 264 tacite scripsit. Probavit Hermann p. 16 et Schneider p. 437, recepit Lehrs, propter male elisam vocalem improbavit Ludwig Symb. crit. p. 30. 31. Sed equidem et propter sententiam et propter v. 143 (δεῦρό σε τειρομένοισι σαύπολιν ἀνδράσι θήσω) satius duxi pronomen inferre et Colluthum non magis ac Tryphiodorum abhorruisse a pronominum elisione statuere. — ἡμετέρης codd. et edd. omnes, nisi quod ἡμετέρης C et ὑμετέρης ed. Schaeferi. Sed recte iam Graefius p. 246: »scio ἡμετέρης defendi posse; verius tamen esset ὑμετέρης, quam Paris incolebat. Nunc nimis anguste de Iunone Idaea cogitandum. Praeterea offendit ter recurrens ης; etsi conferri potest v. 198. Poterat tamen: Ἀσίδος ὑμετέρης πάσης σ' ἡγήτορα θήσω. cfr. v. 160. Probavit ὑμετέρης etiam Schneider p. 436: »nam quo iure suam Iuno dicat Asiam neminem puto intellecturum esse«. ασησηγήτορα M. — 150 ἀθεριζε τι γαρ πολέμων M; vv. 150. 151 P etiam post v. 143 exhibet. πολέων pro πολέμων edd. antiquae; correxerunt Anon., Brodaeus et Stephanus. — 151 χίρανος ἰφθίμοισι καὶ M; ἀπτολέμοισι MACL, ἰφθίμοισι AQ, ἀπολέμοισι NPRW, ^{οὐ} ἀπολέμοισι S, ^{οὐ} ἀπολέμοισι V, οὐ πτολέμοισι Q; κελεύοι MQ. Cum priores interpretes haec sic fere vertissent: »reges fortibus simul et imbellis imperant«, recte hoc ineptum esse vidit Iulien, qui ex codicum vestigiis ἰφθίμοισι καὶ οὐ πολέμοισι scribendum esse collegit (p. 98) quod rex strenuis non bellis imperat vertit. In eandem sententiam multo melius disputavit Schneider p. 437, qui prae-eunte Ungero (in epist. crit. ad L. Krahnerum p. XVIII) καὶ εὐπτο-λέμοισι coniecit, nam poeta »quum regi nihil esse cum bello dicit . . nihil dicit nisi opus non esse ut ipse rex bella gerat ut qui habeat quos mittere possit viros fortes et bellicosos«. Ego formam εὐπο-λέμοισι praetuli. — 152 οὐκ αἰεὶ M; οὐκ αἰεὶ codd. omnes (etiam L), nisi quod οὐκ αἰέν fort. A; οὐκ δεὶ edd. ante Falkenburgium et Stephanum; ἀριστευουσιν M. — ad v. 153 manus prima in M in mar-gine lineolam appinxit. ὑποδριστῆρες ἐνόους M. — 154 τοὴν κυρα-νίην M; πρωτόθρωνος C, πρωτόθρωνος P; ἡρη M; — 155 ἡδ' M; ἡδ' P ante corr., ἡδ' rell. codd. et edd., ἡδ' ego scripsi; εἰανόν M, ἐανόν ACLPQRW h n, ἐανοῦ coni. Schneider p. 437 nam »si quem ego in his rebus sensum habeo, post βαθύκολπον poeta κόλπον in-

ferre non potuit nisi altero ad alterum relato, ut constat dici γῆ βαθύγεως, γένος ἀρσενογενές, πολύπλανοι πλάναι, ἄγγελον Ἴριν ἐπεμπε δυσάγγελον (Nonn. Dionys. 20, 184), ἔκρυφε πᾶσαν ἀβακχεύτων στίχα Βάχων (id. 23, 254), alia id genus plurima: cf. Lobeck. Paralip. p. 366 et 536. Sed si ἐανοῦ βαθύκολπον κόλπον ἐς ἡέρα ἀνῆώρησε iungendum esset, γυμνώσασα quo referretur non haberet; cfr. etiam v. 158 στήθος ἄπαν γύμνωσε, quo κόλπον et γυμνώσασα nostro loco iungendum esse probatur. Cum olim commate post ἡέρα et κόλπον deleto ac post γυμνώσασα posito interpretes verterint »Ipsa vero peplum sinuosum in aere denudans, Venus sinum sustulit«, Ruhnken et Lennep secuti a reliquis editoribus interpolationem correxerunt. εσηερα M; — 156 ἀνῆώρησε et ἠδέσσατο M, ἠδέσσατο Q, ἠδέσσατο S; — 157 χειρι δε et ἐρωτων M; δεσμών ut scripserat iam Ubelus conieceratque Perdrier., ex M recep. Bekker et post eum editores praeter Lehrs.; deteriorum codicum et reliquarum editionum lectionem θεσμών (cui νόμον glossa superscripta est in C) tueri frustra conatus est Lennep in Animadversionibus. — 158 γυμνωσε M; ἐμνήσατο codd. omnes (praeter G, qui ἀμνήσατο) et edd. praeter Porti et Iuliani, qui ἀμνήσατο. Et ἀμνήσατο, pro quo Iulien in notis p. 100 potius ἡμνήσατο scribendum esse vidit, vertendo expresserunt plerique interpretes. Etiam Lennep: »sensus tale quid efflagitare videri posset quodammodo. De vocis tamen bonitate vehementer addubito. Quare meliorem viam instituerunt Brodaeus, vir doctus ad Ald. Ed. et Neander [in margine] vel ἀμελήσατο vel ἐπελήθετο reponentes. Quod si veterem consuetudinem spectes mulierum, ut eo citius aliorum animos flecterent, sinus et potissimum mammulas suas denudantium, sensum equidem vulgato longe meliorem habere existimo: si vero Coluthi genium et scribendi morem consulas, causae non multum erit, cur a vulgata ἐμνήσατο discedas. Videtur suae aetatis mores potissimum spectasse, qua dedecori maximo, ut hodieum etiam, duceretur, si qua sinum et mammas denudaret, ut hoc modo aliorum favorem sibi conciliaret. Talem fuisse auctoris mentem, modo inspexerit verum 152 et 153:

Ἡ δ' ἐανὸν βαθύκολπον ἐς ἡέρα, γυμνώσασα
κόλπον, ἀνῆώρησε καὶ οὐκ ἠδέσσατο Κύπρις,

qui neget nullus erit. Vulgatam Nonni exemplo tuitus est etiam Bekker, collato Dion. XXI 109 καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζοῦ, et XXIII

207 καὶ οὐκ ἐμνήσατο μορφῆς. — μαζων M; — 159 τοιάδε CLNQSW, τοιά δε P, τοιά δε h n; δε et προσεννεπε M; μηδιδύσα Q, προσέννεπε LQ. Post hunc versum versum 137 posuit Lehrs Hermannō obsecutus. —

160 δεξομαι καὶ M, δέξομαι καὶ ALNR, δέξομαι καὶ CQ (in quo corr. m. 2), δέξο καὶ PSVW h n, Portus, Harles. — »Codici Vossiani vestigia sublegens« δόξης καὶ πολέμων coni. Lennep, δέξο με καὶ coni. Dorvill. addens: »Forte quis δέχυνσο elegantiae causa per repetitionem praeferat τῷ δέξο. Sed haec non curat Coluthus. Sic v. 131, ubi poterat ἔδρακε bis ponere, tamen maluit semel, δέρκετο«. Male δέχυνσο probaturus erat Lennep, collato v. 172 εἴξατε μοι, πολέμοιο συνήθεες, εἴξατε νίκης. Contra quem recte Bekker attulit Nonn. Dion. XIII δέξο με καὶ σύ, θάλασσα. μετὰ χθόνα δέχυνσο Νηρεῦ, similia XIX 303, XXXIII 341, XLII 399 et 401, X 426. — πολέμων MCQn, πολέμων rell. codd. et edd. inde a Stephano. — ἐπιλήθεο M, ἐπιλήθε||ο Q, ἐπελήθεο PW, ἐπελάθεο SV, ἐπελήθετο NR; — δὲ χρυσομόρφην M; — 161 ημετέρην καὶ M; καὶ ἀσπίδα M; γαίαν M; — 162 μῦθων M, μόχθων Q; οὐκοῦτα M; τι γὰρ M 1., τί γὰρ M 2; ἀφροδίτη M; — 163 ἀγλαΐη M; πολὺ ex πολλοὶ M 2; πολύμαλλον L; — 164 ἀντιμένειν^{την}ωραΐης M; ἐρατὴν et οπασσω M; ἐρατινήν PW, ἐρατεινῆς Q (ς ex ν m 1., caetera corr. gloss.) ἐρατεινήν ACLNSRV et antiquae edd. (ἐρατηνήν h) correxerunt Anon., Brodaeus, Falkenburg, Dausqueius et Stephanus. — παράκοιτην Q; — 165 ἀντι δε κυρανίης ελένης ἐπιβήσαιο M; κοιρανέης n; ἐλένης P; ἐπιβήσαιο Q; λέκτρον R; — 166 νυμφίον M (fuit puto νυμφίων), νυμφίων Q; ἀθρήσειε, omisso σε n Ubel. λακεδεμόνων A m. pr., corr. gloss., λακεδαίμωνων fuit in M, sed ον syllaba nunc erasa est; — 167 μῦθον S, μῦθον V, μῦθος P (corr. m 2. ut vid.), μῦθον W; μῦθον vulgatae praeferendum esse iudicavit Lennep, male, cfr. οἴπω μῦθος ἔλγη Nonn. VI 366. XVI 320, XXV 338; XLVII 137; — δ δ' recepi ex P, ἦδ' Q, ὀδ' rell. codd. et edd.; ἀγλαὸν ὅπασε M, ὥπασσε W; — 168 verba ἀνάθημα-γενεή addita sunt in M a M 3; ἀγλαΐης M 1., corr. M 2; ἀφρογενεή M P W, ἀφρογενή L, ἀφρογενή ACNQR; — 169 φυταλήν M, φυταλήν PSW, φυταλήν h, φοιταλήν CLNQR Ald., φοιταλήν An, φοιταλήν Ubelus; sed φυταλήν recte iam Anon. Falkenburg, Brodaeus, Neander in marg. (sed ibi φυταλήν impressum est) Stephanus, Lectius, Portus et rell. edd.; κακὴν M; γενέθλην πολέμοιο W ante

corr.; *κακήν π. γενέθλην* rell. codd. — Nihil hoc versu putidius fingi posse Hermann contendens p. 16 *φουταλήν πολέμοιο κακοπολέμοιο γενέθλην* scribi iussit, quod tamen non recepit Lehrs, neque Schneider probavit, qui haec p. 437. 438: »sed vellem dixisset [Hermann] in his quid *γενέθλην* significaret. nam si genetricem sive ortum causamve significare voluit, ut videtur voluisse volueruntque Colluthi interpretes et Spitznerus Excurs. IX ad Iliad. p. XIV, eam huic voci significationem attribuit, quae et ab reliquorum usu poetarum (cfr. Spitz. l. l.) et vero a Colluthi consuetudine plane abhorreat: cf. v. 1. 20. 250. 268. 281. 299. 353. 381. vulgarem autem usuque tritam significationem, quum hic tueri nequeamus, hanc potius vocem, quam quas Hermannus correxit corruptam putabimus. ac viam monstrat emendandi ipse Colluthus, qui v. 62 malum istud appellat *μόθου πρωτόσπορον αρχήν*. nam ut *φουταλή* alludit ad *πρωτόσπορον* illud, ita pro *γενέθλη* expectamus aliquam vocem quae *αρχήν* significet. eam autem mihi quidem suppeditavit Nonnus Dion. 29, 324 *ἰνδοφόνοιο θεμείλια δηιοτῆτος*. id. 40, 254 *ἑπταέτηρα θεμείλια δηιοτῆτος* et 43, 3 *πολέμοιο θεμείλια πῆξεν Ἐνυώ*. quem secutus haud cunctanter rescribo: *φουταλήν πολέμοιο, κακοῦ πολέμοιο θέμεθλον*, cui versui si quid iudicabitur inesse putidi, iudicandum est etiam inesse illis *μόθου πρωτόσπορον αρχήν* aliisque plurimis, in quibus placuit sibi luxurians Nonni eiusque asseclarum ingenium. ceterum si quis praestare putaverit *φουταλήν πολέμοιο κακήν, πολέμοιο θέμεθλον*, is admonendus erit legem esse rhetoricam ut iterato nomini praedicatum adiciatur, quo cur iteretur appareat (Hermann. ad Mosch. p. 50)« Schneideri coniecturam, ut par erat, recepi. — 170 *δε μῆλον εχουσα τωσην ανεικατο* M; *τωσην* ACLNP Ald., *τωσην* S, *τωσην* etiam Q, sed σ ex correctura est a glossatore profecta. — *ανεικατο* post corr. Q; — 171 *ήρη κερτομεουσα et αντιάνειραν* M; — 172 *ειζατέ* M, *ειζατο* ante corr. C, *ειζατε* Q; *καί* pro *μοι* V; *πολεμοιο* M, *πολέμοι* V; *συνήθεος* M, *συνήθεες* codd. dett. et edd. omnes, vix recte. *πολέμοιο συνήθεες* a prioribus interpretibus bellis adsuefactae [bello adsuefactae etiam Lehrs.] versum esse vituperavit Iulien p. 103, cum vix recte bellis adsuefacta vocari possit Iuno, quae modo ita amare in bellum et bellatores invecta erat. Sed quod Iulien alios secutus *πόλεμον* hoc loco trium dearum certamen significare voluit, vel *συνήθεες* absolute poni et *πολέμοιο* aequae ac *νίκης* ad *ειζατε*

referri putavit, ne hoc quidem satis placet, cum recepta M libri lectione plana evadeat sententia: Cedite ex bello mihi adsueto (dicit ἀγῶνα περὶ κάλλους, caeterum cfr. Homericum εἶκεν πολέμου καὶ δηϊοτῆτος) cedite victoria! Atque συνήθεος probaverat iam Tournier p. 25, qui tamen συνήθεος non ad πολέμοιο, sed ad νίκης retulit; fort. recte. — εἰζατε M, εἰζατο ante corr. C, ἦζατε Q; μήκης M; — 173 hic versus olim post v. 177 legebatur, recte transposuit Tournier p. 25, improbante licet Schneidero rec. p. 195. — ὦ pro priore οὐ habent h n Portus, Ubelus; βασιλεῖα M; ου pro εἰ M, unde οὐ recepit Tournier p. 25.; πυρὸς M; ἐστὶ M, ἐστι Bekker, et rell. post eum edd., ἐσσι (ἐσσι) rell. codd. et edd., εἴμι ex Tournierii coniectura (p. 25) recepi. cfr. Hermann p. 16: »Quae hic non adiuvisse Iunonem dicitur σακέων βασιλεία, καὶ εἰ πυρὸς ἔστι [sic] τιθήνη, ut in cod. Mut. pro vulgato ἐσσι scriptum, ridiculum esset, si aut Minerva esset, ut Lennepio visum: qui enim haec, ubi ipsa vincere volebat, Iunoni conciliasset victoriam? aut adeo, quod censori Heidelbergensi in mentem venit, coniux Vulcani Gratia. Enyo est, quam dicit poeta, facem gestans«. In Lennepii explicatione qui et ipse offendit Iulien, transpositis hemistichiis locum sic conformavit:

οὐ σακέων βασιλεία, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης,
οὐ σοὶ Ἄρης ἐπάρηξε καὶ εἰ πυρὸς ἐσσι τιθήνη, etc.

quod vertit: »Non, scutorum regina! licet hasta furat Mars, non Mars te adiuvit; licet ignis sis nutrix, non flammae Vulcani te adiuvere, licet flammae spiritum (i. e. ignem ardentem) producat«. Et similiter ego ipse lectionem olim constitui, nisi quod pro σακέων βασιλεία, quod quam parum apte de Iunone dictum sit, ex v. 150. 151 apparet, ex v. 161 σκήπτρων βασιλεία restitui. Sed nunc tanto molimine non esse opus ratus, Tournierii lectionem secutus sum, neque enim mater Vulcani aut nutrix erat Enyo, neque causam habebat, cur Iunonem adiuvaret. Denique nulla debet esse hoc loco Enyus mentio, cum et ante hunc versum, in qua sede vulgo edebatur, et post eum non nisi Iunonis filiae filique commemorati sint. — 174 ἀγλαῖην M, ἀγαθὴν m. pr. in P; ἐφίλισα καὶ ἀγλαῖη με διώκει M; bene ad hunc versum Tibulli (IV 2. 8.) subsequiturque decor confert Graefius p. 246. — 175 φασὶ σε M, φασί με Q; μήτηρ A C L Q; ἄριος A Q; υποδίνεσιν M, ὑποδίνεσιν Q; ἄεξεν M; — 176 ἡνιόκμων χαριτων M; ιερὸν M post corr. ex ιερῶν; — 177 ἡνιόκσαντο M, ἀνηνιόκσαντο Q; ου M; ευρες M, εὗρες N; ἀρωγόν M, Bekker

et rell. post eum edd., ἀρωγὴν rell. codd. et edd. Atque ἀρωγὸν in suspicionem vocavit Tiedke in Herma XIII p. 352, cum Nonnus oxytonis trium syllabarum, in trochaeum exeuntibus versum claudere non sit solitus. Verum enim vero et Paulum Silentiarium, et Musaeum et Tryphiodorum ab huius regulae severitate discessisse ita exposuit ipse Tiedke l. l., ut Collutho quoque hanc licentiam ignoscere merito possimus. — 178 οὐ σοὶ ἀρχὴ M; δoro M; vv. 179—182 in M a M 3 exarati videntur, et ita quidem, ut verba οὐ φλόγες et οἶα τε in aliorum vocabulorum rasura scripta sint. — 179 οὐ φλογὸς Q; ἡφέστοιο C, ἡφαίστοιο APQ; ἄσθμα LNPQS, ἄσθμα C; ἡμίαντο pro Ἡφαίστοιο ex glossa scilicet orto, et λοχέην coni. Tournier p. 26. — 180 comma, quod Lennep secutus a Bekkero, Hermannno, Lehrsio, Schneidero tacite post ἀνεμῳλιος traduxerat, Iulien pristinae sedi, post κυδιάεις, male restituit. De vv. 180—187 haec Hermann p. 16. 17: »Bekkerus signa exclamandi posuit post Ἀτρυτώνη et post πέπλοις. Ea ratio si vera esset, in quinto horum versuum [v. 184], mente repetendum esset κυδιάεις. At tum certe post Ἀτρυτώνη signum illud non recte poneretur. Deberent enim sententiae ita cohaerere: οἶα κυδιάεις, ὅτι σε γάμος οὐκ ἔσπειρεν· οἶα δέ, ὅτι χαλκείοις ὅπλοις καλύπτῃ. Sed ne sic quidem omnia recte procederent. Neque enim apte adnexa essent illa, καὶ φεύγεις φιλότῃτα, et quae sequuntur, quae omnino cur ab armis potius, quam ab origine Minervae deriventur, non apparet. Nihil posset reprehendi, si pro altero οἶα aliud quid, v. c. ἀμφί, legeretur. Sed quum minime suspectum sit οἶα, positum autem non possit non ad superius οἶα referri, illi autem quod adiectum est τέ non bene conveniat, recte mihi videor iudicare, alieno loco intrusum esse hunc versum. Eo hinc reiecto ante primum eorum quos apposui [v. 180] bene habebit locus, ita nexa oratione:

οἶα δέ, χαλκείοισι καλυψαμένη χρῶα πέπλοις,
οἶα σὺ κυδιάεις ἀνεμῳλιος, Ἀτρυτώνη.

Hermannum secutus est Lehrs; male, ut patet ex Schneideri de vv. 180—189 disputatione, quae p. 438. 439 legitur: »Postquam Iunonem Venus derisit, transit ad deridendam Minervam, in quo transitu patet desiderari particulam δέ, ut οἶα δέ scribendum sit v. 179. — qua autem re gloriatur recte quidem intellexit Hermannus, sed recte inventis uti noluit. neque enim dubitari posse

videtur, quin ita sententiae cohaereant: *οἷα κυδιάεις, ὅτι σε γάμος οὐκ ἔσπειρεν*, ut patebit conferenti Nonni locum, qui obversatus Colluthi animo videtur Dionys. 8, 84 *εἰζόν, Ἀθήνη, λῆγε Διὸς βοόωσα λεχώιον ἄντυγα κόρης κ.τ.λ.* . . . iam sequuntur haec, v. 184—189. quae quum et ipsa ab *οἷα* δέ incipiant, vel hac sua forma produnt poetam affectasse aliquam huius loci cum antecedenti in nectendis sententiis similitudinem. primum igitur Venus singulare Minervae studium denotat, quo ad bellum incumbat ab amore aliena. neque enim verum est quod Hermannus dicit, ita haec intelligenda esse ac si dixisset Colluthus: *οἷα δὲ κυδιάεις, ὅτι χαλκοῖς ὅπλοις καλύπτῃ*, quo concesso sane haud apte adnectuntur illa: *καὶ φεύγεις φιλότητα καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις*. immo hoc ipsum illud est, quod in Minerva miratur Venus, fugere eam amorem et bella affectare. iam hoc quoque Minervae studium Venus reprobat, ut in simili re fecerat v. 181, ubi quum adversativa particula usa esset, eandem patet hic quoque requiri scribendumque esse v. 186 *ἀγνώσσεις δ' ὅτι μᾶλλον κ.τ.λ.* ita quivis sentiet totam hanc Veneris orationem satis artificiose esse a poeta exstructam, quae peribit ars, ubi cum Hermanno v. 183 ante v. 179 collato scripserimus: *οἷα δὲ, χαλκείωσι καλυφάμενη χροῶ πέπλοις, οἷα σὺ κυδιάεις ἀνεμώλιος, Ἀτρυτώνη*. — *οἷα* ante corr. C, qui om. τε. Sic enim pro Schneideri δέ codd. et edd. omnes praeter Lehrs., qui ex Hermanni sententia σὺ scripsit *κυδιάνειρα* pro *κυδιάεις* habet SV, *κυδιάνει* PW, *κυδιάει* cum edd. omnibus ante Lennepium G; *κυδιάεις* ex coniectura et codicibus restituit Lennep. — 181 *μεώσατο* Q; — 182 *σιδηρεῖη* MACLN PQSW (codd. omnes, ut vid.) Ald. Ubel. *nh*; corr. Steph. — *ρίζα* codd. et edd. omnes, in quo offendit iam Graefius p. 247: «*σιδηρεῖη τομή* quid hic sit, ex Luciano notum; *ρίζα σιδήρου* quid sibi velit, nisi fere idem est, non video. Nam *ρίζα σιδήρου* est *σίδηρος*, qui Palladi *ρίζα* erat, unde propullulavit. Si argutandum f. chalybs sic dici poterat. Fortasse captavit aliquam concinnitatem cum v. antec. et ut ibi expressa est notio patris et matris, ita hic duo posuit, ad idem alludens. Infeliciter. Nam illa est *ἀμήτωρ*, a ferro in lucem edita. Emendationem locus videtur respuere». Nihilominus, qui Graeffi interpretationem parum quo placeat habere recte iudicavit, Schneider vocem *ρίζα* corruptam esse vidit p. 438. 439: «quis enim post *σιδηρεῖην τομήν* non expectet potius aliquid, quod cum illo quandam habeat similitudinem et ipsum significans aliquam Hephaesti ferramento utentis operam? quod si quis ita instituisse Colluthum pu-

taverit, ut poneret vocem quae accurate nomini *τομή* responderet itemque actionem significaret, vereor ne cum Graefio dicendum sit emendationem locum respuere. at potuit poeta instrumentum ferreum nominare quod in eam rem usum habeat suaeque significatione ultro actionem indicet qualem hic expectamus. qua probata sententia plures adeo patent emendandi viae, sed nulla facilior et expeditior quam ut scribatur *ἀλλὰ σιδηρεή σε τομή καὶ ῥίνα σιδήρου πατρώων ἀλόχευτον ἀπεβλάστησε καρήνων* (nam *ἀνεβλάστησε* utique corrigendum fuit). Etsi autem lima Atticis est *ρίνη*, constat tamen Moeridis testimonio etiam *ρίνα* in usu fuisse, ut variant *πίνα* et *πίνη*, *δῖνα* et *δίνη*, *θοῖνα* et *θοίνη*, *πεῖνα* et *πείνη*, *πρύμνα* et *πρύμνη* alia. Cfr. Lobeck ad Phryn. p. 331, 437, 499 et Meineke Exercit. philol. in Athen. I p. 28 et II p. 41. Cur *ἀπεβλάστησε* praetulerit Schneider, non video; de transitivo verbi *ἀναβλαστῶ* [potius *ἀναβλαστάνω*] usu Graefius p. 247 conferri iubet interpretes ad Soph. Aiac. 40. — 183 *πατρωίων* ACLNPQSW (omnes dett. ut vid.) et edd. ante Stephanum, nisi quod *πατρώιον* n. — *ἀνόμευτον* G, *ἀλόχητον* Q; — 184 *οἶα* M; *χαλκίοισι* Q; *καλυψαμένη χρεια πεπλῆις* M. — 185 *φεύγοις* ALNQR; *ἄρεος* M, *ἄρεως* Q; *εργα* M; — 186 Lennep secutus ab Harlesio *ἁρμονίης δ' ἀδίδακτος* scriptum esse etiam in PQV falso putans (nam omittunt particulam codd. omnes et edd. ante Stephanum) post *διώκεις* v. 185 interrogandi signum posuit, post *ἀδαήμων* v. 186 punctum sustulit et vv. 186. 187 coniunxit simul *Ἅρμονίης* et *Ὀμοφροσύνης* tamquam propria dearum nomina imprimenda curans, et v. 187 pro *Ἀθήναι ἐκεῖναι* coniciens ad *Ἅρμονίην* et *Ὀμοφροσύνην* referendum. Fusius refellit haec Iulien, qui contra Lennepii coniecturam hoc praesertim attulit, quod non licuit Veneri victoria exsultanti et in Minervam superbe invehenti imbecillas vocare Harmoniam et Concordiam, quas nihili facere Minervae opprobrio vertit. — *ἁρμονίης* M, *ἁρμ.* C. *δακτος* — *ἀδαήμων* add. M 3 in M; — 187 δ' Schneider ex coniectura, quam vide supra, addidit; vix recte, cum *ἀγνώσεις* *ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης* legatur apud Musaeum v. 249. *αγνώσεις* M, *ἀγνώσεις* Q; *μᾶλλον ἀναλυδεσσεσιν* M; *ἀθῆναι* MV, S in marg., P in marg. a m. 2., *ἀθῆναι* W, *ἀθήνη* ACL (hic cum glossa ὦ vocativum designante) NQ et SP in textu; idem habent edd. ante Bekkerum, et etiam G, ut videtur. De hoc versu sic Graefius p. 247: »Quod olim edebatur *Ἀθήνη* neque nominativo neque vocativo sententiae

convenit; neque ferendum, quod coniecit Lennep. ἐκεῖναι, quia sic v. 188 sensum non habet. Itaque omnino verum est Ἀθῆναι, non de Minervis pluribus, quod in hac ad Minervam oratione absurdissimum (etsi aliquando eiusmodi nomina propria plurali numero dicuntur); sed de urbe Athenarum. Urbs autem cum dicitur, intelliguntur incolae. Vellicat itaque Minervam Venus ita, ut Athenienses, quibus illa superbit, tamquam homines imbelles et ignavos rideat. Tu, inquit, fortis et victrix videri cupis; at neque tu fortis es neque tua illa urbs inclyta. Et quia urbis nomen plurale est et foemininum, Ἀθῆναι, si personam induunt, mulieres videri possunt; at non sunt verae mulieres! quid igitur? mares? neque mares, neque foeminae, etsi membris a natura in utrumque sexum distinguuntur Athenienses. Totum est Nonni acumen, qui illud κεκριμένον multis modis usurpavit in Dionysiacis. Recte sane vehementer miratus est Hermann p. 17 »quod Graefio acutissimo leporum et venustatis arbitro, Ἀθῆναι non Minervae, sed urbs Athenarum esse visae sunt«. — 188 τοῖαι M et edd. inde a Bekkero, nisi quod reliquorum codicum et editorum lectionem καὶ οὐ retinuit Iulien, Bekkeri τοῖαι coniectura sola niti falso ratus. Lectionem a Bekkero receptam sic vertit Lehrs: »Ignorasne, quod potius impotentes sunt Minervae tales, gloriosis se delectantes bellis?« Iure igitur mireris a Graefio p. 248 talia scribi potuisse: »τοῖαι quod Cod. Mut. obtulit, fateor, me non intelligere; καὶ οὐ, quod vulgo edebatur, metricis rationibus damnandum est, neque negatio propter seq. ἀγαλλόμεναι, satis videtur probabilis. Nunquam καὶ ante vocalem ab his poetis productum reperitur, ut id ad Tryphiod. v. 132 observavimus. Itaque, nisi Cod. Mut. unice audiendus est, verum censendum est id, quod pari probabilitate et in καὶ οὐ et in τοῖαι depravari potuit. Legendum itaque videtur:

ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάλκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
εἰ καὶ κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισιν,

licet superbientes gloriosis bellis, imbelles potius sunt. Et εἰ καὶ, ut corrumpi potuit in οἶαι et τοῖαι, sequente imprimis simili syllaba κυ (vid. talem errorem C. Mut. v. 397), ita transpositum καὶ εἰ facile depravandum erat in καὶ οὐ, ut οὐ et εἰ confusa sunt infra v. 300. qui locus levem cum nostro similitudinem spirat; sed, quod doleas, eo non integrior ad nos pervenit. Si vulgatae praeferenda est auctoritas Cod. Mut., proxime offert se:

ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάγκιδες εἰσιν Ἀθῆναι,
αἱ τεαί, εἰδαλίμοισιν ἀγαλλάμεναι πολέμοισιν.

speciosis bellis, ut fere εἰδάλμος est apud Mnasalc. ep. 17, et origo vocabuli postulare videtur, vel οὐδαμνοῖσιν aut οὐτιδανοῖσιν, epitheto, quod Nonno in deliciis est. Sed recte codicis M lectionem probavit Hermann p. 17. — *χυδαλίμοισι* C; *πολέμοισιν* M; post *πολέμοισι* signum interrogationis ex solo P enotavi; *κεκρυμένων* Q V, *κεκρυμένων* SW, *κεκρυμένων* P (corr. m. 2); »*κεκρυμένων μελέων* (quod ex duobus Nonni locis Bekkerus attulit, in neutro autem invenitur, sed legitur Paraphr. 19, 188) apparet esse: quum discreta sint membra maris ac feminae nec umquam membra, quae sola sunt ad bellum apta, in femina sint aut contra, quod monui propter Mauritium Schmidt, de Didym. p. 39 not. Schneider p. 439. 440. Bekker sine causa ἦτ' ἄρσενες ἦτε γυναῖκες coniecerat. — οὐτ' CQ; οὐτε C; οὐτ' — *γυναῖκες* add. M 3 in M; — 190 τοῖον ex M iubente Hermann p. 17 recepit Lehrs; τοῖα δ' rell. codd. et edd. praeter Bekkerum, qui τοιάδ' edidit, quod est etiam in Q; — *προσεννεπε* M; *προσένεπεν* S; Ἀθῆνῃν om. M, quare, cum non solam Minervam, sed Iunonem quoque allocuta sit Venus, et Ἀθῆνῃν in secundo abhinc versu in eadem versus sede recurrit, nescie an deteriorum codicum scriptura Ἀθῆνῃν lacunae obtegendae causa a librariis non nimis sagaciter ex v. 192 ascita sit; *ἀθῆνῃ* LQ, *ἀθῆνῃ* A, *ἀθῆνῃ* C; — 191 ὥσημεν M, ἡ rell. codd. et edd.; ἡ ego; *πολλίπορθον* M, *πολύπορθον* L; *αεθλίον* M; *ἔλαχε* Q ante corr., S, W ante corr. — *μορφης* M; — 192 ἡρην M; *ἐξελασασα* M, *ἐξαλάσασα* Q; — *αθῆνῃν* M; — 193 *μείρων* M, *μείρων* A; *ἡλαίων* dubitanter coni. Tournier p. 27. *ὑπέρωτι* A CLN; *ην* M; *εἶδε* M, *οἶδε* A QS et edd. ante Bekkerum, qui *εἶδε* cum rell. codd. — 194 *ἀθροίσας* M, *ἀθροίσας* quod ex V, atque Anonymi et Dorvillii coniectura primus recepit Lennep, habent etiam SW, *ἀθρήσας* P, *ἀθρήσας* AC (sed hic cum glossa *συνάξας*) GLNQR; *ἐπιδασκίον* M, *ἐπιδάσκιον* LNPQS; — *ἡγαγενύλην* M, *ὕλην* etiam rell. codd. et edd.; Ἰδην maluit Wernike collato Quinto Smyrnaeo δάσκιος Ἰδῃ V 495, ποτὶ δάσκιον Ἰδην id. VIII 843, et Tryphiodoro v. 324 *ἔβρεμε δ' ὀμφαίησιν ἄμα δρυσὶ δάσκιος Ἰδῃ*. Olim Wernikii coniecturam recipiendam esse et v. 196 vulgatum *ὕλης* pro M libri Ἰδῃς a Bekkero probato restituendum esse duxi, cum inepte dicatur: »viros in silvam duxit, ubi arbores Idae caesae sunt« pro eo, quod dici debebat,

»viros in Idam duxit, ubi arbores frondosae silvae caesae sunt«. Sed nunc ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην v. 194 retinendum esse persuasit v. 226 ὑπὸ δάσκιον οὐρεος ὕλην et v. 358 ὑπὸ δάσκιον ὕλην, licet Wernikianum etiam Tournier p. 27. 28 probaverit. — **195** ἀνερας εργοπόνιοι δαίμονας ἀτροιτῶνης M, in quo ἀτρωτῶνης erat ante corr.; δαίμονας ex δαίμων effecit glossator in Q; — **196** ἐνθα M; πολυπρέμοις M, unde optimi codicis lectionem secutus πολυπρέμοιο edidi collato v. 358 ἀλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην et Apollonio Rhodio IV 160 κύκλα πολυπρέμοιο δι' ἐξ ὕλης τετάνυστο; — ταναπρέμοιο S V, τανυπρέμοιο^{vo} P, τανυπρέμοιο rell. codd. et edd., quod defendit Bekker, collato Nonno V 541 ἔνθα τανυπρέμοιο διέστιχεν ἔνδια λόχμης et probavit Tournier p. 27. — δαιζόμενα M; δρῦες M, et C post corr.; ἰδης M, quod receperunt Bekker et rell. post eum edd.; ὕλης codd. dett. et rell. edd., vide ad v. 194; — **197** ἡριπον M, ἥριπον ACLNPQW fort. codd. dett. omnes; αρχεκάκοιο M; — **198** ος M, ὡς A, ὡς Q; ποτὲ C, ποτε rell. codd. et edd. praeter Lehrsium, qui Hermanni coniecturam (p. 17) τότε recepit; in eandem inciderat Koehly ad Tryph. v. 47; μαργαίροντι A ex corr., Q; — **199** ἀλεξάνδρω M, ἀλεξάνδροιο Q, ἀλεξάνδρεο A, in C ω vocis ἀλεξάνδρω ex corr. est; δρυτόνων M; τεκτείνωτο CLNQR; χαλκῶ M; cum Ἀλεξάνδρω prorsus otiosum sit et νῆας epitheto careat, Tournier p. 27 ἐύσέλμους pro Ἀλεξάνδρω mire coniecit, vulgatam scripturam ex mala recordatione loci Tryphiodorei (61 νῆας Ἀλεξάνδρω τεκτῆνωτο) ortam esse iudicans. vv. **200**—**201** om. codd. dett. omnes et edd. ante Bekker.; — **200** προβεβουλε et χαμὲ M, quae tacite corr. Bekker. — **201** νῆας δς M, quod retinuerunt editores, licet δς metrum violare iam Bekker viderit; αἵτ' coni. Wernike ad Tryphiod. p. 43, metro melius quam sententiae consulens, iudice Hermannō p. 17, qui δς pro brevi syllaba positum Hesiodi exemplo defendit persuasitque Lehrsio. Contra Graefius p. 248. 249: »Male repetitum νῆας aut e fine v. praeced. aut initio v. 198 corruptionem loci videtur effecisse, cum poëta dedisset: κάμε νῆας, οἷας οὐκ ἐν. etc. alludens f. ad Argus navem, ab Argo quidem exstructam, excogitatam tamen a Minerva, cfr. Apollon. I 19, aut ad equum Troianum, similiter ortum, cfr. Tryphiod. v. 57. Infelix acumen, Colutho tamen non indignum. Quod qui negat, per me duos versus a Cod. Mut. supeditatos, aliunde desumptos et male hic insertos putet. Sic Argo describi potuit huiusmodi versu:

νῆα μὲν οὖν ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν Ἀθήνη.α

Schneider p. 440 Colluthum vel ad Homeri exemplum (IX 283 νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων) νέας δς οὐκ ἐνόησεν (ut ediderat Schaefer) scripsisse vel Attico usum esse ναῦς putavit. »utrumque autem scripsit, in eo non erit haerendum, quod epanalepsis figura usus Colluthus repetitam vocem paululum immutaverit. nam a tali anxietate et alii saepe poetae alieni fuerunt (cfr. Meineke ad Callimach. p. 248) et parum illam legem curarunt huius sectae poetae: cfr. Nonn. Dionys. 47, 486 ἔκτανεν υἷέα μήτηρ, μήτηρ ἔκτανεν υἷα. Paraphr. Σ 41 τελέθω

Γαλιλαῖος Ἰησοῦς, Ἰησοῦς Γαλιλαῖος ἐγὼ πέλονε.

Ego cum et νέας δς et ναῦς δς a Nonni eiusque sectatorum arte prorsus abhorrere reputaverim, dubitanter νῆας δ' οὐκ scripsi. — οὐκ ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν M, tacite corr. Bekker. — 202 ἄρτι ex M Bekker et post eum edd., ἀντὶ rell. codd. et edd.; — μεν M; εἰδαιων ὀρέος M; ἠλλάξατο M, ἠλλέξατο A, ἐλλέξατο Q; — 203 ἐπικουρον M; ἐφεσπομένην M, ἐφέσπομένην A; ἀφροδιτην M; — 204 ἀκταίοισιν M; ἱλασσύμενος M, ἱλασσύμενος C ante corr., LNR, ἱλασσύμενος C post corr., ἱλησσύμενος P, ἱλασκόμενος S W, ἱλασχύμενος A Q, ἱλασσάμενος scripsi Schneidero obsecutus »nam eo ipso tempore quo super tergora maris navigabat, ἀκταίοις quidem sacrificiis placare deam Paris non potuit«. Sed falsus erat Schneider p. 426 ipsum ἱλασσάμενος in M exaratum esse credens. — θυέσσιν R; — 205 ἔλλεεν M; ἐλλήσποντον M, ἐλλσποντον Q; ἐπευρέα M C; θαλάσσης M G, et glossa in C, τηθήνης C, τιθήνης rell. codd. et edd. omnes, praeter Lehrs., qui γαλήνης recepit ex coniectura, quam fecit Lennep comparatis vv. 227 et 362, et Nonn. 3, 60 (ἄπνοα σιγαλῆς ἐτανύσσετο νῶτα γαλήνης) et probavit Hermann p. 17. Iulien, secutus a Schaefero, id quod coniecerat etiam Brodaeus, repudiaverant autem Dorvillius et Lennep, θαλάσσης, edidit. Confer etiam Graefum p. 249: »Fortasse τιθήνης proximum versum claudebat, ad quem librarii oculus cum aberrasset, factum est, ut verba interposita omitterentur. Ita cogitari certe potest, mare τιθήνην a Venere marina vocari, veluti:

ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
οὐδ' ἄλδς οἶδε θεὰ λειαινέμεν οἶδμα τιθήνης.

relate ad v. 202 s. Sed f. τιθήνης ortum est ex male repetita syllaba postrema voc. νῶτα et genetivo θαλάσσης per compend. θαλας

scripto«. — **206** τῷδε πολυτλήτων **M**; πολυπλήτων ante corr. **Q**; σημεία **Q**; φαίνεται **M**; — in vv. **207—210** primum scripturae diversitatem proponam: **207** μεν **M**; θύελλα Hermann, Lehrs, θάλασσα codd. et rell. edd. omnes. — **208** οὐρανος **M**; ὀρφναίω **GPW** et edd. ante Lennep.; ἐλικῶν codd. dett. et edd. ante Lennep.; δεσμα (vel δεσμων?) **M**; δεσμῶν **Q** ante corr., **C**; — **209** η δ' **M**, ξ δ' **ACPQSW**, ή δ' rell. codd. et edd., ή δ' ego; ἄρ ἀνοχθαλόεντος **M**; ἄρα μυχθαλόεντος fort. **N**, et edd. omnes ante Lennep., ἄρα μυχθαλόεντος codd. rell. — ὑπερος **M**, ἐπέρως **LNP m.1. QR**, ἐπ' ἥρος **ACG**, et edd. ante Lennepium, ἀπ' ἥρος **SW** et m. 2 in marg. **P**, et edd. inde a Lennepio. ὀμβρων **Q**; — ἱεῖσα **M**, ἱεῖσα Bekker. Lehrs., ἀνεῖσα rell. codd. et edd., etiam Iulien. — **210** ἐκλυσθη **M**; δετε **M**; δέ τε rell. codd. et edd. praeter Lehrs., qui Hermannii coniecturam δ' ὑπο recepit; — ποντος **M**; ἐρεσσομένων **M**, ἐρεσσαμένων **S**; — v. 208 Ἑλίκης vel plurali pro singulari posito Ἑλικῶν pro ἐλικῶν praeunte Falkenburgio et Brodaeio coniecit Dorvillius, qui δεσμὸν ὀρφναῖον ἐλίκης interpretatus est: »Helicen obscuram. Coelum obscuravit, Helice non adparente nec navim regente«. Lennep ex **L** ὀρφναίων recepit et ἐλικῶν in ἐλίκων mutavit, quam emendationem etiam Heringa Lennepio communicavit. Δεσμὸν ὀρφναίων ἐλίκων autem interpretatur »vinculum obscurorum tractuum, quales, orta tempestate, undarum ad coelum montium instar sese tollentium motu fieri solent«. A qua explanatione non valde discrepat Letronnii apud Iulianum, ἑλῖξ idem esse docentis quod Plutarchus ἐλιγμὸν ἐν πελάγει, Francogalli trombe vocant. Graefius demum p. 250 ἑλίκας nubium turbines significare vidit. — v. 209 pro μυχθαλ. vel μυχθαλ. Brodaeus ὑαλόεντος, alii μοχθαλόεντος coniecerunt, Ruhnken olim μυδαλέου ἐξ' ἀέρος vitiose coniecerat, postea tamen in codicis **R** scriptura, quam Lennep primus in textum induxit, μυχθαλόεντος pro μοχθαλόεντος aquievit. Hermann p. 18 a Lehrsio secutus tacite ὀμυχλήεντος scripsit. Schneider p. 440 praeunte Dorvillio et Graefio p. 249 ἀμυχθαλόεντος commendavit »nam id ipsum, quod hic Hermannus desideravit, ex nonnullorum certe grammaticorum sententia significat ἀμυχθαλόεις: cf. Schol. Hom. II. ω 753. ἀμυχθαλόεσσαν-ἔνιοι ὀμυχλῶδη ἀπέδοσαν«. Tum v. 210 pro ἀνεῖσα (sic enim codd. dett. et edd. ante Bekker.) Dorvillius ἀνῆκε vel ἀνίει coniecit, nam »durum ut huc ἐκλύσθη quoque referatur: et stribliginosum est et Coluthi facilitate indignum, ut intelligatur ἦν. An putabimus versum deesse? nam ἀνεῖσα non

facile convelli debet. Similiter pendens participium habemus v. 357. « Lennep hac suspicione probata post ἀνεῖσα huiusmodi versum per-
tisse credidit: Παντοίων ἀνέμων μέγα κύμα κύλινδε θύελλα, quem
versum vitiosa caesura laborare vidit Graefius p. 250. Iulien, qui
et ipse cum Bekkero versum deesse putabat, ἡ δ' ἄρα non cum
prioribus interpretibus ad ἐλίχων, sed ad θάλασσα rettulit, et ἀπ'
ἡέρος ὕμβρον ἀνεῖσα nihil aliud significare credidit, quam aquam
(ὕμβρον) maris ad caelum usque surgentis denuo ex altitudine de-
cidisse. Etiam Graefius p. 249 persuasum habuit »versum excidisse
nullis argutiis negari« posse. »Etsi enim physicis rationibus de-
monstrari potest θάλασσα ἀπ' ἡέρος ὕμβρον εἶσα cfr. Nonn. II 499 ss.
uti ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίσχιν Odyss. δ 568, et extorqueri fortasse λα-
βρὸν vel πικρὸν ἀμικθ. ἀπ' ἡέρος ὕμβρον εἶσα, adeoque θάλασσα
v. 202 mutari in θύελλα; omne tamen eiusmodi artificium ab hoc
quidem loco alienum videtur, praesertim cum propter praecedens
v. 202 μέν, illud ἡ δ' ἄρα aptam oppositionem incipere videatur.
Suspicio itaque, propter simile fortasse initium excidisse versum
huiusmodi:

ἡ δ' ἄρ', ἀμικθαλόεντος ἀπ' ἡέρος ὕμβρον εἶσα,
ἤμαρ ὀμίχλῃ νυκτὸς ἀπέκρυψεν μέσον Ἥρη.

cf. Heyn. ad II. ω 753, vel ἤμαρ ἀκηχεμένοις (cf. v. 290) Ἥρη πάλι
κρύφατο ναύταις, et quidquid hac via excogitari potest. Certe Iuno,
Ἑμβρων μήτηρ, Orph. hymn. XVI 4. habebat, cur Paridi irasceretur.
Hermann p. 18, a Lehrsio secutus et a Schneidero meritis laudibus
p. 440 elatus v. 208 id quod etiam Graefio in mentem venerat,
θύελλα pro θάλασσα, v. 210 εἶθαρ pro ἡ δ' ἄρα et v. 212 δ' ὕπο
pro δέ τε scripsit simul lacunae ante v. 211 suspicionem improbens,
»manet enim, ut alia taceam, duplex perversitas, una in re ipsa,
quod mare assurgere dicitur, et caelum tortis nubibus cingere,
altera in oppositione per particulas μέν et δέ indicata, quae hic
talis esset, ut idem sibi ipsum opponeretur.« δ' ὕπο autem v. 212
scripsit »quod Coluthus, si scivit quid significaret δέ τε, non potuit
id scribere.« Et caeteris quoque locis, ubi olim legebatur, τε par-
ticulae usus Collutho abiudicandus erat. — v. 210 ἐκλύσθη contra
Brodaeum, Anonymum et Neandrum (in marg.) qui id in ἡχλύνθη
mutare voluerunt, recte defenderunt Dausqueius, Ubelus et Ruhn-
ken, hic quidem collato Quinto Smyrnaeo XIV 534 Ἐκλύσθη δ' ἄρα
πᾶσα περιδρομος Ἀμφιτροίτη. — Tum ἀρασσομένων πετρῶν pro ἐρεσσο-

μένων ἐρετῶν dubitanter olim coniecit Lennep collato Apollonio Rhodio II 555 sqq.: Διήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσσε νέοντο. Ἦδη δέ σφισι δοῦπος ἀρασσομένων πετρῶν Νυλεμὲς οὔατ' ἐβαλλε, βόων δ' ἄλγυν-
 ρέες ἀκταί. Ἐρεσσομένων pro ἐρεσσόντων posito offensus ego olim ἐπεγομένων conieci, sed nunc vulgatum retinui, etiam quia ἐρεσσο-
 μένων ἐρετῶν, similis locutio, passivo licet sensu, infra v. 229
 occurrit. — 211 τοφρα δε M, τόφρα (om. δέ) Q, τόφρα καὶ G et
 edd. ante Lennep., qui reliquorum codicum lectionem τόφρα δὲ re-
 cepit. δαρδάνιον V, δαρδανίδην M, unde Δαρδανίην scribendum esse
 vidit Schneider p. 426, collato v. 390, ubi M item δαρδανίδης pro
 Δαρδανίης exhibet. Δαρδάνιον rell. codd. et edd. omnes (nisi quod
 δάρδανιον h). Δαρδανίην probavit etiam Tiedke in Herma XIII,
 p. 273, cum Colluthus Nonnum secutus alioquin proparoxytona ante
 caesuram tertii pedis masculinam ponere non sit solitus. — οὐδὰς
 ἀμείβων M; — 212 ἰσαμαρίδος M; παραπλώ M, παραπλῶν Q; —
 213 δε M; θρηκίω M, sed ἰ ex corr., θρηκίω A, θρηκίω SW,
 θρηκίω PV, θρηκίω (sed ἡ a m. 2. ex corr.) Q, θρηκίω C,
 θρηκίω N, θρηκίον R; — μετούρεα M, μετάρρια CPQW n, με-
 ταρρία ALNR, μετάρρια V, μετάρρια S, μετάρρια h, μετάρρια G,
 ut voluerunt Anonymus, Brodaeus, Neander (in marg.), Stephanus,
 quos vituperavit Dorvillius, Aldinae editionis lectionem μεταρρία,
 quod veterum more pro μετὰ ρία scriptum putabat, commendans.
 Et obsecutus est Lennep. μετὰ ρία a Lehrsio quoque receptum
 tacite edidit Bekker, probante in notis Iuliano, qui in textu μετ'
 οὔρεα ediderat. — 214 φύλλιδος M; ἀντέλοντα M; »Brodae conie-
 cturam ἀνθάλλοντα emendantis, quod de sepulcro Phyllidis in amyg-
 dalum versae intelligebat, acutam magis quam veram puto. Notissi-
 mum verbum ἀνατέλλειν, ἐπιτέλλειν, ἀνέρχεσθαι de illis rebus, quas
 eminus apparere et sensim sensimque quasi oriri videmus, saepe
 apud Homerum aliosque reperies. Ipse Coluthus mox v. 215. v. 217. «
 Lennep. φιλήν ὄρος M, φιλήνορος rell. codd. et edd., quod contra
 Brodaeum Falkenburgiumque φιλήτορος rescribi iubentes defendit
 Dausqueius; et φιλήνωρ idem esse ac φιλανδρος putavit Lennep.
 — ἐδρακε M; — 215 δρομον εννεακυκλον (sed supra prius ε spiritus
 erasus est) M; ἀλήμονος M, ἀλκύμονος Q; εἰδὲ M; »Melius dixisset
 opinor: καὶ ὁρόμου εννεάκυκλον ἀλήμονος εἶδε χέλευθον« Lennep,
 cuius coniecturam ab Harlesio quoque spretam falsam esse arguit

Nonnus 16, 398 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἐπιστάσαντο σελήνης et 41, 158 καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀναπλήσασα σελήνης laudatus a Bekkero. — 216 ἐνθα M; διαστείχουσα M, A ante corr., Q; et sic correxerunt Dorvill. et Lennep; διαστείχουσα rell. codd. et edd. ante Lennepium; κινύρεο ex M Bekker et rell. post eum edd., κινύρετο, quod recepit Lennep., codd. dett. praeter G, qui cum edd. ante Lennepium habet κινύρατο. — φυλὶς ante corr. S; ἀπρί την M, ἀμοίτην R et fort. N; ἀκοίτιν edd. antiq., corr. etiam Perdrier. — 217 δεχνομένην M, δεχνομένη ex Anonymi, Brodaeī et sua ipsius coniectura recepit Lennep; ἀχνομένη rell. codd. et ante Lennepium edd. — ἀπημονα M; »Phyllis cupere debuit maritum ἀπήμονα reditaram esse, sed cum nihilominus etiam non ἀπήμων redire potuerit, malim ἀγήνορα« Tournier p. 28. — 218 οππότε M; ἀθηναίης M; απο M; δήμων γρ. μου ut videtur C ante corr., δήμου G, δήμων rell. codd. et edd. praeter Portum et Iulianum, qui δήμου ex Porti coniectura a Lennepio improbata scripserunt. Quibus obsecutus sum, cum vulgata scriptura epicae orationis non esse mihi visa sit. Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων ex glossa Ἀθῆναις ἀποδημῶν, quae veram lectionem: ἐς Ἀτθίδα γαίαν ἀπελθὼν expulerit, mire credidit Tournier p. 28. — 219 τῷ M; βαθυκλήροις Q; βαθυκλήροιο in suspicionem vocavit Tournier p. 30, qui locum ex Nonni Dion. XIII, 70 corrigi posse opinatur, ubi alii βαθυκλήρους, alii βαθυκλήρους ediderunt, quorum prius extat in optimo codice Laurentiano. διαχθονός M; αἰμονήων M, αἰμονήων CR, αἰμονήων P, ἐμμοιήων A, ἐμμοιήων Q. Cum Ἀχαιὲς γαῖα non Thessaliam, sed totam Graeciam significet, »verum non potest esse, quod v. 218 legitur διὰ χθονὸς Αἰμονήων. nam per Haemoniam sive Thessaliam Graeciae urbes apparere Paridi non potuerunt. accedit quod διὰ χθονὸς dici non potuit nisi addito participio, quale est πορευομένῳ vel πορευθέντι, quamquam vel sic aliquid restaret difficultatis, quod Paris praeter oram Thessaliae navigavit, non profectus est per Thessaliam. Has autem difficultates statim videbimus remotas, ubi ita scripserimus: δίχα χθονὸς Ἡμαθίων. Atque Ἡμαθίων etiam eo commendatur, quod post Thraciam (v. 212 — 217) non statim in Graeciam Paris venit, sed prius Macedoniam eum attingere oportuit. Recte igitur dicetur, praeter hanc terram apparuisse Paridi Graeciae urbes florentissimas.« Schneider p. 417. Ego, cum δίχα χθονὸς Ἡμαθίων ab epico quidem poeta vix pro praeter Macedoniam dici posse persuasum habuerim, simulque Αἰμονήων vel ideo intactum reliquendum fuisse reputarim,

quod Phthia re vera in Haemoniorum terra, in Achaia proprie dicta sita sit, malui post *Φθίη βασιάνειρα* (v. 221) aliquot versuum iacturam indicare, in quibus post aliarum Thessaliae florentium urbium (Iolci puto) enumerationem ad reliqui in Graeciam et Peloponnesum itineris descriptionem perrexerit poeta. Atque lacunam statuit etiam Tournier p. 30 καὶ particulam post *βασιάνειρα* positam omissionis ansam praeuisse ratus. — Pendet autem διὰ χθονὸς ab ἀνέτελλεν. — Qua explicatione admissa nihil habebimus, cur ἐξαπίνης v. 220, quod de Thessaliae urbibus non nimis longe inter se distantibus, neque nimis longo temporis intervallo in conspectum celeriter navigantis prodeuntibus dictum vix iustam reprehensionem incurrere potest, cum Schneidero p. 417 in ἐξείης mutemus, scilicet quia »eae ipsae quas nominavit urbes vel regiones, Phthia et Mycene, non potuerunt ἐξαπίνης apparere Paridi; potuit quidem una, at non potuerunt simul duae quae longo terrarum tractu inter se distant.« ἦθεα γαίης ex Apollonio Rhodio I 1177, III 1121, IV 511 et 739, sed contra Nonni usum coni. Tournier p. 29. — αὐτίκα αἱ πόλεις φαίνοντο ἀχαιῶδος αἰῆς ἢ; ἐξαπίνης M; ἀνετελλεν MW, ἀνέτελλεν CLNPSR, ἀνέτειλεν AQ, Julien, quod si sensum solum spectes certe praeferendum esset; sed nusquam Nonnus verbi ἀνατέλλω aoristo usus est, cfr. Schwabium ad Musaeum v. 111 et quem ille laudat Patzigium de Musaei emendandi ratione p. 50. — ἀχαιῶδος M, ἀχαιῶδος RQ et edd. ante Bekker. — ἀνθεα M, ἀνθεα ACLNQR, quod probavit Schneider p. 417, qui etiam putat »plura duobus oppida nominaturum poetam fuisse, si ἄστεα scripsisset«, ἄστεα P [SVW] et edd. omnes. Caeterum Tournier p. 29. 30 errorem geographicum Collutho relinquendum esse censuit, et v. 219 aut ῥία, aut, quod praetulit, δρία pro δίχα rescribens, locum sic constituit:

Τῷ δὲ βαθυκλήροιο δρία χθονὸς Αἰμονίῃων
ἐξαπίνης, ἀνέτελλέ τ' Ἀχαιῶδος ἦθεα γαίης,

ubi, ut de aliis taceam, offendit τε particula a Collutho constanter spreta. Caeterum Ἀχαιῶδα γαῖαν hoc loco non Thessaliam, vel Thessaliae partem, sed universam Graeciam significare, cum etiam Mycene eidem Achaeae tribuatur, primus contendit Brodaeus, quem secuti sunt reliqui editores et critici, minus recte, ut in nota ad superiorem versum ostendi. — 221 φθείη Q; vocem Φθίη in suspicionem vocavit Bernhardy Grundr. d. gr. Lit. II I p. 402, male,

ut adiectum constans Phthiae epitheton, *βοττανειρα*, monstrat: *βοττανειρα* ALNQRSV et *α*, qui corr. in marg., *βοττανειρα* C ante corr., *βοττανειρα* voluit Perdrier.; *και ευρυαγυια* M. — De vv. 222—230 primum scripturae diversitatem proponam. vv. 221—225 olim post v. 230 legebantur; transposuit Schneider. — 221 *λιχός* Q; *γαλῶνης* N; — 222 *δηρῶν* M, *δτηρῶν* NR; *ερεσσομεναν* M, *ερεσσομένης* L, unde, cum tres illi genetivi *γαλήνης*, *ερεσσομένων*, *ερετμῶν* explicari non posse crediderit, recepit Iulien, qui praeterea *γαλήνην* pro *γαλήνης* coniecit. Etiam Graefius p. 251: »ant recipienda lectio Cod. Laur. *γαλήνης* *δηρῶν* *ερεσσομένης*, aut quod concinnius videtur, scribendum *γαληνός* — *δοῦπος* *ερετμῶν* de tranquilla in fluvio navigatione.« Vulgato *ερεσσομένων* retento bene vertit Lehrs: »neque aequoris dinavigatis audiebatur sonitus remis«. — *ἡκούετο* M, *οἰκούετο* Q; *ερετμῶν* R, *ετμῶν* W; — 224 *και χθόνος* M; *ευκόλοισιν* M, *εὐκόλοισιν* ALNQR et ut vid. P, *εὐκόλοισι* C, *ἐν κόλοισιν* SW et edd. ante Bekker.; *ἐπάρνεσαι* Q, *ἐπὶ ἡόνεσαι* A; *ἡϊόνεσαι* C; *βαλοντες* M, *βαλλόντες* Q. — Lennep »cum hic demum Paris dicatur navem egressus«, miratus est, »qui fieri potuit ut omnes illas urbes contemplatus fuerit et iuxta illas iter fecerit.« Quare licet singulari Colluthi inscitia explicari haec posse ratus sit, tamen motus praesertim *καὶ* particula locum minus commodum obtinente vv. 224. 225 post v. 212 reiciendos esse putavit, addens tamen: »videri posset huic coniecturae obstare quod v. 222 et 223 legitur *οὕτω κεῖθεν ἔην δολιχός πλόος, οὐδὲ γαλήνης* *Δηρὸν* *ερεσσομένων* *ἡκούετο* *δοῦπος* *ερετμῶν*, ubi manifesta adhuc navigationis mentio. Verum qui sequentia consuluerit, facile sentiet, haec non, nisi ut transitum ad illa faceret, inservire, et sic eleganti oppositione oratio dirigetur ad Paridem, qui iam cupiditate Helenae videndae ardebat et maxima festinatione, ut amantibus proprium, ad eam properabat.« Quae omnia absurdissima esse iudicavit Graefius p. 251, et improbavit etiam Schneider p. 418. — 225 *ἔλυσαν* M, *ἔδασαν* W; *όσοις* M; *ἀλός* M et edd. inde a Bekkero, *ναός* codd. dett. et rell. edd., pro quo *νεδός* commendabant Lennep, et, qui etiam in *ἀλός* incidit, Dorvill. — *μεμήλει* ex M recepi praeunte etiam Tournerio p. 30, et probante Schneidero rec. p. 194. *μέμηλεν* rell. codd. et edd. omnes. — 226 *ενθεν* M; *δρ* (sic) *ερχομένοιο* con. Schneider, *ανερχομένοιο* codd. et edd. omnes, nisi quod *ανερχομένοιο* M; *παρειαμενας* M, *εἰς* me-

νας Q; ελαμένας hn; ἐριάνθους Schneider, Ἐρυμάνθου codd. et edd. omnes; vv. 227. 228 sic transposuerunt Graefius et Schneider; in codd. et edd. inverso ordine leguntur. — 227 κεκλυμένην M, κεκλυμένην W, in C κεκλημένην, sed prius η ex corr.; ἐνόησεν ἐπ' M et recc. edd. inde a Bekkero, ἐνόησε παρ' rell. codd. et edd., nisi quod ἐν//όησε Q; ευρόταο M, εὐρόταο Q; — 228 σπάρτιν (sed ε ex corr.) Q; καλιγύναικα Q; ἀτρειωνος M; — 229 hunc versum sequenti postposuerunt Neander et Ubelus. ὑποδάσκιον M, ὑποδάσκιον, C ante corr., AGLNPQRSW et ed. Porti; οὔρεος C; ὕλην M; — 230 παπαίνων L. — Nunc de tota itineris descriptione videamus. Imprimis vituperavit Colluthum Lennep eo nomine, quod »Paridem, relictis Mycenis iuxta Erymanthi prata Spartam sitam ad fluentia Eurotae vidisse« narraverit. »Cum enim Mycenis Paris proficisceretur Spartam non nisi per longissimas ambages iter instituisset, ad fluvium Erymanthum, quippe longo satis intervallo a Mycenis et Sparta dissitum pervenire potuit. Sed ponamus, Paridem iuxta Erymanthum iter instituisse. Iamne nulla amplius difficultas supererit? Imo vero maxima: nec enim tam vicini erant fluvii Erymanthus et Eurotas, cui Sparta adiaciebat, ut, qui iuxta Erymanthi fluentia morabatur, iam tum Spartam Eurotae vicinam videre posset.« — Letronne apud Iulianum, ab Homero transversum actum putavit Colluthum; cum enim ille ζ 102—104 dixerit: Ὄη δ' Ἄρτεμις εἰσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα Ἥη κατὰ Τηύγετον περιμήκετον, ἧ Ἐρύμανθον, Colluthus Erymanthum in eadem ac Taugetum terra, id est in Lacedaemone, fuisse putans, urbem Spartam, quam a Taugeto non nimis distare notum erat, prope ad Erymanthi montis pascua (sic enim παρ' ελαμένας Ἐρυμάνθου interpretatur secutus a Iuliano, qui ἀνερχομένῳ de monte aptius quam de fluvio dictum putat) sitam esse sibi persuaserit. Paulo meliorem viam ingressus est Graefius p. 250: »Coluthi geographiam damnant omnes. Sed cum vel in desperatissimis causis defensorem accusato concedat humanitas, videamus, quid susceptis patroni partibus praestari possit. Achaiam v. 219 de universa Graecia accipi posse concedunt, puto. Iam non sine arte a poeta institutum, ut Phthiam tantum et Mycenae v. 220 commemoraret Paris, quasi praesagiens, illas mox Achillis et Agamemnonis nomine prae ceteris claras fore. Mox vero importunus est Erymanthus cum Eurota et urbe Sparta coniunctus. Eurotas et Alpheus, cui Erymanthus miscetur, communes fere fontes habent, cf. Pausan. VIII 44. § 3. unde coniciamus,

Erymanthum cum *Alphéo* a poeta confundi, aut referri adeo poetice ad illum id, quod proxime ad hunc pertinebat. Verum etsi sic huic *Coluthi* geographiae veri species subiici videtur; constructio tamen impeditissima manet. Suspicio itaque, latere in nomine *Erymanthi* aut nomen proprium loci, non nimis remoti ab *Eurotae* ostio, veluti *Ψαμαθοῦντος*, aut quod facilius videtur, epitheton praecedentis substantivi exquisitius, ut versu transposito scribatur:

ἔνθεν ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς
κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις
Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρεΐωνος.

Adiect. *ἐριανθής* analogiae convenit ut *ἐριθαλής* et *ἐριθηλής* ap. Hesych. Nolim itaque formas usitatiores *εὐανθεῖς* aut *πολυανθεῖς* hic inferre. Iam *Eurotas* dicitur *ἀνέρχεσθαι παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς*, quatenus *Paris* ab ostio fluminis versus urbem ascendit, *ἀνέρχεται*, et sic ei fluvius adversus sensim se sensimque usque ad urbem aperit. Recte vero *εἰαμεναί* sunt loca illa depressiora et fere paludosa ad *Eurotam*, quae longe lateque floridis pratis vestita fuisse, probabile est. Ita haec ferenda videntur, etsi malim e cod. offerri: *ἐνθα κατερχομένοιο*. Efficere enim, ut participium de *Paridi* dicatur, veluti:

ἔνθεν, ἀνερχόμενος Πάρις εἰαμενὰς ἐριανθεῖς,

i. e. *ἐρχόμενος ἀνὰ εἰαμενὰς ἐρ.* id aliis difficultatibus premitur; quod autem in antiquiori poeta facillimum esset:

ἔνθεν ἀνερχόμενος ὁ παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς

Coluthi versus non permittit. Schneider p. 417—419 versus sicut a me editi sunt, disposuit, et ad vulgatam convellendam, suamque coniecturam stabiliendam haec protulit: »at novae mox oriuntur difficultates in sequentibus. nam postquam *Mycenen* memoravit *Colluthus*, *Parim* narrat vidisse *Spartam* et *Therapnen*, indeque non iam diu navigasse, sed mox naves appulisse et *Spartam* profectum esse. in quo hoc perquam mirum accidit, quod *Paris*, quum iam vidisset *Spartam* cum vicina *Therapne*, quo intendebat et ubi mox narratur regiam *Menelai* domum adiisse, tamen alio interim naves direxit, ut denuo inde *Spartam* viseret. ferri haec possent, si statui liceret *Parim*, quum a *Mycene* veniens praeter *Laconiae* littus quod ad orientem solem spectat navigabat, e mari vidisse *Spartam* et *Therapnen*. Quod quum nullo modo potuerit, ita potius statuendum, versus 226—229 quibus ultima navigationis

pars describitur, loco suo esse expulsos . . . in quibus mutanda simul interpunctio fuit quae post v. 227 erat maxima, sed commutanda fuit cum minima. aliter enim non *οὔπω*, sed *οὐκέτι* dicendum fuit. . . . ita autem correcta interpunctio nemo iam cum Lennepio vv. 228 et 229 versui 211 subicere velit.

Postquam igitur Paris naves appulit (ad Eurotae puto ostium) recte dicetur inde vidisse Spartam et Therapnen, non quod ex ipso illo loco vidisse eum illas puto, sed pedestri itinere eo profectus vidit. Sed hoc nullo modo ferri potest, quod *ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενᾶς Ἐρυμάνθου* Spartam vidisse dicitur, qui fluvius longissime ab hac regione remotus est. ac si qua in hac regione memorantur loca demissa, non possunt profecto alia intelligi atque quae Eurotae flumini adiacent. atqui hoc ipsum flumen secundo abhinc versu habemus memoratum. ergo cum eo versu hic coniungendus erit, quod ut recte fiat, in *Ἐρυμάνθου* putabimus latere aliquid *εἰαμενῶν* epitheton, *ἀνερχομένοιο* autem ita mutabimus ut non *ἀνέρχουσαι*, i. e. ad fontes redire contra naturam flumen videatur. Haec autem omnia talis praestat emendatio:

221 *ἔνθεν ἄρ' ἐρχομένοιο παρ' εἰαμενᾶς ἐριάνθους*

223 *κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώτῳ ῥεέθροις*

222 *Σπάρτην καλλιγύναικα φιλὴν πόλιν Ἀτρεΐωνος.*

ubi nihil est quod probationem sibi postulet praeter *ἐριάνθους*. nam nec *ἐριάνθος* nec, quod paulo propius ad analogiam accedit, *ἐριανθής* alibi legitur. Attulit ergo ad *ἐριάνθους* defendendum vocabula *περιανθής*, *πολυανθής*, *ποιανθής*, *μελιανθής*, *φιλανθής* et praeter caeteris nomen proprium *Ἐριάνθος* in Plutarch. Lysandr. 15, et neque *ἐριανθέας* neque *ἐριανθεῖς* Collutho propter leges scholae Nonnicae metricas scribere licuisse bene monuit.

Equidem non sine dubitatione Schneiderum secutus sum. Aptissime enim servato vulgato versuum ordine cohaerent *Μυκῆνη* v. 221 cum *ἔνθεν* v. 226, tum *ἔδησαν*, *ῥοις ἄλδς ἔργα μεμήλει* v. 225 cum *αὐτὰρ δ*, cum nunc transpositis versibus neque ubi naves appulerit Paris ex poetae verbis appareat, neque *ἔνθεν*, si cum Schneidero de loco dictum esse sumeres, quo referatur, habeat. Sed fortasse *ἔνθεν* hic quidem temporale est, aut in *ἔνθα δ'* mutandum erit. — De *ἄρα* praepositionis elisione satis inusitata conferas Ludwichium Symb. crit. p. 18. 31. — 231 *αὐτὰρ Μ*; δ MCLNPRS et fort. Q, ed. Porti, idque recepi; δ rell. codd. et edd. — *χειονεοιο Μ*,

χιονεοῖο ACNQ, χιονέοῖο L; λοεσσαμενος M; — 232 ὄχετο M; ὕπ M; ἔχνεσσιν M, ἔχνεσσιν NPQSW n; ἔχνος M; ἐρειδων M, ἐρείδων Bekker et post eum edd., ἐρείσας rell. codd. et edd. — 233 μῆ M; ἡμερόντες M, ἡμερ. A, ἡμερ. ante corr. C.; ὑπανχράντοιο M, ὑπ' ἀχράντοιο ACLN, P in textu, QR, et W in textu, ὑποχραίνοντο S, P in marg. a. m. 2, W in marg. a. m. 1, et edd. omnes, ex coniectura sane speciosissima; »sed quum scripti libri omnes habeant ὕπ' ἀχράντοιο (ὑπανχράντοιο Mut.) ὑποχραίνοντο autem ex solo [??] Aldino exemplari in editiones venerit indeque etiam in codicem Gothanum [ex quo nihil a Passowio enotatum] quem aliis quoque indicibus intellexi ex edito quodam exemplari descriptum esse, aliquanto est verisimilius illud esse verum, sed lacuna locum vitiatum esse, ut scribi praestet:

μὴ πόδες ἡμερόντες ὑπ' ἀχράντοιο [χιτῶνος]
 κονίης. Schneider

p. 412, cui obsecutus sum. — κονίης PS; genitivum, cui Iulien in commentario dativum κονή substituere volebat, Schneider p. 412 tuitus est collatis Hom. Od. 18, 21 χεῖλεα φύρσω αἵματος, Oppian. Hal. 5, 277 πόρος λύθροιο πέφυρται, id 5, 269 λύθροιο φορύσσεται. — 234 μῆ M; κυνησιν M, κυνήσιν Bekker, κυνήθεν rell. codd. et edd. ante Bekkerum, γαλήθεν coni. Dausqueius, κυνήφιν scripsit Iulien et recepit Lehrs, cum Hermann p. 18 annotasset: »Bekkerus e cod. Mut. opinor dedit κυνήσιν. Iulianus ex coniectura non male κυνήφιν. Vulgata κυνήθεν si vera est, coniungenda est cum ἀναστέλλοιεν. κυνήφιν improbavit Schneider p. 412, »nam formae in φι exeuntes ut apud recentiores poetas rarissimae sunt, ita ab Nonni quique eum sequebantur usu plane sunt alienae. cf. Lehrs. quaest. ep. p. 306 seq. praestabat dicere Colluthum metri necessitate coactum pluralem posuisse pro singulari, ut fecit v. 182 κάρηνα vocans Iovis caput. — επιβρίσαντες M, ἐπιβρίσαντες ACLNQR h, Stephanus, Lectius, Portus et edd. inde a Lennepio, ἐπιβρόσαντες PSVW et edd. ante Steph. Caetera huius sequentisque versus haec est varia lectio: ἐθειράς M, Bekker, Iulien, Lehrs, ἔθειραι rell. codd. et edd. ante Lennep., qui Dausqueii coniecturam ἐθειράς recepit suadente etiam Dorvillio. — σπεύδοντες M et SQ (?) ante corr., σπεύδοντον A post corr. ἀναστέλλοιεν M, ἀναστέλλοιεν edd. inde a Bekkerio, ἐπαντέλλοιεν, ut coni. Dausqueius, APSRW Lennep. Harles. ἐπ' ἀντέλλοιεν CLN, ἐπαντέλλοιεν QV, ἐπαντιτέλλοιεν edd. ante Lennep.; —

ἀῖται M, *ἀῖται* W, *ἀῖταις* G, P m. 2 in marg., SV, edd. ante Lennep., *ἀῖται* e rell. codd. recepit Lennep, qui addit: »Dausqueius duplici via succurrere conatus est, vel legendo *ἐπαντέλλοιεν*, vel *ἐπιθολέοιεν ἐθείρας*. Prius sine dubio praeferendum.« De his versibus haec somnia protulit Graefius p. 251. 252: »vv. 233. 234 eadem fere difficultate laboramus, qua v. 5. Nam Cod. M. offert *ἀναστέλλοιεν*, reliqui in *ἐπαντέλλοιεν* conveniunt. Haec est summa discrepantia, unde reliqua magis minusve pendent. Praeterea vim habet probum illud *κυνέθην*, et ex altera parte *κυνέησιν*, id quidem aperte non sanum, sed bonae et fort. discrepantis lectionis vestigium continens. Plures praeterea terminationes vocc. leviter variari praetermitto. Iam locus ita est comparatus, ut eadem sententia, iisdem vocabulis, eadem et elegantia et probabilitate pluribus modis variari possit, prouti sive verb. *ἐπαντέλλω*, sive *ἀναστέλλω* praefertur. Ita e vulgata elici potest:

*μὴ πλόκαμοι, κυνέθην ὑποβρύσαντες, ἐθείρης,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀῖταις.*

ne cincinni sub galea propullulantes ventis appareant.
Vel:

*μὴ πλοκάμων ξανθῆσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀῖται.*

ne venti, flavis ingruentes comis, surgant. Altera lectio ducit ad haec fere:

*μὴ πλοκάμους κυνέθην ὑποβρύσαντας ἐθείρης,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀῖται.*

ne cincinnos sub galea propullulantes, distrahant venti.
Vel:

*μὴ πλοκάμους, ξανθῆσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
ὀξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀῖται.*

ne cincinnos venti distrahant, flavis ingruentes comis.

Et ut in illo *κυνέησιν* alibi et de *κυάνοις* *ἐθείραις* cogitari posset, ita fortasse hic rarius vocab. *ξυνοχῆσιν* infra v. 264f. similiter usurpatum, exculpi potest hoc modo:

*μὴ πλοκάμων ξυνοχῆσιν ἐπιβρίσαντες ἀῖται
ὀξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν ἐθείρας.*

ne cincinnorum iuncturis ingruentes venti, comas distrahant. E quibus omnibus, quis dicat, quid unice certum sit; unum

hoc certum, neque Lennepii, neque Bekkeri lectionem sanam esse posse. — 236 ἀρσιμέν M; ὑπόδημα M, αἰπύδημα G et ed. Porti, ἐπιδήματα Q; φιλοξείνων M, φολοξείνων S; ναετείρων PSVW; ἀναετήρων m. pr. in Q, m. 2 supra τηρ syllabam πτό addidit, unde Iulien, qui caeterum recte vidit αἰπύδημα δώματα φιλοξείνων ναετήρων nihil aliud esse quam regiam Menelai domum, φιλοξείνοιο ἄνακτος edidit probante Censore Heidelbergensi. Sed recte Hermann p. 18: »vel accentus monstrare debebat, scripturam quam supra posuisset in codice illo librarius non ἄνακτος fuisse, sed ἀνακτόρων.« — 237 δαμάτα M; γετονας M; νηοὺς ALNPQ, νηοῦς et νηοὺς iunctim W, νηοῖς R; — 238 ἀστεος M; διεμετρῆεν ἔνθα M; αὐτῆς codd. et edd. omnes, recte puto de Minerva dictum, quacum negotioli aliquid Paridi fuerat. Caeterum cf. Schneiderum p. 140. 141: »αὐτῆς quid sibi velit nemo facile dixerit, quum nihil excogitari possit quod Minervae opponatur. corrigendum videtur αὐτοῦ, ibi, quod post ἔνθα simili ratione illatum est qua in Hom. Il. 23, 674 legitur κηδόμενος δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων. Adde Odyss. 5, 208. Il. 8, 207. Hymn. Hom. in Apoll. 373. Apoll. Rhod. 4, 289.« Sed ἔνθα μὲν αὐτοῦ cum eodem ipso loco significet, huic loco parum aptum esse videtur. Etiam Tournier p. 31 tuetur lectionem αὐτῆς, cum pronomen αὐτός deorum nominibus additum saepius reperiatur. Suum tenuit Schneider, rec. p. 196. — 239 χρούσεων codd. et edd. omnes, sed vide Schneiderum p. 441 qui fortasse recte χάλκεον coniecit, quia »quum ἐνδαπίης Ἀθήνης simulacrum memoret Colluthus apertum est, eum renovare voluisse memoriam Minervae Πολιούχου, quae Χαλκίοικος etiam vocabatur. nam ut templum, ita signum eius fuit χαλκοῦν (cf. Pausan. III 17, 3). Unde suboritur suspicio non χρούσεων ἐνδαπίης θεύμενος εἶδος Ἀθήνης poetam scripsisse, sed χάλκεον, historica usum prolepsi, ut solent poetae. nam revera post heroica demum tempora Lacedaemonii Minervae templum signumque ex aere fecerunt. cf. Pausan. l. l. et Curtii Peloponnes. II p. 227 et 313.« Schneideri coniecturam meritis laudibus ornavit Tournier p. 31, qui tamen addit etiam Nonnum in Veneris statuīs designandis errasse et Dion. XXXV 176 Veneri κορυσσομένην vel Ἀρείαν falso χάλκεον εἶδος tribuisse. — ἐνδαπιη M; θευμενος M, θηοῦμενος G; — 240 ἐνθα M; καρήνοιο vel potius καρχήνοιο M. Verba φίλον πτέρας Ἀπόλλωνος οἶκον Ἀμυκλαίοιο desunt in codd. dett. et in edd. omnibus, praeter secundam Lehrsii editionem, ut videtur, cum Bekkeri

codicem Mutinensem conferentis oculos fugerint. — 241 ἀμυκλέου M, παραγάφας M, παραγάφας ACLNPR-W cum edd. inde a Bekkero, παραγάφας vel παρανάφας Q, παραγάμφας S et edd. ante Bekker., idque retinui, suadente etiam Graefio. — οἱ ἀκύνθου M. — In vulgata vv. 240. 241 scriptura primus offendit Lennep, cuius haec est nota: »Apollo, non Hyacinthus Carnaeus dicitur. Vel itaque Coluthus erravit, vel interpretes, qui *Καρνείοιο* pro epitheto Hyacinthi ceperunt. Potest forte Hyacinthus hic dici *Καρνείου*, quippe Apollinis amasius, ut distingueretur ab aliis eiusdem nominis.« Contra Graefius p. 252. 253: »Leve est et facile emendandum id, in quo Lennep. haerit, Hyacinthus Carneus. Difficultas est in particip. παραγάμφας; Bekkeri παραγάφας sensu plane destituitur. Verbum παραγάμπτω, suspectum Schneidero in Lex. hic non nisi intransitive capi potest, ut περιγάμπτειν Odyss. IX 80. et cognatum παρακάμπτειν, ὑποκάμπτειν etc. Hoc per se non incredibile; sed sic post Ὑακίνθου quaedam deesse videntur, ut miratus Minervae statuum, mox transgressus Hyacinthi signum, alio iter inflectens, nescio quo se contulisse dicatur Alexander. Verum relativum, quod sequitur, ὅν ποτε de versu huius sensus omissio cogitare vix patitur. Et uti verbum διεμέτρειν v. 237. per ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ duobus participiis iungi potest, ita tamen aptum non est παραγάμφας, quia et absolute positum est, et pro aoristo sic praesens desideratur. Neque enim ab Apollinis signo ad Hyacinthi imaginem aut vice versa deflectere:

ἔνθα δὲ *Καρνείοιο* (sc. εἶδος θεεύμενος) παραγάμφας Ὑακίνθον, facile potuit, iunctis potius, ut probabile est, utriusque signis, cf. Pausan. III 19; neque mori horum poetarum convenit, multa ex antecedd. supplere. Neque vero hoc coniectura videtur evitari posse, etsi e lect. Cod. Mut. παραγάφας, duabus literis N in A et Ψ in t satis probabiliter mutatis, effingi potest lectio non inelegans haec:

ἔνθα δὲ *Καρνείοιο*, παρ' ἀγλαίας Ὑακίνθου [sic]

propter commemoratam mox Hyacinthi pulchritudinem praeferenda huic:

ἔνθα δὲ *Καρνείοιο* παρ' ἀγλαίας Ὑακίνθον [sic]

nisi sic malis *Καρνείοιο* παρ' ἀγχοίνοις, Ὑακίνθον. Sed hoc magis recedit et multus est Coluthus in usurpando voc. ἀγλαία. Verum vel sic importuna est illa ellipsis, ita demum evitanda, si participium

praesens verbi in *μ*, videndi, admirandi, laudandi aut dolendi sensu ante *Ῥακίνθον*, pro *παρὰ γνάφας*, inveniri potest, id quod equidem frustra quaesivi. Veram fuisse Graefii de lacuna suspicionem accuratior codicis Mutinensis collatio ostendit. Reliqua, quae Graefius ad h. l. protulit, improbavit etiam Hermann p. 18, »nihil enim certius quem *παρὰ γνάφας* in medio positum esse, ut sit deflectens; ad *Καρνεῖοιο Ῥακίνθου* autem repeti debere *θηεύμενος εἶδος*. Caeterum ad *κτέρας* ex antecedenti versu repetendum esse *θηεύμενος* bene vidit Schneider p. 414. — 242 *ὄν ποτε* M, *οὔποτε* LNQ, *οὐποτε* A, *οὐποτέ* C ante corr., *οὐ ποτε* C post corr. cum glossa *καὶ ὅπου; κούριζονται* L; *ἀπόλλωνι* M; — 243 *ἀμυκλέον* M, *ἀμυκλαίων* Q; *ἡγήσατο* Q, *ἡγάσσατο* W *ἢ n*; *μὴ* MC (sed in hoc *μ* ex corr.) LQ, *μὴ* A, *δὴ* PNRSV, (*μὴ* vel) *δὴ* om. W; *δα* in M fortasse ex *δὴ* factum est a m. pr. *δὺ* A, *δέ οἱ* pro *δα* habet W in textu (*δὲ δα* m. sec. in marg.); in margine *δὲ οἱ* habet P, *δὲ οἱ* S. — 244 *σχυρομένη* Q, *κλυζομένη* L, *σχυζομένη* rel. codd. et edd. ante Lehrs. — *τοῦτο* W. — In vulgata horum versuum lectione primus offendit Lennep, cum neque Iovi, neque Latonae in hac fabula ullae competant partes, neque satis intellegi possit, quae fuerit illa Latonae in Iovem ira, et quis ille metus Amyclaeorum, ne Latona Hyacinthum abduceret. Quare primum pro *δὴ δα λητώ* scripsit *δητὶ δήτου* et pro *σχυζομένη σχυζομένου*: »ita videri posset Coluthus voluisse, Amyclaeos admirabundos pugnam Zephyri ob id Hyacintho indignati, quod Apollinem sibi praeferret, spectavisse eaque sese oblectantes Hyacinthum adduxisse, ut scilicet cum Zephyro certaret. Postea autem intellegens admissa hac coniectura sequentia *αὐτὰρ Ἀπόλλων οὐκ ἐδάη κ. τ. λ.* minus bene nexa esse, *δητὶ δήτου* (pro *δητὶ δήτου*) retinuit et *σχυζόμενος* scripsit, et *ἡγάσσατο* Brodaeum secutus vertit venerati sunt; *καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν* autem »non male etiam a Brodaeο redditum et hunc in urbem receperunt, quamvis malim simpliciter et illum abduxerunt, ne scilicet cum Zephyro pugnans interiret. Vitiosam esse Lennepii coniecturam vel propter intolerabilem elisionem, neminem hodie latet. Iulien nihil nisi *νόησας* in *νόησεν* mutavit, et vertit: »obstupuit vero Latona Iovi, illius ergo irascens, et eum abduxit, Latonam scilicet Apollinis amantissimam ne Iuppiter Hyacinthum quoque propter praeclaram eius pulchritudinem abduceret metuisse ratus. Censor Gottingensis ad mythum nobis haud amplius notum allusisse poetam credidit. Graefius

p. 253 *σκυζομένη* in *κυσσαμένη* mutavit et locum sic explicavit: »Hya-
cynthi pulchritudinem ita admirabantur Amyclaei, ut eum, non
secus ac Apollinem, Iovis et Latonae filium putarent. Itaque
ἀνήγαγεν hic est *εἰς φῶς ἤγαγεν*, *ἔτεκεν*. Participio *κυσσαμένη* apte
additus est dativus (*Διτί*) ap. Hom. ad *ὑποκυσσαμένη* subintelligen-
dus, II. ζ 26. υ 225. Od. λ 235. Hym. XXXII 15. Simplex *κυσσα-
μένη* vid. ap. Hes. Theogon. 125. 405. Et sic *ὑποκυσσαμένη* cum
dat. dixit Orph. Arg. 189. Caeterum υ produci natura sua Heynio
ad I. Hom. prior. non crediderim.« Ad *Διτ* *κυσσαμένη* tuendum melius
Graefius provocavisset ad Asium fr. I. ed. Dübner. *Ζηνί τε κυσαμένη
καὶ Ἐπωπέϊ ποίμενι λαῶν*. Graefii coniecturam, quam probaverat
Hermann p. 18, recepit Lehrs, rectius *κυσσαμένη* scribens. Ad totius
loci sententiam autem cfr. imprimis v. 251 οὐ Διτ τοῖον ἔτικτεν ἐπὶ-
ρατον οὐτα θυῶν, et vv. 252. 253 καὶ εἰ Διός ἐσσι γενέθλης, καλὸς
ἔην καὶ κείνος. — 245 *συχεδάη ζεφύρω* M; καὶ post *ζεφ.* addunt
codd. dett. omnes et primae edd., deleverunt manus correctrix in
C, Anonymus, Falkenburg, Brodaeus, Stephanus, Portus et rell.
edd.; *ζηλήμονι* M, Falkenburg, Brodaeus, Stephan., Neander in
marg. et rell. edd. praeter Portum, qui *ζηλήμονα*, quod est etiam
in A C G L P Q S V W, retinuit; *ζηλήμονα* NR; — 246 *δε* M. Ne
quis *δακρυόεντι* pro *δακρύσαντι* coniciat, Tournier p. 31 provocat
ad Nonnum, qui Dion. III 160—161 haec de Hyacintho:

*κεῖνον ἐπισπαίροντα κονήν
ὄμμασιν ἀκλαύτοις ἰδὼν δάκρυον Ἀπόλλων.*

χαριζομένη edd. inde a Bekkero ex M, qui *χαριζομένη* habet. *χα-
ρισσαμένη* L P R S W, *χαρισσαμένη* A C Q N et edd. ante Bekker.
— vv. 247 usque ad 293 in W nunc desideruntur amisso folio. —
247 *ανθος* M; *ανηξήσε* M, *ἀνυξήσε* S et m. 1 in marg. P, *ἀν-
νέξησε* G; *ἀνυξήσε* etiam edd. ante Lennep., qui mutavit suadente
etiam Dorvillio. *ἀνυξήσε* voluit Perdrier. *πάραιφραση* M, *παράσφι-
σιν* Q; *ἀπολλωνος* M, *ἀπόλλων* Q; — versum 248 om. M, ante
praecedentem versum collocatus erat in C ante corr.; *ἡβητῆρος*
A C L N Q; — 249 *ἡδη* M; *δὲ ἀγγειμωροισιν* M, sed M. 1. add. in
marg.: *ἀγγιδόμοισιν*; δ' *ἀγγιδόμοισι* C, δ' *ἀγγι δόμοισιν* L N P S et
edd. omnes ante Bekkerum; *ἀγγιδόμοισιν*, quod in rell. codd. est,
exceptis fortasse G V, coniectura invenit Lennep., qui praeterea *ἀγγι
δρόμοισιν* tentavit »et sic per *δρόμοι* in plurali intelligendus est
δρόμος apud Lacedaemonios,« quem prope ad Menelai regiam fuisse

ex Pausania III cap. 14 probavit: *Τοῦ Δρόμου δὲ ἐκτὸς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸ ἀγαλμὰ ἐστὶν οἰκία τὰ ἐφ' ἡμῶν ἰδιώτου, Μενελάου τὸ ἀρχαῖον*. Et *ἀγχι δρόμοισιν* praetulit Harles in notis. Sed recte Graefius p. 254: »Verum videtur *ἀγχιδρόμοισιν*, et potuit *μέλαθρον ἀγχιδομον* de vicinis aedibus eodem iure dici, quo paulo ante v. 235 *αἰπύδμητα δώματα* de altis, cfr. v. 391. Sed cod. Mut. fort. *ἀγχιπόροισιν* eo sensu voluit, quo *ἀγχικέλευθος* dicitur.« Et praetulit vulgatae Graefii *ἀγχιπόροισιν* Hermann p. 19, recepit Lehrs, »et habet sane aliquantum commendationis a Nonni auctoritate qui ea voce usus est Dionys. 7, 215. 10, 82. 23, 255. 32, 193. Paraphr. 4, 217. 6, 26. 9, 36 etc. Add. Dionys. Perieget. 381. sed nescio tamen, an verius sit *ἀγχιμόροισιν* [sic, voluit *ἀγχιμόροισιν*] i. e. quibus iam *ἀγχι παρέστη μύρος*«, quod tragicorum potius quam epicorum elocutionem redolere mihi videtur; praeterea *ἀγχιεμωροισιν* nihil nisi calami error est, quem statim ipse librarius in margine correxit. — *ἐπ' ἀτρεῖδαο M, ἐπατρεῖδαο N, ἐπ' ἀτρεῖδαο R; μελάθρων conl. Anonym.* — 250 *εὐαλλόμενος* m. pr. in Q; *χαρτέσσων* add. M. 3 in M; — 251 *ἔτικτον* C ante corr., *ἐπρωῦτα* Q; *θοώνη* notavi ex MACLNPQRSV, *ὕτα θοώνη* add. M. 3 in M; — 252 *ιλήκοις M, ιλίκοις C, ἡλίκοις ALNR, ἡλίκοι Q, ιλήκοις P* et cum corruptelae signo S; *διόνοισε M; καὶ ἰδιος ἐσσι M, διὸς ἐσσι h.* »Dubitari non posse videtur, quin ita verba cohaereant: etiamsi tu es filius Iovis, tamen ille quoque pulcher erat. Unde efficitur ut post *γενέθλης* interpunctio minima ponenda sit, non media, ut factum a Bekkero [et rell. post eum edd.] aut etiam maxima, quam posuit Lennepius [secutus a Schaefero].« Schneider p. 441. — 253 *καλοσέην M; κακεῖνος M, κάκεῖνος P, κῆκεῖνος S* et edd. ante Bekker., *καίκεῖνος Q, καὶ 'κεῖνος AL, καὶ κεῖνος NR*, Bekker, et rell. post eum edd.; *καὶ ἐκεῖνος*, quod praeferendum esse dixit Graefius p. 254, habet C. — *επαγλαῖγσι M, ἐπ' ἀγλαῖγς AQ, ἐπαγλ. L; προσώπου* codd. dett. et edd. omnes, *προσώπον M*, quare *προσώπων* scripsi, cum semper plurali huius vocis forma usus sit Colluthus. — 254 *ἦ δὲ ego, ἦδε M, εἰδὲ A* (corr. m. 1); *φιλοξενίων M; κληῖδας M, κληῖδας CL, κληῖδος AN, P* ut vid., S et edd. ante Steph. *κληῖδος V, κληῖδας Q, κληῖδας* ex Brodasi correctura receperunt Stephanus et rell. ante Bekkerum edd. *κληῖδας* Bekker primus edidit. — *ἀνεισα V; — 255 εξαπηγης M, ἐξ ἀπίνης C; ελενη M; μετεκείθε M; δόματος* m. pr. in P; *αυλην M. — 256 καὶ M, θαλερόν M,*

quod Schneidero quoque suadente recepi. *θαλερών* codd. dett. et edd. omnes praeter Iulianum, qui Küstneri quoque versionem secutus *θαλερόν* ex M recepit, et praeter Lehrs, qui quod Hermannō p. 19 in codicis Mutinensis scriptura latere visum est, *θαλάμου* edidit. »fort. *θαλερών* mutandum in *σταθερών*, aut *θαλάμων*, cf. 252 aut *σταθμών*, cf. Theocr. Id. XXIV 15. Tryphiod. v. 339, nisi tutius est recipere lect. Cod. Mut. *θαλερόν*, etsi vix substantivum sic omittendum erat.« Graef. p. 254. Hermannī *θαλάμου* recte repudiavit Schneider p. 426. 427: »nam penetrare usque ad thalamum Helenae nimis impudentis ac protervi fuisset hominis, non hospitis verecundi et modesti, qualis nunc quidem debebat esse Paris, quem par erat consistere ἐπὶ προθύροις οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου (Hom. Od. 1, 103 sq. Il. 11, 77 sqq.).« *θαλερόν* autem pro iuvene aliquo dictum accepit Schneider p. 427, »qualem Homerus quidem appellat *θαλερόν αἰζρόν* vel *θαλερόν ἡίθεον* (Il. 3, 26. 10, 259. 11, 414. 14, 4. 17, 282. 4, 474), sed licuit Collutho, quod iam Alexandrinis poetis moris fuisse videmus, ut quae Homerus aliiqve vetustiores poetae non usurpaverant vocabula nisi ἐπιθετικῶς adiectoque substantivo, ea ut omisso substantivo per se ponerent eadem vi atque significatione.« Quod Schneider plurimis exemplis ad h. l. illustravit. Contra Tournier p. 32, qui parum probabile esse putat unquam *θαλερόν* pro *θαλερόν αἰζρόν* dictum esse, cum adiectivum *θαλερός* saepe etiam aliis praeter *αἰζρός* substantivis additum reperiatur, locum sic emendandum esse suadet:

καὶ φθονερῶν (sic potius quam *θαμνόν* vel *δολερόν*) προ-
παροιθε διοπτρεύοντα θυράων

ὥς ἴδεν, ὥς ἐκάλεσσε, καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν οἴκου,

collato Nonno Dion. XV 271 *δίχα φθονεροῦ χιτῶνος*, XLII 453 *φθονερὴν ἐπεμέμφετο μέτρην*, et XXII 59 *ἄμμασι ποιητοῖσι διοπτρεύων τρυφαλείης*. — *διοπτρεύουσα* M et edd. inde a Bekkero, *διοπτρεύουσα* C, *διοπτρεύουσα* LNPSV et edd. praeter Stephan. Lect. Port., qui quod G quoque habet *ἐποπτεύουσα* scripserunt. *διοπτρεύουσα* A, *διοπτρεύουσα* Q (corr. m. pr.); — *θυράων* L, *θυρίων* Q; — 257 *ᾤσειδεν* M, *ὥς ἴδεν* N; *ὥς* M, *ὥς* rell. codd. et edd. ante Bekker., qui *ὥς* edidit. — *ἐκάλεσσε* M, *ἐκάλεσσε* edd. inde a Bekkero; *ἐνόησεν* Q, *ἐνόησε* rell. codd. et edd.; — *μυχονήγαγεν* M; *ἤγαγε* C; *αὐλήν* M, *αὐλῆς* rell. codd. et edd. ante Bekker., qui *οἴκου* scripsit ex Nonno Dion. III 423 *ἑλὼν δέ μιν εἰς μυχὸν οἴκου*, secutus

ab Iuliano et Lehrsio. ἀλλῆς defendit Schneider p. 427, quia Paridem »par erat consistere ἐπὶ προθύροις οὐδοῦ ἐπὶ ἀλλείου (Hom. Od. I 108 sq. Il. XI, 772 sqq.) i. e. in limine interioris ἀλλῆς, in qua Iovis Ἐρκείου ara fuit, non exterioris in qua stabula erant. illam relicto thalamo ingressa Helena (ut precaretur opinor aut sacra faceret ad Iovis aram) quum Parim vidisset ad ulteriorem portam stantem intrare iussit in hanc ipsam ἀλλήν et ἐς μυχὸν ἤγαγεν ἀλλῆς. ita enim recte habent libri.« — Sed cum parum probabile sit Helenam cum hospite in aula νεοπηγέος ὑψόθεν ἔδρης ἀργυρέης de rebus secretissimis confabulatam esse, et M libri lectio αὐλην, quae in deterioribus libris in ἀλλῆς correctae est, hanc vocem ex v. 255 huc immigrasse ut sumamus efficiat, recepi Bekkeri coniecturam Tournierio quoque (p. 32) probatam. — 258 ἐφεδρήσσειν M, ἐφεδρήσειν NPRS, ἐφωδρήσειν Q (corr. m. sec.), ἐφαιδρήσειν A. Vocabulum ἐφεδρήσειν alibi quōque (v. c. in Anthologia Palatina et apud Nonnum) extare ignorans, ἐφεδρήσειν vel ἐφεδρῶσειν reponi iussit Lennep. — ἔδρης AL; — 259 ἀργυρεῖς M, ἀργυρέος S, ἀργύρεος V; ἐπέστελλε, ut vid. Q; — οὐκείχεν M; — 260 ἀλλ' ὅτε MALNQ et edd. ante Lennep., qui quod Dausqueius coniecerat, et CPS habent, ἄλλοτε recepit. »Nihil suspecti haberet hic locus, si legeretur ἄλλοτε μέν. Quod libri omnes [??] habent ἄλλοτε δῆ, vereor ne scribendum sit ἄλλοτε δέ, exciderent autem aliquot versus, in quibus fortasse cum Apolline comparabatur Paris, omissi illi per negligentiam, aberrante oculo ad ἄλλοτε δέ ab ἄλλοτε μέν, quod superius positum neglexit.« Hermann p. 19, cui obsecutus v. 260 ἄλλοτε δέ scripsit et lacunae ante hunc versum signum posuit Lehrs. Sed recte contra Schneider p. 441. 442: »equidem tamen non video, cur suspectam habeam voculam, modo ne ad unum ἄλλοτε (ut in Il. 13, 776 ἄλλοτε δῆ ποτε μάλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο) sed ad totam enuntiationem referatur in hunc modum: non satiata est adspectu iuvenis, alias videlicet Cythereae se putans filium videre, saepe autem Bacchum. nam ἄλλοτε et πολλάκι δέ respondere sibi apertum est [quae etiam Lennepii erat sententia] ut post φαρέτην non maximae sed mediae interpunctioni locus sit, etiamsi a participio δισαμένη ad verbum ἐδόκει transit oratio, quod in eiusmodi verborum structura non inusitatum fuisse Graecis constat inde ab Homero, e quo exempla sat multa dedit Bekkerus in Monatsbericht der Acad. d. Wissensch.

zu Berlin 1864. p. 141. « quibus plurima exempla addidit Schneider ad h. l. — *δίσσομένη* M, *δίσσαμένη* codd. dett. et edd. ante Bekker., qui *δίσσαμένη* edidit. — **261** *ὀπιτεύειν* M et edd. inde a Bekkero; *ὀπιπτεύειν* ACLPQS et edd. ante Bekker., *ὀποπτεύειν* G, *πιπτεύειν* NR; *θαλαμipόλον* PS; *ἄν ξγνω ἡν* Ubel. — **262** *βολέων* A Q; *εἶδε* MA CLNPQR, quod unice placuit in notis Lennepio, primus recepit Bekker; *οἶδε* SV, *εἶχε* edd. ante Bekkerum. — **263** *αἰγλαῖσι* M 1. *ἀγλαῖσι* NP; *εὐγλήνοιο προσώπου* codd. dett. et edd. omnes, *εὐγλήνοισι προσώπων* M, sed M 1. ut videtur, in marg. *εὐγαλήνοιο προσώπου*; probavit exquisitius *εὐγλήνοισι* Tournier p. 33. 34, *προσώπων* autem recipiendum esse adnotatio mea ad v. 253 monstrat. — **264** *τῶν* ALQ, et C ante corr., *τῶν* NR, *τὸν* om. M; *μερίδων* M, *ἱμερίδων*, ut voluit etiam Perdrier., habet n. — vv. **265**. **266** ex M edidit Bekker; omittunt enim codd. dett. et edd. ante Bekkerum. ἀλλ' *ὀκημερίδων* M, corr. Bekker; *ἐδώκευεν* M; — **266** *πεπταμένη* M, corr. Bekker; *ἐνι ξυνοχῇσι* M, *ἐνι ξυνοχῇσι* Bekker. Iulien. ἐπὶ iam ante me coniecit Hermann p. 19, recepit Lehrs. »Haereo in *ξυνοχῇσι καρήνου*, quibus nulla lux affunditur *βλεφάρων ξυνοχῇ* v. 74 incerta e coniectura ad v. 233 proposita. Si prius voc. sanum, succurrit *ἐνι ξυνοχῇσι κορύμβου*, quod ambigo, utrum de iunctura *κρωβύλου*, an de pampini commissura accipiam. Alius f. praeferet *ἐνι πλοκαμῖσι καρήνου*.« Graef. p. 254. *ξυνοχὰς καρήνου* pro capitis cum cervice iunctura dictum esse recte accepit Hermann p. 19; — **267** *θαρσήσασα* coni. Koen. ad Gregor. Cor. p. 97 et probavit Harles in notis. *ἀνενεικατο* M; — **268** *ζεῖνε* M; signum interrogandi, quod olim post *τελέθεις* positum erat, post *γένος* transtulit Hermann p. 19, secutus a Lehrsio. »est ea blandientis oratio, similem vim habens, ut Homericum illud, *ἴνα εἶδομεν ἄμφω*.« Hermann l. l. — *μερόπων* pro *ἐρατὸν* coni. Tournier p. 34 collato Homero II. XXI 150 *τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν*, Hymn. in Cererem 113 *τίς πόθεν ἐσσί, γρῆϋ, παλαιγενέων ἀνθρώπων*. — *ερατὸν* et *εἶπε* M; *εἶπε καὶ ἡμῖν* codd. omnes (*εἶπε* V), quam lectionem »aliquo saltem modo defendi posse« sensit etiam Lennep; *εἶπε καὶ πάτρην* ed. Ald. nῆ Ubelus, probati Schraderi (Animadvv. ad Musaeum p. 305); *εἶπε πάτρην τε* coni. Dausqueius et Anonym.; *εἶπε δὲ πάτρην* coni. Falkenburg; *εἶπέ τε πάτρην*, Stephani et Porti lectionem, suadente Dorvillio edidit Lennep. »Si *εἶπε καὶ ἡμῖν* ex Od. α 10 ductum est, fatendum, Coluthum illo loco abusum esse.

Nam quod ibi in oratione poëtae ad Musam rectum ist, hic ad Paridem ab Helena male dicitur. Mihi olim in mentem venit *εἰπέ τε φύτλην*. Graefius p. 254. Sed confer Hermannii explicationem supra a me allatam. — 269 *ἀγλαῖη* M; *ἑοικας ἀριζήλω* M; — 270 *ἀλλατέην οὐκ οἶδ' ἀρδργείοισι* M; — 271 hunc versum ex solo M reduxit Bekker; *δ' εὐκάμωνος* et *οἶδα* M. Post v. 269 transposuit hunc versum Iulien, cum in oratione, in qua Helena se ipsam post unumquodque responsum refutet, priore loco dici debeat novi totam Deucalionis gentem, posteriore autem loco sed te non novi. »At ne sic quidem elegantiae consulitur. Mihi ponendus videtur [versus 271] ante v. 273 [nunc 275] quo loco eum legi et res et verba postulant.« Hermann p. 19, et sic transposuit versum Lehrs. Recte vulgatum versuum ordinem defendit Schneider p. 423, ubi haec de Hermannii transpositione: »at Phthiae memoria a Pelei et Patrocli Achillisque mentione non magis divelli potest quam a Pyli mentione disiuncta est Antilochi (quamquam nescio quas fabulas secutus Telamonem quoque ad Phthiam rettulerit Colluthus). neque aptus ab Hermanno expetitus locus versui illi propterea est, quod ita singularum gentium enumerationi interponitur totius nationis memoria, nam *Δευκαλίωνος γενέθλην* Graecos omnes significare apertum ist. sed minus etiam probanda Iuliani est coniectura, qui ante v. 268 collocari illum versum voluit, quasi vero *Δευκαλίωνος γενέθλη* apud solos Argivos reperiri posset.« Recte haec Schneider, nisi quod iniuram fecit Iuliano, qui (p. 134) Argivos hoc loco pro omnibus Graecis dictum esse recte, puto, censuit. Caeterum nescio, an post v. 270 exciderit aliquod; sane et *γενέθλην* in duorum versuum exitu nullo fere intervallo repetitum parum elegans est, et v. 271 nec cum superioribus nec cum inferioribus satis bene nexus esse videtur. — 272 *πόλον* A Q; *ημαθοεσσαν* M, *ημαθύδεσσαν* R; *ἔχεις* M; *ἔχειενηλήιον* Q; *οἶδας* M; — 273 *τέην* M; δ' om. codd. dett. et edd. ante Bekkerum, qui ex M restituit; *εἶδον* M, *εἶδα* C, *εἶχον* pro *εἶδον* coni. Tournier p. 34, sed ipse affert ad vulgatam tuendam Nonni auctoritatem Metab. p. 137, v. 34 ed. Passow.: *καὶ ἐμὴν οὐκ εἶδες ὀπωπὴν*. — 274 *αριστῶν γένος ἀνδρῶν* M. »Hic versus si non transponendus, quod ad structuram saltem pendet ab *ἔχεις* versu 263.« Lennep. Et ante superiorem versum posuit Iulien in textu, quod ipse postea improbavit in notis p. 134. — 275 *οὐδ' ἀπερικλήιστονόλον γένος αἰακίδαων* M; — 276 *αγλαῖην πηλός* M; *εὐκλέην* CLN; — 277 *πατρώκαιο* M; *ηγορέην* M;

οἰνορέην A Q; *ἀχιλλῆος* ACLNPQS [codd. dett. puto omnes] n; — 278 *τοιά* Q; *πάριν* M et edd. inde a Bekkero, *πόθω(-ω)* rell. codd. et edd. »fieri potuit, ut lect. Cod. Mut. *Πάριν ποθέουσα*, initio participii bis per errorem scripto, in vulgatam *πόθω ποθέουσα* transmutaretur; sed fieri non minus potuit, ut vulgata a sciolo ita interpolaretur. Equidem accusativo hoc lubens carerem; sed mutarem vulgatam *πόθω πονέουσα*, ubi erroris causa aperta. Verb. *ποθεῖν* postulabat, puto accusativum, *πόθον*, unde vulgatam corruptam esse patet.« Graefius p. 254. M libri scripturam defendit Hermann p. 19 *Πάριν* non cum *ποθέουσα*, sed cum *ἐννεπε* coniungendum esse docens, »quo modo etiam Homerus *εἶπε* cum accusativo construxit. [Il. 12, 60, 210. 13, 725. 17, 237. 20, 375].« Melius etiam Schneider p. 443 Sophoclis testimonium attulit Aiac. 764 *ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δόρει βούλου κρατεῖν*. — *λέγυθρονος* M; — 279 *δ* MLNQS ed. Porti, quod recepi. *ὁ* rell. codd., et edd. omnes. *μελιχεῖν* ACNPQR, *μελιχεῖν* et *γῦριν* n, quod correctum in marg.; *ἡμειβετο* M; *γῆραν* M, *δῆρον* R, *γῆριν* Q; *ὀξας* male coniecerunt Brodaeus et Neander, refutati a Lennepio, qui *γῆρον ἀνολξας* ex Tryph. 477 attulit. — 280 *ἦν τινά που* M, *εἴ///τινὰ ποῦ* C; *φρυγίσι* Q; *τέρμασι* edd. omnes ante Bekkerum et fort. etiam G, ex quo nihil enotatum, *πείρασι* ex rell. codd. omnibus recepit Bekker; *ἐνπείρασι* M; *ἐπὶ* edidit Lehrs ex Hermannii coniectura p. 19: »quod libri habent *ἐν*, si quem ego sensum harum rerum habeo, hac in sede versus *ἐν* dixisset poeta.« Quod secus esse hodie notum est. Sed *ἐπὶ πείρασι* est etiam Hymn. in Vener. v. 227 et Apoll. Rhod. II 365, ubi *ἐν* *πείρασι* scribendum esse propter proximum *ἀκτῆ* *ἐπὶ* coni. Tournier p. 35, qui ad Hermannii correctionem refellendam adscripsit Dion. III 212, IV 77, XXI 249. — *ἐν* *πείρασι* legitur etiam Apoll. Rhod. I 81. — 281 *ἀπόλλων* M; — 282 *ενιτρήη* M, *ἐνιτρ.* CQ; — 283 *ἐκλεες* LNR, et C ante corr., *ἐκχεες* A, *ἐκχεε* Q; *εὐώδιον* NR, *εὐώδιον* PSV Ald. et Neander, *εὐωδίνος* coni. Anonym., Falkenburg, Brodaeus, Dausq., Neander (in marg.); receperunt edd. ante Bekkerum inde a Stephano. Sed *εὐώδιος* quod in rell. codd. est probaverunt edd. inde a Bekkero; idem secundae editioni Lennepianae intulit Schaefer. *ἀπο* M, *ἀπὸ* quod coni. Anonym. et improbavit Lennep, receperunt edd. inde a Bekkero, *ὅπὸ* (*ὅπο* C) rell. codd. et edd.; *τελέθης* Q; — 284 *ἐνθεν* M, *ἐνθε* C; *αριστεύων* M; *εμφύλια* M, *εὐφύλια* A Q; *παντα* M. Hunc versum nimis languidum esse dixit Hermann p. 19. 20, »sed

quum non corruptum videatur πάντα, deesse versum puto, in quo substantivum erat, virtutes, laudes, decessa significans. Quae vel Lehrsis non persuasit, et quidem recte, nam quae bona est Schneideri p. 443 observatio, »quod Hermannus desiderabat nomen, satis illud indicatum est voce ἀριστεύων.« — 285 εἰμιγυνα M; φίλος Q; — v. 286 deest in M; δαρδάνος P; — 287 ἢ καὶ ex M Bekker et Lehrs, ἐνθεν rell. codd. et edd., etiam Iulien; οὐλύμπω M, ὀλύμπω R, ἀπουλ. Q; ξενήοντες P, ξυνήοντες Q, ξενήονες rell. codd. dett. et edd. ante Lennepium, qui adstipulante Dorvillio, id quod etiam in M extat, ξυνήονες ex coniectura reposuit; — ἄμφω M, ἔργων pro ἀνδρῶν coni. Tournier p. 35, fort. recte, cfr. ξυνήονας ἔργων Hes. Theog. 595. 601. — 288 θηλεύουσι R; ἀθανατοί M; — 289 ὧν οἱ μὲν M, ἃν ὁ μὲν rell. codd. et edd. omnes, ἃν δὲ μὲν tacite scripsit Hermann p. 20. δώμητα A, δώμητᾶ Q; τείχεα M; — 290 τείχεα μαρμαίροντα τὰ ποσειδάω M. Post hunc versum lacunae signa posuerunt Bekker et Lehrs. De vv. 289. 290 haec Graefius p. 254: »Aptius foret οἷα μὲν ἡμ. v. seq. pendet ab auctoritate Cod. M., an μαρμαίροντα vulgatae praeferri mereatur. Caeterum quid post hunc versum exciderit, intelligitur e v. 310 s. nimirum distichon huiusmodi:

πολλάκι δ' ἐν σύριγγι λεγέσθην ἄσθμα τιταίνων,
εἰς νομὸν εἰλεπόδεσσι ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπόλλων,

ubi repetitum Ἀπόλλων errorem peperit. Aliter de hoc loco sensit Hermann p. 20: »quamvis multis in locis mutilum sit hoc carmen, tamen post hos versus qui aliquid excidisse putant, eo opinior moti, quod quum δὲ μὲν dixerit poeta, deinde Neptuno etiam Apollinem adiungat, nimis rigidas mihi videntur dictioni poeticae leges scribere. Si tamen aliquid excidit, non fuit id aliud, si quid ego video, quam unus versus, de quo nescio an aliquid indicii faciat scriptura codicis Mut. qui pro μὴ πίπτοντα exhibet μαρμαίροντα. Id Bekkerus iure posthabuit vulgatae, quae multo fortior est. Quid vero si tamen vera est codicis illius scriptura, coniuncta quidem cum vulgata:

ὧν δὲ μὲν ἡμετέρης δωμήσατο τείχεα πάτρης,
τείχεα μαρμαίροντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
τείχεα μὴ πίπτοντα«

Optime de hoc loco iudicavit Schneider p. 413: »certissimum est e vv. 309 — 311 intercidisse hic Apollinis greges Troianae pascentis memoriam. sed plura etiam interciderunt. ut enim nunc res est,

v. 289 nimis abrupte additur, quum *αὐτὰρ ἐγώ* non habeat cui oppositum sit, nisi praecesserit Laomedontis mentio, cui servierint Neptunus et Apollo. quibuscum ut Laomedontis commercium fuerit, ita sibi cum tribus illis deabus fuisse Paris dicit. itaque non dixerim cum Hermanno non desiderari nisi unum versum, in cuius initio fuerit *τείχεα μαρμαίροντα*. hoc enim in Mutinensi legitur eo loco quo reliqui codices habent *τείχεα μὴ πίπτοντα*. equidem illud a docto [??] potius viro qui codicem Mutinensem scripsit profectum putaverim cui, quum in expedienda evanida prototypi sui scriptura esset occupatus, intempestive memoria suggererat Homericam illam *τεύχεα μαρμαίροντα*. sed hoc quoque non concesserim Hermanno, recte habere *ὦν ὁ μὲν — δωμήσατο — Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων*. nam etsi nihil offensionis habet *δωμήσατο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* — quo syntaxis genere in eadem re usus est Hesiodus frag. 136 Marksch. (= 51 Goettl.) *ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόλῃος ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* ususque est Homerus Il. 16., 844 *σοὶ γὰρ ἔδωκεν νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων*, tamen additum praeterea *ὁ μὲν* adeo enormem hanc reddit structuram, ut non possit non suboriri corruptelae suspicio. correxerim *ὦν τὰ μὲν — τείχεα*, nisi forte praestet Graefii inventum *οἷα μὲν* conicientis. Bernhardt in Graecarum litterarum historia (ed. 3 II p. 403) doctum quemdam librarium verba *Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων* ex v. 281 et 307 huic loco lacunae obfucandae causa infarsisse putavit. — 291 *βασίλεια* M; *δικάσπολος* ex *δικασπόλος* C; — 292 *ακηχεμένησιν* M, *ἀμηχεμένησιν* R et fort. N. Vulgata scriptura offensus haec Schneider, p. 444: »pervelim scire cur maestas poeta dicat fuisse deas, quo tempore Paris de pulchritudine earum iudicabat. Venerem certe legimus v. 158 *μειδιᾶσαι* nec potuerunt reliquae nondum diiudicata re tristes esse. sin autem putaveris, quod fuerunt qui putarent, Colluthum *προληπτικῶς* deas dixisse maestitia affectas, quas revera post Paris demum iudicium tristes esse par fuit, ne hoc quidem patet aptum esse, quum Venus certe non haberet cur maereret, ut quae in certamine victrix esset. itaque poetam non *ἀκηχεμένησι* scripsisse puto, sed *ἀμηχανέουσιν*, cui coniecturae aliquid accedit ponderis [??] ex codicis Reimariani scriptura [immo errore] quae talis est: *ἀμηχεμένησι*. de participio non moto cf. Nonn. Dion. 30, 282 *ἰδὼν* et Lobeck. Paral. p. 550. » *ἀκηχεμένησι* recte explicavit Iulien p. 137, ubi deas ante iudicium sollicitudine cruciatas eo vocabulo designatas esse alios secutus docuit. Tournier autem p. 36

maestas esse putat deas, quod mortalem pro iudice habuerint. — ἐπ' οὐρανῆσι M et edd. ante Lennepium, ἐπ' οὐρανῆσι CLN, ἐπουρανῆσι, quod maluit Ubelus, GP, ἐπουρανῆσιν S, ἐπουρανίοισι, ut ex coni. edidit Lennep, Q, ἐπουρανῆσι edd. inde a Bekkero. — 293 κυπρίδος ἀγλαῖην καὶ ἐπηρατον M; — 294 ἡδὲ M, ἡ δὲ rell. codd. et edd., ἡ δὲ ego; — ἀνταξίων ἐργων M; — 295 νύμφη W; ἡμερόεσσιν M, ἡμερ. CL, ἡμερ. ANQR; κατένευσε C; ὕπασσαι M, ὕπάσαι L, ὕπάσας AC (hic quidem cum gl. παραχωρήσας) NPQRSW. ὕπάσσειν coni. Tournier p. 36 fort. recte. — 296 ἐλένην C, ἐννέπουσι S; — 297 ἔνεκεν MC, ἔνεκα W; τετληκα M; πολλὰ tacite scripsit Hermann p. 20, sed cfr. τηλίκον οἶδμα περήσας Nonn. Dion. 42, 102. περῆσαι M; »Non prorsus abhorret ab usu Graecorum καί, quod ad totam sententiam pertinet, collocatum ut hic. Sed tamen elegantius δι' οἶδματα scripsisset. Quum autem Nonni secta amet partitiones per duo καὶ factas, haud scio an perierit versus eadem vocula incipiens, hac sententia: et tam remotas regiones adire.« Hermann p. 20; — 298 γάμων A Q; κεράσμεν R; ἐπικυθερεια M; — 299 κατ' αἰσχύνειας ACN; ἐμὴν κύπριν, omisso καὶ M; ἐλέγξας M, ἐλέγξης rell. codd. et edd. ante Lehrs. »Fortasse cod. Mut. idem vult, ac vulgata lectio, et excidit καὶ ante Κύπριν; sed simili modo excidere etiam potuit μή post ἐμὴν, ut esset ἐμὴν μὴ Κύπριν ἐλέγξαις, quae optativi forma non damnanda est. Verum cum Cod. habeat ἐμὴν Κυπριν ἐλεγξας, fortasse adeo scribendum: μή με καταισχύνειας, ἐμὴν ἢ Κύπριν ἐλέγξαις« Graefius p. 255. Lehrs iubente Hermann p. 20 εἴ με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξεις edidit. Ex M libri scriptura profectus μή με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξαις coniecit Schneider p. 434, simile καὶ particulae hyperbaton afferens ex Nonno Dion. 17, 157 τεύχων κῶμον Ἄρηι, θαλύσια καὶ Διονύσῳ et Paraphr. § 21 ζῶν ἐγὼ βιότοιω καὶ ἀτραπός. Priorem Graefii coniecturam praetulit Tiedke in Herma XIII p. 357 »nam magis Nonnianum illud μὴ reddit orationem. (cf. Dion. V 443 ἐμοὺς μὴ κτεῖνε φρονῆς, XI 321 ἐμοὶ μὴ δάκρυα λείβης, XV 328 τεῆς μὴ φεῖδεν νευρῆς, XVI, 165 ἐμῆς μὴ ψαῦε φαρέτρης, XVIII 19 ἐμὸν μὴ δῶμα παρέλθης, XXXV 51 ἐμοῦ μὴ ψαῦε χιτῶνος, Par. I 74 ἐμῶν μὴ ψαῦε χιτῶνων.) Eiusdem Nonni gratia ἐλέγξης quam ἐλέγξαις scribere malim, ut verba quae sunt καταισχύνειας et ἐλέγξης modo differant, sicut Dion. V 431 sq. μή σε παραπλάγξει νόθη καὶ ἄπιστος ὁπωπῆ,

Μή τεὸν ἀκτερέϊστον ὀλωλότα νεβρὸν ἐάσης, XI 198 sqq. *μή με κατακτείνεις* — *μή κοτέης* — *μή φθονέης*, « Ego, cum nulla causa sit cur in vulgata scriptura offendamus, eam retinui; M liber hic, ut saepe, mero scripturae errore laborat, in quo nihil latere arbitror. vv. 300 — 304 codicum primum scripturas proferam. — 300 *οὐκ ἐρέωντι δε τόσσον ἐπισταμένη* M; — 301 *οἶσθα γάρως* M; *ἀνάλκιδος ἔστι* N, *ἀνάλκιδος ἔστι* ex PQW notavi. — 302 *εἰ τοῖαι* M et Lehrs, *οὐ τοῖαι* rell. codd. et edd.; *γεγάσιν* m. pr. in Q; *ἐναργεῖοσι* M; vv. 303. 304 om. Q; — 303 *ἀκιδνοτέρουσι* C, *ἀκιδροτέρουσιν* P; *ἀεζόμεναι* ANPRS, et W cum corruptelae signo, *ἀεζόμεναι* G; — 304 *εἶδος* codd. et edd. omnes, *ἦθος* coni. Schneider. *ἐχουσι νοθος δε γέγοντο γυναικων* M. De v. 300 haec Lennep: »Haec loco minus commodo collocata videntur. Post versum 288, ubi rei narratae finem imponit, optime meo iudicio collocari possent hoc modo:

Ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης·

Ἦς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἰδματα τόσσα περῆσαι.

Οὐκ ἐρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;

Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει.

In his verbis transitus non inelegans. Imo sic multo melius intelligi poterit, quid versu 292 *οἶσθα γὰρ, ὡς Μενέλαος δ. ἑ. γ. vulerit*: praecedit enim: *Μή με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης*. Quae si coniungantur, elegans Paridis et Menelai oppositio erit; quo nihil sane facit hic noster versiculus. « Julien p. 138 ex *τόσσον ἐπισταμένην* mire concludens Paridem iam de plurimis Menelai vitiis locutum esse, et vv. 302 — 304 nimis abrupte Helenae laudes inferri ratus, lacunosum esse locum dixit. Videtur ergo post v. 299 et post v. 301 lacunam statuisset. — »Vereor ne prius illud *γυναῖκες* [v. 302] e v. 302 [nunc v. 304] male huc translatum sit. Praeterea totus locus, de mulieribus dictus, multis difficultatibus premitur. Nullae essent, si ita legeretur:

οὐκ ἐρέω, (τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;

οἶσθα γάρ·) ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης,

οὐδ' οἷοι γεγάσιν ἐν Ἀργείοισιν ἀνακτες·

καὶ γὰρ ἀκιδνοτέρουσιν ἀεζόμενοι μελέεσσιν,

ἀνδρῶν εἶδος ἐχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναικες.

Cohaerent iam haec: *οὐκ ἐρέω, ὡς Μεν. et οὐτ' ἐρέω, οἷοι γεγάσιν ἐν Ἀργ. ἀνακτες*. Lectionem cod. M. *εἰ τοῖαι* si quis urget, praesto ἢ *ποῖοι* v. ἢ *οἷοι* eodem fere sensu. Sic apta sunt omnia. «

Graefius p. 255. Lehrs Hermannum secutus est, qui haec de nostro loco p. 20: »Quae sequuntur, ita continuanda sunt: *οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω, εἰ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες*. Nam quod de Menelao interpositum est, neque cohaeret cum reliqua oratione, neque decet Paridem. Est ille verus, si quid video, Helenae tribuendus cuius oratio eo additamento aucta plane respondet Paridis orationi, v. 312.

ἔγρεο νῦν, Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κόμισσον.

ἔφομαι, ὥς Κυθήρεια γάμων βασιλεία κελεύει.

οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἂν Τροίῃ με νοήσῃ.

οἶσθα γὰρ ὥς Μενέλαος ἀνάλκιδύς ἐστι γενέθλης.»

Contra Schneider p. 423. 424 impugnat hanc transpositionem, cum enim Helena ibi dicat *οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτ' ἂν Τροίῃ με νοήσῃ*, »apertum est non tam *οἶσθα γὰρ* quam *οἶδα γάρ* aut certe *οἶσθα γὰρ καὶ σύ* scribendum ei fuisse. ac profecto non perspicio cur non aptum ei quo positus est loco verum dicam. imo quid consilio Paridis, Helenam ut sequeretur se pellicientis eamque confirmantis, magis potuit convenire quam admonere feminam mariti imbellis ut qui propter hanc suam indolem non ausurus esset uxorem armis repetere et ulcisci? cui admonitioni aptissime adiungitur haec, quae et ipsa pertinet ad confirmandam Helenam: *οὐ τοῖαι*, i. e. non *ἀνάλκιδες*, in Peloponneso sunt feminae. nam hoc quum dicit Paris, Helenam dicit audaciorem esse quam quae ob relictum Menelaum quidquam timere possit. hinc patet simul non mutandum esse *οὐ τοῖαι*, cui in Mutinensi substitutum *εἰ τοῖαι*, id quod Hermannus commendavit recepitque Lehrsius. illud autem permirum est, qui tolerare potuerint editores istud *ἀνδρῶν εἰδος ἔχουσι* v. 302, nam quae infirmioribus quam viri crescunt membris quomodo virorum speciem possint habere, quum virorum membra sint firma, infirma mulierum, ut ex infirmitate statim appareat mulieris natura? unus hanc sensit rerum repugnantiam Dausqueius, qui *καὶ γὰρ ἀρειοτέροισιν δ. μ.* scribi voluit [improbatus a Lennepio]. verum ne hoc quidem sufficit. nam quum probare Paris velit mulieres Argivas non esse *ἀνάλκιδας*, in hac probatione non species externa virorum, sed indoles animi locum habet. itaque scribendum: *ἀνδρῶν ἥθους ἔχουσι*, unde evadit quae unice hic apta est sententia talis: non imbelles sunt in Peloponneso feminae, nam etsi infirmioribus crescunt membris, virorum tamen indolem animumque

habent et adulterinae sunt mulieres speciemque tantum habent mulierum. Haec quidem Schneider, quem secutus *ἥθος* pro *εἶδος* reposui. — **305** *εννεπεν* M; *ἡδὲ* M, *ἡδ'* NP *h n*, unde *ἡδ'* scripsi, *ἡδ'* rell. codd. et edd.; *ρύεσσιν* M; *επιχθονί* M; *ὀπωπην* M; — **307** *αἶψα* M; *τόσσην* MACLN PQRS; *θαμβήσασα* codd. et edd. omnes, *θαροήσασα* coni. Koenius ad Gregor. Corinth. p. 97, probavit Harles et Schneider p. 444, nam »hic non iam est admirationi locus, ubi dicit Helena velle se, si revera ex Troia sit ortus Paris, illuc eum sequi. quae non admirantis sunt verba, sed hominis confidentis et ad pericula subeunda prompti.« Ego vulgatam retinui, cum sequentia Helenae verba sane admirantis sint, et *θαμβήσασα* etiam vv. 267 et 373 defendatur; — *ἀνενειατο* M; — **308** *πότε* M; *πυθμένα* M Bekker, Lehrs. Ego cum Iuliano reliquorum codicum *τείχεα* retinui, cum sensum praebeat aptiorem et *τείχεα* *πάτρης* etiam in exitu versus 287 legatur. — **309** *τὸ πρὶν* MACLNQR Bekker, Lehrs, *τὰ πρὶν* PSW et rell. edd., etiam Iulien. — *ἐδομήσαντο* M, *ἐδωμήσατο* A Q. Post hunc versum interrogandi signum posuerunt Bekker et Lehrs, quod improbavit Iulien, sero intellegens (p. 140) *ἤθελον* hic non pro volui, sed pro vellem positum esse. — **310** *θέλον* M; *γ' ἀθανάτων* G; *δεδάλματα* C et n, qui corr. in marg. — **311** *νόμον* M *h n* Ubel., quod tamen vertunt pascua; *νομὸν* rell. codd. et etiam edd., ut videtur. *νομὸν* *λεγύπνοον*, quod pascua fragrantia vertit Lennep, pascua ventosa aliquanto melius Lehrs, ineptum esse vidit Schneider p. 444: »nam cur ventosum potissimum locum Apollo ad pascendum eligeret? an alium invenire eum non potuisse putemus? melius omnia habebunt ubi uno mutato accentu scripserimus *νόμον-λεγύπνοον*, ut Pindarus dicit Isthm. 225 *ἀδυπνύφ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνῇ* et Olymp. 13, 22 *Μοῖσ' ἀδύπνοος*. iam hoc dicet Colluthus: vellem cognovissem et opera illa deorum et acutum Apollinis carmen, quando ante portas sequeretur boves.« — *οἶον ὁμοιολεγύπνοον* M, unde *οἰονόμοιο* pro reliquorum codicum et editorem *οἰοπόλοιο* receperunt Bekker, Lehrs; recte, cum *οἰοπόλοιο* apud nostrum non nisi de rebus inanimis dicatur. *οἰοπόλοιο* propter ingratum M libri lectionis sonum retinuit Iulien. — **312** *θεοῦ μεγάλους* pro *θεοδμήτοισι* G; *παραπροθύροισι* M, *προμηλῆσι* ACLNQ, *προμηλῆσι* R, *προμολῆσι* PSVW, et edd. inde a Lennepio; antiquae edd. *προβόλῆσι* habuerunt. M libri *προθύροισι* praeferendum, et deteriorum librorum

προμολῆσαι pro interpolatione habendum esse non sine haesitatione dixit Schneider p. 445, sed licet *προθύροισι* in eadem versus sede etiam v. 336 occurrat, et *προμολῆσαι* ex *προθύρησι* (sic enim v. 336 in dett. codd. legitur) corruptum videri possit, malui *M* libri lectionem pro glossa postea in textum recepta habere, cum *προμολῆσαι* exquisitius sit quam quod ab interpolatore profectum esse facile credi possit. cf. Apoll. Rhod. I 320 *στῇ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς, οἱ δ' ἀντίοι ἡγερέθοντο* et schol. ad Apoll. Rhod. I 1174 *ἐν προμολῇ τῇ προστάδι καὶ τοῖς προθύροις. λέγονται δὲ προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώπυλα μέρη ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις φησί* (I 320.); — **313** *εἰλιπύδεσσι* *M*; — *ἐφρέπετο* *RSW*, *ἐφ' ἔπετο* *NP*, *ἐφ' ἔσπετο* *ACLQ*; — *βάσιν* *C* ante corr. — **314** *ἀγρεο νῦν* *M*, *ἄγρεο νῦν* *GNPQSW*, *ἀγρεονῶν* *R*, *ἔγρεο νῦν* *ACLQ*; — *ἐπι* *M*; Dorvillius primum pro *ἄγρεο*, ut edd. antiquae habent, *ἔγρεο*, tunc *ἄγρει* coniecit, quod recepit Iulien, collato Hom. II. Ξ 271 *ἄγρει νῦν μοι ὁμοσσαν*. Lennep, Harles, et Bekker, ex *A* videlicet, *ἐρχεο* receperunt; Lehrs ex Hermannii sententia (p. 20) *ἔγρεο*, et in fine versus *κόμισσον* edidit. Est enim *κόμισσον* in margine codicis *P* (a m. sec.) et *W*, *κόμισων*^{ζων} est in *V*, *κόμισσον* in *S*. Schneider p. 445 accentu tantum correcto (cf. Lobeck, Elem. I p. 373 seq.) *ἀγρέο* retinuit, cum nulla sit causa, cur non potuerit Helena dicere: »cape nunc me tibi et tecum age Ilium«. Dorvillii *ἄγρει* idem Schneider spondeum non legitimum efficere recte observavit. — **315** *ἔφομαι* *C*; *γάμον* *M* et edd. ante Lennepium, *γαμῶν* *V*; *βασιλῆα* *M*; *κελεύει*// *C*; — **316** *τρομαίω η*, qui corr. in marg., *τρομέων* voluit Perdrier.; *δε* codd. dett., Lennep, Harles, *δε* ἐν edd. ante Bekker., qui *δε* ἂν ex *M* recepit; *δταν* scribendum esse monuit Ludwig Symb. Crit. p. 33, probavit Tiedke; *τροίη* *C* post corr. *h n*, *τροίη* rell. codd., *τροίη* rell. edd. ante Bekkerum. *νοήση* *M*; — **317** *καλάφυρος* *M*; *ἐνεπε* *Q*. Post hunc versum sequebantur in codd. et edd. omnibus qui nunc sunt vv. 365—370. Vide quae infra ad hos versus annotavi. — **318** *δ* ex *CNQ S* recepi, *ο* rell. codd. et edd.; *ποντυπόρου* *Q*; *ἐλένην* *C*; *ἐπι* *MC*; *στέλματα* *M*; — **319** *ἐκόμισσε* *M*, *ἐκόμισε* *ACQ*; *φιλοξείνου* *M*, *φιλοξείνων* codd. dett. et edd. omnes, defensum a Bekkero, collato v. 254 *φιλοξείνων θαλάμων*. Ego optimum codicem secutus sum et propter versus modulationem et propter v. 236 *φιλοξείνων ναετήρων δώματα* de Menelai regia dictum. — **320** *δ'* om. codd. dett. et edd. ante Bekkerum; habet *M*, et inseri iubebat Anonym. probante in notis

Lennepio. *ὑπέροπλος* M; *ὑποσχεση κυθερετης* M; *ὑπηρεσή*, vocabulam epicis non usitatum, pro *ὑποσχεσή* reponi iussit Hemon apud Tournierium p. 38. 39, quod ad sensum pertinet, non male. — 321 *φέρτρον* G et Porti editio; *ἄγων* ex *ἄγον* M; *εσπευδεν* M; *ἑσῖλιον* M; *εἰς* APQRS; *ισχυμοῖο* M, sed *ω* et spiritum add. M 2. — 322 *έρμονδῶδ* M; *έρμῶνη* P et ex *έρμῶνη* C, *έρμῶνην* Q; *ἀνέμοισι* C; — 323 *ἱσταμενης* M, *ἱσταμ.* Q; *ἱσταμένη πολύδακρυς* C ante corr.; *ῥοιγενεής* MQ, *ῥοιγενεής* N ante corr., P. — 324 *ἀμφιπολοῖς* M; *ἐκτοσθε* M, *ἐκτοθε* CLNQ, *ἐκτοτε* R, *ἐκτοσθεν* W, *ἐκτοσθε* coni. Dausqueius, improbatus a Lennepio; *λαβοῦσα* W, *καλοῦσα* coni. Anon. et Lennepio, *σοβοῦσα* coni. Graefius. p. 255 collato Eurip. Hec. 175. Vulgatum *λαβοῦσα* defendit Bekker, collato Nonno Dion. 37, 174 καὶ θρασὺν Ἀκταίωνα λαβὼν ἀπάνευθεν ὀμίλου, 37, 542 λαβὼν δέ μιν ἐκτὸς ἀγῶνος. — 325 *ὀξύτατα* C; *βοῶσα* ACNPQR, *βοάουσα* G, *βοάουσα* edd. ante Bekker., qui *βοούσα* ex M recepit. *τόσσην* APQSW; *ἀνεεικατο* M; — 326 *πῇ* MCNPQW h, fort. recte, *πολύστονον*, quod probante Harlesio Lennepio coniecit collato v. 339 *πολύστονος ἔννεπε κούρη*, habent M et inde a Bekkero edd. praeter Iulianum, qui deteriorum codicum et reliquarum editionum scripturam *πολύστονος* retinuit collato Eurip. Orest. 56 *τὴν πολύστονον Ἑλένην*. — *ᾤχετο* M; — 327 *συνεμῶι* M 1, C. cf. Tiedkium in Herma XIII p. 274: »At ultimam syllabam quae aut circumflexam aut acutam haberent voces Colluthum minime repudiassent haec exemplo sint: v. 119 *ταῦροι δὲ χλοερῆς*, 133 *γλαυκῶν*, 347 *ποταμῶν*, 331 *έμοί*, 371 *μολῶν* quorum versuum par ultimum etiam alio vitio teneri apparet.« Ego hic nihil vitii video. — *κληῖδας* M 1, *κληῖδας* M 2 ACLNPQSW n Harl.; *έλουσα* M, *λαβοῦσα* cum glossa *έλουσα* C, *έλουσα* rell. codd. et edd., *ἀνεῖσα* ego scripsi ex constante nostri usu, cfr. v. 49 *γυάλων κληῖδας ἀνεῖσα*, v. 254 *θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα*, v. 393 *πυλέων κληῖδας ἀνεῖσα*. — 328 *ἐπαθον* pro *ἐδραθεν* M; ad *ἐδραθεν* in C manus secunda, ut videtur, adscripsit γρ. *ἐντοσθεν* cum glossa *ᾤχετο*. Schneider p. 430 etsi in locutione *ἐδραθεν ὑπνώουσα* pleonasmum latere recte negavit, tamen ex M libri scriptura profectus *εὖ πάθεν* scribendum esse dubitanter coniecit, collato Theogn. 977 *ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσμαι*, et Pind. Pyth. I extr. *τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρα*. Epicorum exempla desidero. — *ὑπνώουσα* MQW; *ες* M; — 329 *εἵννεπε* C ante corr., *ἐννεπε* S ante corr.; *δακρυχέασα* C; *δέ*

om. Q; — **330** ἀπάτερθεν M, ἐκάτερθεν CP; ἐπὶ MCLN; προ-
 θύροισιν M et edd., προθύρῃσιν ALNQRSW, προθύρῃσιν CP;
 ἐ//ρύκειν M; — **331** ἐρμιονῆν M, ἐρμιόνην C, ἐρμιώνην P; στενα-
 χουσαν M, στονάχουσαν ex στανάχουσαν C; ἐπειρήσαντο M; — **332**
 post τέκνον interpunctionem notavi ex LNPQS; γόων A Q, ὤχετο
 M. Post hunc versum in M sequitur v. 345. — **333** νοστήσῃ G,
 νοστῆσῃ C; παλίνροσον LQR, ἐπεὶ codd. dett. et edd. ante Bekke-
 rum, qui ἔτι scripsit ex M, in quo ἐτι est. κλαιουσάνοήσεις M,
 κλαίουσαν (κλαίουσα A ante corr.) νοήσει codd. dett. praeter G,
 et edd. ante Bekkerum, praeter Steph., Lectium, Portum et Eoba-
 num Hessum, qui quod Anonymus, Brodaeus et Neander (in marg.,
 sed οἷε scripsit) coniecerunt et G quoque habet, ὅτσει receperunt.
 Probavit hoc Dorvillius, qui praeterea de νόσῃ cogitabat, et Lennep,
 qui et ipse aliam viam ingressus ἐπεὶ κλαίειν σε νοήσει coniecerat.
 Falkenburg ἐπεὶ κλαίουσα νοήσει commendavit, quod improbavit Len-
 nep, »Hermiones enim, non vero Helenae, partes hic erant plorare.«
 Julien, ne scilicet νοήσει obiecto careat, colo post νοστήσει posito
 ex LQR παλίνροσον recepit et cum νοήσει coniunxit. Lehrs νοστή-
 σεis Hermanni coniecturam (p. 21) recepit, de qua recte Schneider
 p. 445 iudicavit: »nam νοστήσεις tum demum verum esset, si ne-
 cessario hoc distichon cum sequentibus versibus esset coniungen-
 dum ubi genae labare oculique languescere dicuntur. nunc autem
 nihil impedit quin antecedentibus adnectatur, ubi Helena mox re-
 ditura dicitur.« — **334** οὐχοράς M; οὐχ' C. »Etsi γοεραὶ dici
 potuit pro σοὶ γοερῇ, concinnius tamen foret ῥόδεαι cf. seqq.« Graef.
 p. 255. — μὲν ἐπιμύουσι M, unde ἐπημύουσι scripsi, cum verbum
 ἐπημύω nusquam reperitur, nisi forte formam Homericam ὑπεμνή-
 μωκε hinc derivare velis. ὑπομύουσι C ex ὑπημ., ὑπημύουσαι PSW,
 ὑπημύουσι rell. codd. et edd. omnes, quod defendit Tournier p. 40
 hunc Homeri versum (Il. XXII 491): πάντα δ' ὑπεμνήμωκε, δε-
 δάκρυνται δὲ παρειά a Collutho imitando expressum esse ratus,
 praeunte Guilhelmo Dindorfio in novissima Thesauri editione. Lege-
 batur in codd. et edd. omnibus — ουσι παρειά v. 384, et — ουσαν
 ὀπωπαὶ v. 335; sed versuum clausulas probante etiam Schneidero
 rec. p. 194. 195 recte transposuit Tournier p. 40, ubi ne quis
 γοεραὶ minus apte ad ὀπωπαὶ referri posse obiciat, confert Od. IV
 758 σχέδε δ' ὕσσε γόωω, Nonn. Dion. IV 64 γόημονος δμβρον ὀπω-
 πῆς, alia. — **335** πυκνὰ δὲ M 1 ex πυκνὰς ε; πικρα V, πικρὰ SW,
 quod non inelegans esse iudicavit Lennep, πικρὰ P, πυκνὰ L;

μυθουσιν ὀπωπαί add. M 3 in M; — **336** ητιχάνυμφάωνες M; ἥ, quod habent APQ, coniecit Hermann p. 21, recepit Lehrs, probavit Schneider p. 446, ἥ codd. et edd. rell.; νυμφέων C post corr. — **337** ἤλυθεν ἰθειγς M. »Scribendum παραπλαγθεῖσα ut recte passivum occurrit v. 252 et 386« Graef. p. 255, probante etiam Tournerio p. 41, recte, licet κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμνηε legatur apud Nicandr. Ther. v. 757. παραπλάζουσα (παρὰ πλ. CN), codd. et edd. omnes. — **338** ἴσταται ασχάλωσα M, ἴσταται A, ἴσταται Q; ἀσχολώσα Q. Alteram ancillarum suspicionem priori per καὶ copulam adiungi posse negans Tournier p. 41, dum meliora succurrant, lacunae signa post ἀσχάλωσαν ponenda esse dubitanter coniecit. εἰς dicuntur habere edd. nonnulli; χεμῶνα m. pr. in P et W ante corr.; μουλοῦσα C. — **339** ὥράων (vel Ὠράων) codd. et edd. omnes, quod Hermann p. 21 non »nisi de celebri quodam apud Spartanos prato Horarum accipi« posse dixit, addens: »De eo mihi quidem nihil lectum neque auditum opinor Colutho, apud quem quum respondeat Hermiona, οἶδα κελεύθους ἐς ῥόδον, ἐς λεμῶνα, credibile est excidisse versum, in quo rosetum vel rosae, ornamentum Horarum, commemoratae fuerint.« Et lacunae signa ante hunc versum posuit Lehrs. Melius Schneider p. 446 ὥραζον, i. e. tempestivum vel florentem pro ὥράων coniecit collato Niciae epigr. in Anthol. Pal. 9, 564 μέλισσα ξουθὰ ἐφ' ὠραίῳς ἀνθεσι μαινομένα. Ad vulgatam tuendam Tournier p. 42 bene confert Nonn. Dion. XLVII 20:

Δίχροον ἡρεύγοντο ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι,
καὶ κρίνον αὐτοτέλεστον ἐμαιώσαντο κολῶναι.

Adde XXXIV 107 οὔποτε τοῖον ἄγουσι ῥόδον λειμωνίδες Ὠραι, quae in suum usum convertens λεμῶνα Ὠράων dixit Colluthus. Deinde ῥοδόεντος pro δροσόεντος iam ante me ibid. coni. Tournier, collato v. 341 et Nonno Dion. II 79. Sed utrumque aequè bonum est. δροσώεντος P, et n, qui corr. in marg.; ὑπερ M, ὑπερ C; θαάσσει M, θαάσσοι C ante corr. — **340** ἡ M, ἥ add. m. sec. in marg. P, ἡ V; χροα M; παρῶνιοι M, πατρωῖτοιο A ante corr., CLNPSW et Ald.; ὀλεσσαμένη M, λοεσσαμένη codd. et edd. omnes, praeter Schaeferum et Lehrsium, qui quod ante Hermannum (p. 21) coniecerat iam Iulien, et probavit Schneider p. 446, λοεσσομένη receperunt; — **341** ὥχετο M; ὑπευρώταο ῥεέθροις M, ὑπέρ (ὑπερ C) ἐδρώταο παρ' ὄχθαις codd. dett. et edd. ante Bekkerum, praeter

Steph., Lectium et Portum, qui Brodaeii, Anonymi, Falkenburgii, Neandri (in marg.) et Ubeli coniecturam *δήθουνεν Ἐυρώταο παρ' ὀχθαῖς* receperunt. Dausqueius *δήθουνε ποτ' Ἐυρώταο παρ' ὀχθαῖς*, Lennep probante Harlesio melius *δήθουνε παρ' Ἐυρώταο ῥεέθροις* coniecit. M libri lectionem receperunt Bekker et Iulien. Lehrs Hermannum p. 21 secutus pro *ὑπ' ἐπ'* edidit, »eius et *ὑπὲρ* et *παρὰ* explicatio est. Nec profecto apte dici potuit sub undis Eurotae morari Helena.« Herm. Probavit hoc Schneider p. 446 et Tournier p. 42, qui praeterea *οἰχομένη* *δήθουνεν* coniecit collato v. 27 *ἐρχομένη* *δήθουνεν ἐς ἄλσέα Κενταύριοιο*. — 342 *τοῖα δε* M, *τοιᾶδε* Q; *ἐνεπε* Q; — 343 *οἶδεν* M, *οἶδεν* ACLNQR et edd. inde a Steph., *εἶδεν* PSVW, Ald. n; — *ορος* M, *δρος* rell. codd. et edd., *χόρον* coni. Schneider p. 446, quia »his verbis Hermione refutat quod servae suspicatae erant, morari Helenam quod ad mulierum coetum quum venisset, a via aberrans ad pratium aut Eurotam flumen venisset, ibique resisteret incerta viarum. qua in re iniuriam Hermione faceret mulieribus, si alia nominaret loca atque quae illae dixerant. atqui facit hoc *δρος* memorans, cuius in illarum oratione non facta erat mentio. nam ea voce significari *νομφάων ὁμήγουριν*, cuius, ut nunc res est, in respondendo rationem non habet Hermione, nemo facile dixerit. itaque quum *δρος* locum tueri nequeat, *ὁμήγουρις* autem postulet quod sibi respondeat, Colluthum scripsisse suspicor *οἶδε χορόν, ποταμῶν ἐδάη ῥόνον*, ut *χορός* significet locum choreis destinatum. nam *ὁμήγουρις* ista mulierum quatenus possit esse nisi congregatarum ad deum aliquem choreis celebrandum.« Schneider p. 446. Audacius Tournier p. 42. 43 *οἶδε ῥόνον ποταμοῦ καὶ ὁμήγουριν* coniecit; *οἶδε* M, *οἶδε* ACLNQ et edd. inde a Steph., *οἶδεν* R, *εἶδε* PSVW, Ald. n; — 344 *ἐς ῥόδον* codd. et edd. omnes. Lennep dubitanter *ἐς δρόμον* coniecit collato Theocrito Id. XVIII v. 39 *Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἤρι καὶ ἐς λειμῶνια φύλλα Ἐρפוῦμες στεφάνως δρεφεύμενοι ἄδῃ πνέοντες*; *δρόμον* autem stadium prope ad Menelai regiam exstructum esse voluit, cfr. ad v. 243 vg. Graefius p. 255 *ἐς δρόσον* maluit collatis vv. 338. 339. Etiam Schneider p. 446 ex iis quae ad superiorem versum dixerat profectus, *ἐς ῥόδον* in suspicionem vocavit; »quod cum prati mentione arctissime coniungendum esse patet ita, ut pro una utrumque sit notione. quod secus nunc est. nam si quis obiciat poetam figura usum quam dicunt *ἐν διὰ δυοῖν*, istud posuisse pro *ἐς ῥοδόεντα λειμῶνα*, ei docendum erit, quod vereor ne doceri nequeat, in ea figura careri

posse copula. praeterea etsi *ρόδον*, de quo mulieres nominatim non erant locutae, ex *ώραίου λειμῶνος* mentione arreptum ab Hermione dici possit, non videtur tamen ita servari posse vocabulum, ut simul ista figura aut vitetur aut copula restituta in veram et incorruptam formam redeat. itaque amandemus vocabulum scribamusque *εὐδροσον ἐς λειμῶνα* (cfr. Aristoph. Av. 245 *ὄσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους ἔχετε λειμῶνά τε*, Theocrit. 25, 16 *λειμῶνες ὑπόδροσοι*) quod aliquanto accuratius respondet mulierum orationi, quae *λειμῶνος δροσόν πεδίον* memoraverant. ac video nunc eisdem mecum vestigiis instituisse Graefium, qui *ἐς δρόσον* coniecit. quod cur ferri nequeat satis dictum est. « *δόμον* pro *ρόδον* coni. Tournier p. 43, sed vulgatam recte defendit Tiedke in Herma XIII p. 354, ubi postquam multa similis anaphorae exempla ex Nonno collegerat, haec de nostro loco: »Erunt fortasse qui versu 348 *οἶδε κελεύθους Ἐς ρόδον, ἐς λειμῶνα* Colluthum illum dicendi modum ita imitatum esse existiment (v. Dion. V 262 *εἰς ἔλος, εἰς λειμῶνα*, I 112 *οὐχ ἔλος, οὐ λειμῶνες*, IV 299 *οὐ νομόν, οὐ λειμῶνα*) ut eundem Nonnum secutus simul rosarum mentionem faceret (v. Dion. II 79 *ρόδοις δ' ἀμαθύνετο λειμῶν*, XLVIII 514 *ἀνθεμόεντος ἔσω λειμῶνος*, XXXIV 107 *οὔποτε τοῖον ἄγουσι ρόδον λειμωνίδες Ὀραι*, Mus. v. 60 *ρόδων λειμῶνα*). Nam ancillae quidem v. 342 dixerant *καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα Ὀράων δροσόντος ὑπὲρ πεδίοιο θαάσσει*, sed ideo Hermionae quoque roscidum pratum appellandum fuisse non fere quisquam probabit. Hoc certum videtur, si id voluisset Colluthus, eum non *εὐδροσον λειμῶνα*, quod frustra Aristophanis exemplo defenditur, scripturum fuisse, sed *εἰς δροσερὸν λειμῶνα* quod ex Nonno bene norat: VII 346 *καὶ δροσεροῦ λειμῶνος*, XLII *καὶ δροσερὸν λειμῶνα*, K 16 *εἰς δροσεροῦς λειμῶνας*. — *λειμων ἄτι* M; *μοι φθέγγεσθε* M, unde *μοι φθέγγεσθε* edd. inde a Bekkero. *με φθέγγασθε* rell. edd. et codd. dett. praeter C, qui *τί μέ φθέγγασθαι* habet; *γυναῖκες* C. — Post hunc versum quinque minimum versus intercidisse recte vidit Schneider p. 407. 408: »omnis enim ille sermo, qui est a versu 330 ad v. 362, non potest eodem tempore habitus esse. nam eam eius partem, quae est a vers. 330 usque ad v. 348 apparet habitam esse mane, quum Hermione *ἰσταμένης ἡριγενείης* (v. 327) somno soluta matrem desideraret et servae quarentem dominam conarentur consolari. at quae post v. 348 dicit Hermione, in vespertinum vergente die eam loqui manifestum est ex

versu 350, quo Hermione dicit matrem suam ne nunc quidem, ubi stellae oriantur et nox fiat domi comparere. itaque quoniam absurdum est putare totum diem isto sermone consumptum esse, desideratur narratio earum rerum quae inter tempus matutinum et vespertinum factae sunt. deinde unum et continuum si haberemus sermonem a v. 330 ad v. 362, qui fieri potuit ut in eo ipso sermone v. 357 sqq. Hermione narraret silvas se pervestigasse ut matrem quaereret? postremo v. 334 servae dicuntur conatae esse Hermionen retinere, sed non apparet neque unde retinere voluerint, nec quem iste conatus eventum habuerit. quae nisi addantur imperfectam patet narrationem esse. quibus argumentis planum arbitror esse factum plures intercidisse versus quibus narravit Colluthus frustra iam ab ancillis Hermionen esse retentam domi eamque cuncta perquisivisse, ut cognosceret ubi mater esset et silvas quoque pervestigasse. quod quum per totum diem fecisset, sub crepusculum infecta re rediisse et quum nondum domi esse matrem intellexisset, sic verba fecisse *δοτέρες* etc. Recte haec Schneider, nisi quod de vv. 330. 331 locutus male non apparere dixit, unde Hermionam retinere conatae sint ancillae. Est enim *έρυκειν στενάχουσιν* idem atque *έρυκειν ἀπὸ στεναγμοῦ*; quod vidit etiam Tournier p. 39 collato Nonno Dion. II 489:

Σέλας ὑφ' ὅθι βαίνειν
οὐ θέμις· ἀστεροπὴν γὰρ ἀναθρώσκουσιν έρύκει (ὁ ἀήρ).

— 345 Hunc versum post v. 332 habet M sic scriptum *άνέρες ὑπνύουσι καὶ ἐν σκοπέλοισινιάει*. Sequenti versui postponunt LNPRSVW; vulgatam probat etiam Schneider p. 408. — *ὑπνύουσι* MAQ; *σκοπέλοισι* C; *σκοπέλοισιν* in suspicionem vocavit Schneider p. 408. 409: nam *σκόπελοι* parum apte opponuntur domui, neque enim si non domi erat Helena, inde efficiebatur ἐν *σκοπέλοις* eam morari, sed potuit etiam in silvis esse aut ad flumen, in scopulis autem potissimum eam morari unde tamen coniecerit Hermione? non dubitandum igitur quin ἐν *σκοπέλοισιν* corruptum sit, cui substituendum esse arbitramur ἐν *σκοτέεσσιν*. nam *σκότος* nonnunquam locum obscurum et ab hac communis vitae claritate remotissimum significat ut in Xenophontis Anab. 2, 5, 7: *τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον — εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀποδράῃ*; ceterum si quis praestare putaverit ἐν *σκοτίοισιν* equidem non refragabor. Haec Schneider parum feliciter; vulgatae lectioni favet etiam v. 347. Vulgatam tueri conatus

est etiam Tournier p. 43, qui postquam partem Dionysiacorum in desertis montibus a Nonno σκόπελοι vocatis agi monuit (cfr. Dion. XXI 168, Metab. p. 62, v. 176) Nonni sectatores σκόπελοι pro locis desertis et incultis dicere potuisse bene observat, improbante licet Schneidero rec. p. 196. — 346 αντελλουσι M; παλινορσος ικάνει M; παλίνασος L; — 347 τινα M; ναίης PW; — 348 πλαζομενην M; θηρες σε M, θῆρες τε ACLN, θῆρές τε R, θῆρες τε Q; κατεκτανον M, καὶ τέκτανον C; αὐτοι M; — 349 αριζήλοιο M; θειός C; γενεθλην M; — 350 ἥριπες M; δ' ἐξ ALNPNQRVW, δ' erasum est in C; οχέων M, unde ὀχέων edd. inde a Bekkero, ὀρέων codd. dett. et rell. edd.; χθαμάλης M, χθαμαλος V, χθαμαλοῦς NPRSW, et ACQ ante corr.; ἐπι M. Post hunc versum deesse quaedam primus vidit Schneider p. 409, nam »non ipse homo, sed anima eius dici solet corpus relinquere ubi moritur, mortuam autem putare se matrem Hermione non potuit solo isto ἥριπες ἐξ ὀχέων indicare. apparet igitur et mortis et animae mentionem desiderari, quae quibuscunque tandem verbis Colluthus indicavit, talem certe posuit sententiam post v. 354:

φυχή δ' εἰς Ἄϊδαο δύμους ἐπέρρησεν ἰούσα.»

Ego plura periisse puto, nam neque χθαμαλῆς νώτων κονίης neque omnino currus ullus in quercetis solitariis locus esse videtur. — 351 οἰοπόλοισι M; ἐνι M; δρυμοῖσι Q; — 353 πολὺ πρέπων M, πολὺ (vel πολὺ) πρέμων C ante corr. ACNPQW; ὑποδάσκιον MLNPQS hn, ὑπο δάσκιον C; ὕλην M; — 353 δενδρεα M; παπτύνασα Q; μέχρι M; — 354 νεμεσιζομεν PSW et edd. ante Bekkerum; ὕλην M, ὕλην rell. codd. et edd., ὕλη correxit Schneider p. 447. — 355 μηδιερῇ M, qui praeterea γονοεντος ἐπευρόταο ρεεθροις habet; μή δ' vel μή δ' rell. codd. (μή δ' NPQS, Ald. et Bekker, Iulien,) μή δ' Lennep, Harles, ut esset μή interrogativum. Sed δὲ particulam μή interrogativo nusquam addi monuerunt Bekker et Graefius p. 256. Tum ἱερὸν A Q, ἱερῶν rell. codd. et edd., ἱεροῖς Iulien, qui ex M etiam ρεέθροις pro reliquorum codicum et editionum scriptura ρεέθρων recepit, et praeterea, quod Bekker suaserat, collato Nonno XVI 12 ἐν δὲ ρεέθροις νηχομένην, in ἐν mutavit ἐπ'. — μη διερών coniecit Graefius p. 256, Hermann p. 21, recepit Lehrs, probavit Schneider p. 430. ὑπ' pro ἐπ' scribendum esse, et ὑπὸ ρεέθρων non cum νηχομένην, verum potius cum ἐκάλυψε coniungendum esse dixit Graefius p. 257. »non male, sed praeter necessitatem et

minus venuste iudice Hermanno p. 21. Ego partim M librum, partim Iulianum secutus *μη διεροῖς στ. ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις* scripsi, cum etiam supra v. 341 *ἐπ' Εὐρώταο ρεέθροις* legatur. Tum *στονοσεντος* M, *γονόεντως* ex *γονόντως* C, *γονόεντος* rell. codd. et edd., quod ex Nonno XII 70, VII 2 et 57, XX 54 et 61, XXII 279 defendit Bekker. Contra *στονόεντος* probavit Graefius p. 256, cum de suffocata in aquis Helena suspicio sit, et Schneider p. 430 collato Hom. II. 28, 231 (*πόντος*) *ἔστανεν οἴδματι θύων*, Soph. Antig. 1145 *στονόεντα πορθμόν*, Oppian. Hal. 8, 436 *στονόεσσα θάλασσα*. Confer etiam *γοήμονος* Ἡριδανοῦ Nonn. Dion. II 152. — 356 *ἐκάλυψε* S; *υποβρυχίην* M, *υποβριχίην* C; *λαγήνη* M, *σελήνη* pro *σε γαλήνη* A Q; — 357 *εν* M, qui alterum *ἐν* omittit; *θαλλάσσης* M; — 358 *νηϊαδες* M, *νηϊάδος* S; *σώουσι* coni. Dausqueius improbante Lennepio, *σώζουσι* Iulien in notis, ubi in Q *ζώζουσι* exaratum esse falso refert, et Graefius p. 256. fort. recte. — *καὶ ἐκτείνουσι* L, *κτενουσι* M; — 359 *ῶσήμεν* M, ἦ ego, ἦ codd. et edd.; *στοναχίζεν* M, *στενάχεσκεν* rell. codd. et edd.; *pro *στενάχεσκεν* e Mutin. recipiendum *στονάχίζεν* vel potius *στενάχίζεν*, ut in eo codice legi Presselius [falso] testatur. nam formae iterativae hic locus non est. Schneider. Quod secus esse male credidit Tournier p. 44. — *ἀνακλίνουσα* M, *ἀνακλείουσα* A. — vv. 360–362. — 360 *ὑπνος ἐπεῖ* M, *ὑπνος ἐπεῖ* A Q, *ὑπνος ἐπεῖ* CLN QR, *ὑπνωσ* V, *ὑπνωσ'* PSW et edd. ante Iulianum, *ὑπνωσ'* G et ed. Porti; *ἐπεῖ* W; *θανάτοι* V, *θανάτοι* PSW; *συνεμπ γὰρ ἐτύχθη* M, trium litterarum spatio vacuo relicto; — 362 *ἀναγκαίη* M, *ἀναγκαίη* C; *ξυνηᾶπαντα* M; *λαχόντα* codd. et edd. omnes. — 363 *παλαιότεροι* M; — v. 359 *ἀνακλίνουσα* pro *ἀνέκλινε* licet minus eleganter dictum esse voluit Dorvill. ad Charit. p. 582 ed. Lips., pro genetivo absoluto positum esse putabat Iulien, uterque male. Ante Bekkerum in vulgata scriptura nemo praeter Brodaeum offendit, qui *ὑπνωσ'* coniecit, a Stephano (Lectio et Porto) receptum et a Neandro in marg. laudatum. Dorvill. apud Lennepium caeteris non mutatis locum mutilum sic refigit:

ἀνακλίνουσα δὲ δειρὴν
Ἀῆξε γόων μαλακῶ τε κακὰς ἐκέδασσε μερίμνας
Ὑπνω. ἐπεῖ θανάτοιο συνέμπορος ὑπνος ἐτύχθη κ. τ. λ.

Lennep Hermionen recte *θανάτοιο συνέμπορον* dici posse ratus *ἀνακλίνουσα δὲ δειρὴν Ὑπνωσεν θανάτοιο συνέμπορος. εἰ γὰρ ἐτύχθη Ἄμφω, ἀναγκαίη, ξυνηῖα κ. τ. λ.* coniecit, quod vertit: »obdormivit

Mortis socia. Si quidem enim existant ambo, necesse est, ut, cui omnia communia obtigerint, opera maioris natu fratris imitetur. « ὕπνον ἔλεν θανάτοιο συνέμπορον voluit Wernike. Iulien ex Boissonadii coniectura ὕπνος ἔχει θανάτοιο συνέμπορος edidit anacoluthia intolerabili, ut recte vidit censor Gottingensis, totum locum autem sic vertendo expressit: »quum vero inclinasset cervicem Somnus eam habet, Leti socius; si enim eadem matre editi sunt ambo, necesse est, ut Somnus, qui omnia communia sortitus est, Opera antiquioris fratris (i. e. Leti) exerceat. « Lacuna locum depravatum esse sententia erat censoris Gottingensis. Certa, ut putabat, emendatione Graefius p. 256 locum sic scripsit:

» . . . ἀνακλίνασκε δὲ δευρὴν
ὕπνος, ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος εἶπερ ἐτύχθη,
ἀμφίς, ἀναγκαίῃ, ξ. π. λ. etc.

reclinabat eius collum Somnus: nam, si ille comes est Mortis, necesse est, ut, communem cum Morte naturam nactus, seorsim (ἀμφίς) quoque (solus per se) idem ac frater natu maior efficere possit. Ut itaque Mors moribundi caput inclinat, ita idem fecit Somnus. Sed de formis quibusdam levem dubitationem facit Cod. Mut. ex quo erunt fortasse, qui praeferant: *στονάχιζεν· ἀνακλίνεσκε δὲ δ.* Mihi tamen tutius videtur, vulgatum *ἀνακλίνασα* fundum putare verioris lectionis. Superest dubium de adverbio *ἀμφίς*, cum tentari etiam potuisset: *ἀμφάδ' ἀναγκαίῃ*, sc. *ἐστίν*, aperte necesse est. Importunus tamen apostrophus, etsi tolerabilior illo, qui *ὕπνωσ'* in vulgata lectione obsidet. Sed *ἀμφω ἀναγκ.* neque sensus admittit, neque correptio vocalis *ω* alio Coluthi exemplo adstrui potest. « Graefii coniecturam improbavit Hermann p. 22 nam »primum impeditior haec structura verborum est, quam qua hoc genus poetarum uti solet; deinde autem *ἀνακλίνασκε* quae verbi forma frequentativa est, abhorret ab huius loci ratione. « Quare Hermann, »quae cum hoc participio cohaerebant verba, deesse videntur. In iis autem quae sequuntur, si praeter *εἶπερ*, quod recte a Graefio restitutum, participium duale reponatur, omnia plana sunt:

ὕπνος ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος εἶπερ ἐτύχθη,
ἀμφω ἀναγκαίῃ ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.

Dixerat, ni fallor, Hermionam somno oppressam tam alto, ut si mortua esset, iacuisse. Nunc addit: nam si Somnus comes Mortis est, ambos oportet omnia communia nactus, maioris fratris facere officia.« Et obsecutus est Lehrs. Contra Hermannii coniecturam haec Schneider p. 410: »Non scripsisset haec, opinor, vir egregius, si satis attendisset ad proxime sequentes versus, qui tales sunt:

307. *ἔνθεν ἀκηχεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροις
πολλάκις ὑπνῶουσιν, ὅτε κλαίουσι, γυναῖκες,*

ubi *ἔνθεν* significat, haec e superioribus ratiocinando effici. atqui mulieres moestis gravatas oculis quando lacrimentur saepe obdormiscere, hoc quomodo tandem quispiam ratiocinare possit ex eo, quod Somnus comes sit Mortis atque uterque eadem officia praestet? immo illud ut efficiatur, necesse est in superioribus mentionem esse factam defatigationis. itaque sic potius dixisse poetam putabimus: »inclinata cervice [Hermione obdormivit errando querendoque defessa] ὕπνος ἐπεὶ καμάτοιο συνέμπορος.« quibus statim addit cur *συνέμποροι* somnus et defatigatio dici possint:

*ἦ γὰρ ἐτύχθη
ἄμφω ἀναγκαῖη, ξυνήϊα πάντα λαχόντε
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.*

sic enim haec scribenda videntur, quibus hoc dicit poeta: »nam profecto ambobus necessitas imposita est, ut communia omnia nacti exsequantur Mortis, maioris fratris opera.« Videtur autem hanc sententiam Colluthus apud vetustiore aliquem poetam legisse et in rem suam convertisse, ut fecit v. 318 seqq. quod si est potuit etiam verba *ἄμφω ἀναγκαῖη* inde traducere, ut non iam causa sit cur quis cum Graefio offendant in correpta ultima prioris vocabuli syllaba. . . . Ceterum quod *ἄμφω* statui pro *ἀμφοῖν* esse, consulendi sunt Meineke ad Theocrit. p. 316 et Köchly ad Quint. Smyrn. p. 113. Si qui tamen *ἄμφω* non ferendum putaverint, poterunt cum Graefio scribere *ἀμφίς*.« Haec quidem Schneider. Offendit praeterea in vulgata scriptura, quod Somnus Mortis et *συνέμπορος* et *κασίγνητος* dicitur. Quare Schneiderum secutus sum, etsi aegre feram, quod per eius emendationem Mors etiam *καμάτου κασιγνήτος* dicitur et praeterea verbis *παλαιότεροιο κασιγνήτοιο* non satis accurate denotatus est. — Denique Tournier p. 46 postquam multis exemplis allatis docuit ultimae syllabae in *ἄμφω* correptae nihil difficultatis inesse (cfr. *ἄμφω ἀεθλεύουσιν* Nonn. Dion. XLII 513.

alia VII 80. XI 439, 440. XIII 24. XV 142. XVI 328, 329, 357. XXI 44. XXXV 279. XXXVII: 121. XLIII 116) locum sic scripsit:

Ὡς ἡ μὲν στενάχεσκεν· ἀνακλίνας δὲ ἐ δειρὴν
 ὕπνος ἔλεν θανάτοιο συνέμπορος, ἥ γὰρ ἐτύχθη
 ἄμφω ἀναγκαίῃ ξυνήϊα πάντα λαχόντες
 ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκων.
 ὄνπερ (scil. somnum) ἀκηχ. κ. τ. λ.

Equidem olim a Schneidero ita recedendum esse putavi, ut retenta reliqua codicum scriptura (θανάτοιο, λαχόντα) αὐτῷ (scil. somno) pro ἄμφω et καί περ (et profecto) vel καί μὲν pro ἔνθεν scribendum esse vel ante v. 363 aliquot versus excidisse sumatur; quae tamen nunc nimis incerta videntur. — In vv. 365 — 375, qui olim post v. 317 legebantur, haec est codicum discrepantia: 365 νῦν MQ [A], νῦξ LN, νύξ CPSW et fort. R? V?; δετιονων M; μέγ' ἡέλιω M; κελεύθοις AQ; — 366 υποτραφίζουσα pro ὕπνον ἐλαφρίζουσα M; παρήγορον M, μετήγορον AQ, μετήγορων C ante corr., μετήγορον rell. codd., μετήγορον h n Harl.; ὥσπασα δ' M, ὥπασεν V, ὥπασεν rell. codd.; ἡώ MALNPQSW, ἡώ CV, ἡώς G; — 367 ἀρχομένην M, ἐρχομένη ALQ, ἀρχομένη rell. codd. — οἷας δε θύρας ὤϊξε πυλάων M; — 368 τὴν M, τῇ CLNQR; — ἀληθεῖς M; δ' om. codd. omnes et edd. ante Lehrs.; τεράων S, περάων W, κέραων V, m. s. (= m. 2 vel manus superior?) περάων P in textu et edd. ante Lennep., qui ex Anonymi, Brodaeii, Falkenburgii et Neandri coniectura κεράων scripsit, et κέραων etiam P in marg. a m. 2. — ἀπελάμπετο ex ἀπολάμπετο C; κόσμος AQ, κόσμον M, κόσμω rell. codd. — 369 ἀναθρώσκουσα M; νημερτέαις ὀρφαί Q, νομετρέες G; — 370 τὴν δε MN, τήνδε CPS; τὴν δ' ἐλεφαντίνην S in marg., P m. sec. in marg., W in marg. — θρεπτεῖραν M, θρέπτειραν W; ὀνεῖρων M; — v. 365 νύξ habent edd. omnes praeter Iulian., qui νῦν recepit. ἡώς ἀρχομένη edd. antiquae, praeter n, qui ἀρχομένην scripsit et in marg. ἡώ coniecit, et ἡῶ ἀρχομένη conii. Anonymus, receperunt Ubelus et probanto Dorvillio Lennep. Praeterea Lennep post v. 368 comma addidit, post κεράων, cum iam Brodaeus ἡ λάμπετο coniecisset, δ' inseri voluit, et v. 370 δ' ἐλεφαντίνην recepit, collato Homero Od. τ v. 562 sqq. — Philippus Scio ἡῶς genetivum aeolicum esse putabat et «noxx dedit Meteorum Aurorae incipientis» vertit sine sensu. Iulien post

κεράων recte δ' inseruit, et κόσμος pro κόσμῳ ex Q recepit, praeterea νῦν pro νύξ, anacoluthia intolerabili, ut recte monuit censor Gottingensis, et ἥως ἐρχομένη Q librum secutus edidit; praeterea vel μετῆρορον adverbialiter positum (in sublime) vel μετῆρορος ad ἥως referendum, et pro ὥπασεν ἔπασεν scribendum esse coniecit. Bekker a vulgata scriptura non recessit, nisi quod ἥῳ ἀρχομένην edidit. Censor Gottingensis ὥπασ' ἐς ἥῳ ἐρχομένην vel propter vitiosam elisionem pessime coniecit, Helenam ad sequens mane audaciorē (μετῆρορον) factam esse volens. Tum Graefius p. 255: »Admodum ieunum est νύξ ὥπασεν ἥῳ vel Collutho indignum [quod senserat etiam Lennep], paulo melius esset ὥπλισεν. Verum lectio Cod. M. cum antiquis edd. comparata, fecit, ut legendum suspicarer:

νύξ δέ, πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡελίοιο κελεύθους,
ἕπνον ἐλαφρίζεσκε παρήρορον· αὖγασε δ' ἥως
ἀρχομένη.

Exquisitam lect. Cod. M ἕπνον παρήρορον, somnum, noctis levem et velutilascivientem comitem, omnino praeferendum existimo. Hermann p. 21, quem secutus est Lehrs, νύξ retinuit, et παρήρορον ὥπασεν ἥῳ ἀρχομένη scribi iussit, quia »Helenae scilicet nox sub auroram dedit somnum inquietum.« Praeterea collato Homérico illo χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή etiam κεράων δ' ἀπελάμπετο κόσμος commendavit, probatus Schneidero p. 430, secutus a Lehrsio, et praeceunte praeter Iulianum etiam Graefio p. 255. — Schneider p. 429 in Mutinensis libri scripturis ὑποτραφίζουσα et ὥπασα δ' ἥῳ nihil latere recte iudicans, alteram quoque huius codicis lectionem παρήρορον, quam Hermann, Helenae dicens noctem dedisse somnum inquietum, probavit, recte reiecit, nam »de Helena haec intelligi voluisse poetam ne uno quidem verbo indicandum est, imo quae de duabus somniorum portis mox dicuntur clare docent [??] generaliter haec omnia esse dicta ad indicandum tempus quo cum Helena Paris abiit. arctissime enim haec cum v. 322 [editionis Bekkerianae] cohaerent, ut ante hunc versum incidendum sit non maxima interpunctione, sed media, quod si ad omnes homines referendus est ἕπνος ille παρήρορος, patet non aptum esse istud somni epitheton. nec magis aptum dici potest μετῆρορον sed aptissimum est παρήρορον, quod e Mutinensi lectione eliciendum putamus.« Recepi hanc coniecturam, sed quae praeterea protulit Schneider, probare non potui.

Primum improbat Bekkeri lectionem *νόξ-ᾧπασεν ἡῶ ἀρχομένην*, »quis enim ubi dicere voluit diem subsecutum esse noctem, aut dixit umquam aut dicere voluit noctem dedisse auroram.« Verum enim vero non voluit dicere diem subsecutum esse noctem, sed noctem edidisse Auroram orientem, sub qua potissimum somniare solet humanum genus. Deinde Hermannii coniecturam *ῥοὶ ἀρχομένην* vituperat, nam »huic quoque obstat quod non de una Helena, sed de omnibus hominibus Colluthus loquitur.« Tum pergit: »Itaque desperandum existimarem de hoc loco esse, nisi codex Mutinensis, ut Presselius [falso!] monet haberet non *ἀρχομένην* [hoc clare legitur in M] sed *ἐρχομένην*, quo ita utimur ut scribamus *νόξ — ᾧπασεν ἡῶ ἐρχομένη* i. e. nox veniens diem abegit. ubi *ὀπάξεν* dictum ut in Hom. II. 8, 341 *ὡς Ἐκτωρ ᾧπαξε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς* —, *ἡῶς* autem constat saepe opponi nocti et diem significare.« Quae omnia nihili sunt; saepissime enim *ὀπάξεν* vocabulo usus est Colluthus, nusquam tamen alio quam dandi sensu, et *ἀρχομένην* contra Schneideri et aliquot deteriorum codicum scripturam *ἐρχομένη* etiam Nonni auctoritate (Dion. 34, 100 *ἀρχομένης φάος ἡοῦς*) satis superque defenditur. — Tournier p. 37 *παρήγορον* et *ἐρχομένη* ex Schneideri coniectura recepit, tum *ἤλασεν* pro *ᾧπασεν* scripsit Nonnum secutus Dion. XXXV 242 *νόξα φάσφορος ἤλασεν Ἑρμῆς* atque infra τὴν δ' *ἐλεφαντινέην κενεῶν ἀφέτεραν ὀνείρων* scribendum esse coniecit. Ad veritatem propius accedens haec Harles ad h. l.: »Haec autem somnii descriptio vel plane inaniter vel iniquo loco posita esse videtur, et nisi per incitiam poetae hoc ea loco inaniter facta sit, ante adventum Paridos commodius a Collutho collocati hi versus fuerint; at negligentia librarium fecerit, ut huc translati, iidemque mutili omissis qui transitum efficerent faciliorem, sedem occuparent iniquam.« Et sane, si me audis, dubitari omnino nequit aliunde hoc versus desumptos esse. Offendit enim in vulgato versuum ordine, quod postquam dixerat Helena: Cape me et Troiam tecum avehe, ne verbum quidem additum est, quid de Paride inde a mane quando cum Helena congressus est, per totum diem factum sit, neque hoc offensioni esse non potest, quod nihil Helena de postponenda usque ad noctem fuga monuerit. Transposui igitur versus huc post v. 364, ubi multo aptiore loco positi esse videntur. Dixit autem poeta: »Per totum enim diem matrem quaerendo fessa Hermione appropinquante nocte (cfr. v. 345 et 359) tandem obdormivit, et labore defatigatae puellae

πόνων ἄμπαυμα παρήγορος ὕπνος contigit. Versus auroram autem (ἡῶ ἀρχομένην) cum iam profundus ille somnus, quo homines vel a somnando prohibentur, puellam deseruisset, duae somniorum portae apertae sunt et prodierunt somnia bona et falsa. Illa autem falsis somniis decepta matrem oculis cernere sibi visa est etc. — Praeterea post δολοφροσύνης duo hemistichia periisse indicavi, quibus alteram somniorum portam ex elephanto factam esse necessario dicendum erat. — 369 ἀχημενησι M; βλεφάροισιν M; — 370 πολλακίς M, πολλάκι P; ὑπνωοισιν M, ὑπνώουσι CP, ὑπνύουσι Q; ὄφαί κλαίουσαι M; — 371 ἡ codd. et edd., ἦ ego; μεν M; ἀλιτεύουσα MQ, ἀλητεύουσα A, ἀνητεύουσα G; δαΐφροσύνησιν (cum glossa διαβουλαῖς in C) codd. dett. et edd. ante Bekker., qui quod iam Lennep coniecerat, δολοφροσύνησιν ex M recepit. — 372 μητέρα M, μητέραν CLNR; ὠίσσατο M, ὠίσσατο GQ Bekker, Lehrs, n in marg., ὠίσσατο rell.; τοιαῦτά M, τοιαῦτά Q; — 373 ἴαχε θαμβήσα M; ἀγρυμνη M; εὐῶσα M. Tournier p. 46. 47 περ post καί positum non nisi quamquam significare posse et praeterea εὐῶσα otiosum esse contendens, ἴαχε θαμβήσασα, συναχнуμένη παρσεύση scribi iussit. — 374 χθίζον M; ὀδυρομένη Q; καί pro με AQ; δόμον M; ὀδυρομένην τί δόμων μ' ἔκτοσθε φυγοῦσα desiderabat Graefius p. 258. ἐκτόσθε M, ἔκτοθε NPSW; φυγοῦσαν V, φυγοῦσάν S, φυγοῦσά W, φυγοῦσάν P (corr. m. sec.). — 375 κάλλπες M; ὑπνωουσιν M, ὑπνώσαν Q (corr. m. pr. ut vid.); ὑπερ M; λαχίων A, λεχίων ex λαχίων Q; γενετήρος S. — De hoc versu sic Schneider p. 416: »Potuit sane in absentis patris lecto cubare Hermione, sed veri tamen est similis cubuisse in matris lectulo una cum ipsa matre (cf. v. 332) ut λεχίων γενετήρος scribendum videri possit. at potest etiam, id quod magis credo de communi patris matrisque lecto geniali cogitari, in quem absente Menelao filiam receperit Helena. quod si est, corrigendum erit ὑπερ λέχεος γενετήρων. nam γενετήρες parentes sunt. cf. Musae. 125«. Alteram Schneideri coniecturam improbavit Tiedke (in Herma XIII p. 274) quia »anapaestus λέχεος ultima syllaba correpta eo qui traditur λεχίων deterior habendus est (v. Quaest. Nonn. p. 26 sq.)«. Neque sollicitanda mihi videtur vulgata, cum λέχεα γενετήρος lecti genialis partem quam Menelaus occupare solebat, significare possint. Tournier tamen p. 47 vocativum desiderans, γένετρε pro γενετήρος scripsit, et cum sic mutata vulgata nimis languidum foret ὑπνώουσιν ὑπερ λεχίων, primum ἀπηλεγάς, postea

demum ὑπὲρ τεγέων (in conclavibus supernis) coniecit ex Tryphiodoro 547 γυναῖκες ὑπὲρ τεγέων αἰουσαι, licet non ignoraverit ὑπὲρ λεχέων etiam apud Nonnum (VII 319) extare. — 376 μεθεῖχα τινὰς προλέλοιπα γυναῖκας M, unde deteriorum codicum et editionum scripturam προλέλοιπα τινὰς μεθέηχα mutavi suadente etiam Schneidero p. 416. Graefio p. 257 in M libri scriptura ποῖον ὄρος μεθέηχα; τίνα προλέλοιπα τίν' ἄγχεα; latere visum erat, »synizesin tamen, qualis in ἄγχεα esset, evitarunt hi Nonni sectatores; contractum autem ἄγκη nimis a Cod. M recedit. Neque repetitum illud τίνα satis apte positum. An fortasse συναγκος dictum, ut συνάγχεα? Caeterum ὄρος W; κολῶνας CNPWn; μεθέλχα L. — Sequentis versus loco, quem Schneider huc transposuit, olim legebatur v. 388, quem lacunae signis post v. 375 positus Lennep minus commode post v. 378 transponere voluit, probante Harlesio. Contra Graefius: Ante hunc versum »aperte id deest, Hermionem quaesivisse (cf. v. 386) matrem ubique ita, ut nullum montem praetermitteret, ut v. 374 dicitur. Sed hic rursus videtur lacuna esse; certe post v. 375 sententia aperte imperfecta est: id enim quod Lennepius vertit [»siccine properabas ad vinculum formosae Veneris?«] Hermionae in mentem venire non potuit. Paulo probabilius versum 375 [ed. Bekker.] post v. 377 idem Lennepius transponebat. Sed sic Hermiones oratio non integrior est, et illud οὕτω v. 375 suadere potius videtur, ut de comparatione cogitemus veluti:

οὕτω καλλιχόμοιο μεθ' Ἀρμονίης πρὶν ὁδίτης
ἄστατος ἦιε Κάδμος, ἐὴν δ' οὐχ εὗρεν ἀδελφὴν:

Cogitari etiam posset, latere οὕτω in οὕτω, ut Hermione se ante contractas nuptias a matre solam deseri doleret:

οὕτω, καλλιχόμοιο μεθ' Ἀρμονίην Ἀφροδίτης
μητέρος ἀντὶ φίλης, μοι ἀνὴρ φίλος ἐστὶν ἀρωγός.

Verum ridendus sum, qui his somniis tempus perdam. Graefius p. 257. Hermann p. 22, quem secutus est Lehrs, versum qui nunc est 387 eo quo nunc est loco ponendum esse recte perspexit, emendationem tamen perfecit Schneider p. 415, qui versus sicut hic leguntur disposuit, cum incommode v. 377 olim post v. 388 lectus sit, »postquam enim a matre Hermione audivit ipsam a Paride esse raptam, non iam potuit vagari et quaerere matrem«. — 377 ματὴν ἐπλάζετο M, μάτην ἐπλάζετο codd. et edd. rell., qui, sicut

etiam M, hunc versum post v. 386 habent; v. ad v. 375. — Post *μάτην* interrogandi signum posuit et δ' inseruit Schneider p. 415. — 378 *τοιῶδες* Q; *προσεννεπε* M, *προσέννεπε* Q; — 379 post *τέκνον* est interpunctio in A, C ante corr., LPSW; *ακηχεμένη* M; *μη* om. M; *μεμφο* M, *μεμέμφει* W; *αἰνὰ* M, quod ex *δεινὰ* per *δινὰ* ortum esse putavit Graefius p. 258, *δεινὰ* probavit Hermann p. 22, recepit Lehrs; *ταῖα* codd. del. et edd. ante Bekker., qui secutus ab Iuliano *τόσσα* ex coniectura nescio cuius scriptum edidit. Quin ipsum *αἰνὰ* ex M recipiatur, hiatus obstat. *παθούση* M, unde recte *παθοῦση* Bekker et Iulien; *παθοῦσα* rell. codd. et edd. (etiam Lehrs), praeter Stephanum, Lectium et Portum, qui Anonymi, Neandri, Falkenburgii coniecturam, *παθοῦσαν*, quam habet etiam G, receperunt. — 380 *οὐχθίζων* M, unde ex constante nostri usu *χθιζόν* scripsi, rell. codd. et edd. *χθιζός*; *όχθ.* C ante corr., A Q; *δ* *χθ.* h, qui praeterea *μὲν* pro *με* habet; *μεδων* M, *μολῶν* ACLNQR, *μολών* sine causa de corruptione suspectum habuit Tiedke, cuius notam vide ad v. 321. — *απατήλιος* M; *ηρπασεν* M, *ἤρπασεν* C; — 381 *ἡδ'* NPQ(?)S, unde *ἡ* δ' scripsi, *ἡ* δ' rell.; *ἀνορουσε* M; *οὐχ'* CN; *ορώουσα* M, *δρώουσα* Q; *τιθήνης* Ubel. n; — 382 *όξυτέρη* M; *πολὺ* M, P in marg. a m. sec., W supra lin., S infra lin., et edd., *πολλῇ* ACLNP, et S supra lin. *πολλῇ* QR, et W infra lin.; *φωνήν* Q; — 383 *ἡέρτης* C, *ἡέρται* G et Portus, *ιέρτης* SV; *όρνιθες* M; *ευπετρα* M, *εὔπετρα* C; — 384 *ἔσπετε* M, C (in quo glossa est *εἴπατε*) ante corr., et edd., *ἔσπετε* codd. del., *εἴπατε* ego scripsi, cf. ad v. 6. — *επικρητην* M; — 385 *επι* M, *ἐπὶ* rell., *ἔτι* Schneider p. 447; *τίς* (τίς) NPQ Harl.; *ἀθέμιστος* M, *ἀθέμιστος* C; *ἐλθῶν* P. — 386 *ξύμπασαν* M; *ἐμῶν* codd., *ἑῶν* coniecerunt Brodaeus, Neander, Anonymus, Dorvill., Ubelus, Schneider p. 447. — *αλαπάξαι* M, *ἀλάπαξε* L; Tournier p. 47. 48 neque Helenam apte de sua ipsius (*ἐμῶν*) domo loqui, neque *ἑῶν*, quod Dorvill. voluit, pro *σῶν* hoc loco positum esse posse contendens, locum depravatam sic restituere sibi visus est:

ἀγλαίην σῶν πᾶσαν, ἀναξ, ἀλάπαξε μελάνθρων.

— 387 *ἡ* ego, *ἡ* rell.; *μεν* M; *ἑστέρα* M. Post hunc versum olim legebatur versus qui nunc est 376, post quem excidisse quaedam senserat Brodaeus, Lennep, Harles, Bekker, Iulien. Nihil deesse putabat Hermann p. 22 secutus a Lehrsio, »nam abisse Parim cum Helena supra dixerat v. 325. Inde dolorem Hermionae describit, nec quidquam requirimus amplius«. Schneider tamen p. 416 post-

quam verum, qui nunc 376 est, feliciter transposuit, recte lacunae signa poni iussit, »addi enim debebat Hermionem iam desiisse matrem quaerere, sed non desiisse dolori indulgere«. — 388 de hoc versu, qui olim post v. 376 legebatur, vide ad v. 376. Huc transpositus est ab Hermanno p. 22, probante Lehrsio et Schneidero p. 416. Caeterum οὕτω M Q; καλλιμόροιο μεταρμονήν M, μεθ' ἀρμ. C. In M libri scriptura καλλιμόροιο melioris lectionis vestigium latere putabat Graefius p. 257. — 389 Hermann p. 22 καὶ in πὰρ dubitanter mutato lacunam obtegere voluit, lacunae tamen signum καὶ retento posuit Lehrs, probante Schneidero p. 416, cui lacunae suspicionem »tum praepositionis, unde πολλέθρον et πόρον pendent defectus, tum exiguus locorum quos attigisse Paris dicitur numerus« firmare videbatur. Graefius p. 258

καὶ Κικόνων πολλέθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλης
ἥδη ποντοπόροις παραλλάξας ἐνὶ νηυσίν,
Δαρδανίης λυμένεσσιν ὁ νυμφίος ἤγαγε νύμφην

scribendum esse coniecerat. αἰολίδος M; πορον M, πόρο V; ελλης M, ἔλλης V; — 390 δαρδανίδης M, δαρδανίης L, δαρδανίους Stephan. Lectius, Portus et Eobanus, improbante Lennepio; λυμενεσσιν M, λυμενεσσιν V; ο M, ὁ Q; νυμφίος M; ἤγαγε M, ἤγαγεν C; — 391 πυχνὰ L; δετίλλε M, δ' ἔτιλλε rell. codd. et edd. praeter Lehrs., qui δὲ τίλλε manifesto typosetarum errore, »quod recte a Lehrsio editum Dion. XXXVIII, 152 οἱεῖ δῶκεν ἔχεν intelligitur« iudice Tiedkio (Herm. XIII p. 274) quem non intellego. δὲ τίλλε desiderabat etiam Wernike ad Tryphiod. p. 331; recte. — κομην M; δ' om. M; ἐρρηξε M, ἐρρηξε rell. codd. et edd. praeter Portum, qui recte ἔρριψε scripsit ex Hom. II. X 406

ἥ δέ νυ μήτηρ

τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λεπρὴν ἔρριψε καλύπτρην

et Coll. 322 Ἑρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτρην. Cfr. praeterea Tzetzam Hom. 410. 411. — 392 κασσάνδρη M, κασάνδρη L Q V, κασάνδρη ex κασάνδρα C; νεόφυτον M G, ut edidit Stephanus, Eobanus, Portus, νεοφοιτον V, νεόφοιτον rell. codd. et edd., νεόφοιτος coniecit Lennep allato Tryph. 374 Κασσάνδρη νεόφοιτος (ubi θεόφοιτος cod. A) ἐμαίνετο, probavit Wernike, qui praeterea Tzetzam Hom. 410sq. attulit:

πρώτη Τρωϊάδων Κασσάνδρῃ φοιβὰς ἰδοῦσα
κόσμον ἅπαντ' ἀπὸ κρατὸς ἔχευεν, ἔλυσεν δὲ χαίτας,
πάντῃ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλισσομένη περὶ πύργους
πυκνὰ κόμην τίλλουσα τοῖον ἐπίαχε μῦθον.

Hermann p. 22 *Κασσάνδρῃ θεόφοιτος*, ἀπ' ἀκροπόλῃος ἰδοῦσα omnino scribendum esse dixit probante Tournerio p. 48, neque tamen vulgatam deseruit Lehrs. Ego *νεόφοιτος* scripsi ad Tryphiodori Tzetzaeque exemplum, sed *θεόφοιτος* reducere non sum ausus, cum etiam in vulgaribus Tryphiodori codicibus *νεόφοιτος* extet. — ἐπ' codd. et edd. omnes praeter Stephanum, qui probante Hermannō p. 22 et Tournerio p. 48, recte ἀπ' edidit. In margine P libri ἀπ' erasum esse videtur. — ἀκροπολῆος M, ἀκροφυλῆος V; — 393 τροίης δ' M, τροή δ' ex τροίη δ' C; τοίη Q; δ' postea additum est in N; υφιόμῶν M; πολέων M et edd. ante Lennep., πόλεων V, πηλέων Q; κληῖδος M, κληῖδας V, κληῖδας ACLNPQSW n Harl. — 394 δεξατονοοστησαντα M; πολίτην M Q. Subscriptio: τέλος τῆς τῆς (τοῦ R) ἐλένης (ἐλένης C) ἀρπαγῆς ACNQR, τέλος τῆς τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἐλένης κολουθίου L, τέλος τοῦ περὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς καλλιπάρειος ἐλένης SW, ἐπὶ φούσκῃς κρατουσῆς P, τέλος τοῦ ἐποποιῶ τοῦ Κολούθου τοῦ Ἑλένης ἀρπαγῇ λελεγμένου G.

Addenda et Corrigenda.

Pag. 5, 22. 23 L. Harles

Pag. 7, 9. Editio Tauchnitziana (»Quinti Smyrnaei, Tryphiodori, Ioannis Tzetzae et Coluthi Carmina de Rebus Troianis ad optimorum librorum fidem exhibita. Editio C. Tauchnitzii stereotypa novis chartis impressa. Lipsiae sumptibus Ottonis Holtze. 1879«) mera repetitio est Bekkerianae.

p. 10, 9 satis accuratam

p. 11, 8 Hermann

p. 13, 9 Ἀρπαγή

p. 17, v. 81 ἀμείνονα

p. 19, v. 145 σε καὶ

v. 151 εὐπολέμοισι

p. 20, v. 153 ὠκύμοροι

p. 22, v. 243 μὴ

p. 24, v. 291 ἐγὼ

v. 304 ἀνδρῶν

v. 308 ποτε

p. 25, v. 339 δροσόεντος

p. 26, v. 351 σὸν δέμας

v. 367 ὦϊξεν

p. 32, 23 exposuit

p. 34, 18 Naekium

p. 39, 22 κόλπου

p. 39, 29 Lennep

p. 47, 34 significatione

p. 48, 23 Harles

p. 49, 22 laudi

p. 52, 20 μαζῶς

p. 77, 2 ἀγαλλόμεναι

p. 80, 28 ἐξ ἀέρος

p. 83, 1 i.: relinquendum

p. 87, 19. 20 s.: Paride

p. 89, 6 marg. a m. 2,

» 19 id.

p. 90, 1 ἀήταις

p. 91, 31 Minervae

p. 93, 14 fortasse

p. 96, 3 Lehrsium

p. 97, 11 ἀόλην

p. 106, 7 i.: editorum

INDEX VERBORUM.

- ἀγαλλόμενος* 250. *ἀγαλλομένη* 64.
ἀγαλλομένην 16. *ἀγαλλόμεναι* 188.
ἡγάσαστο 243.
ἀγρομένων 106. *ἀγρόμεναι* 330. *ἀγρο-
μενῶν* 336.
ἀγέλην 106.
ἀγέραςτον 39.
ἀγλαΐη 174. *ἀγλαΐης* 168. *ἀγλαΐη* 163.
ἀγλαΐην 174, 238, 269, 276, 293,
386. *ἀγλαΐαι* 87.
ἀγλαΐησιν 263. *ἀγλαΐησι* 253.
ἀγλαόν 72, 167.
ἀγνώσσεις 187. *ἀγνώσσω* 8.
ἀγρέο 314.
ἀγροτέρη 35. *ἀγροτέρην* 112.
ἄγχι 229.
ἀγχιδόμοισιν 249.
ἄγων 96. *ἄγων* 24, 321. *ἡγαγεν* 194,
257. *ἡγαγε* 390.
ἀγών 86.
ἀδᾶήμων 186.
ἀδίδακτος 33, 118, 186.
ἀέθλιον 191.
αἰεῖ 91. *αἰεῖ* 152.
αἰείδων 113. *αἰδομένων* 18.
αἰίρω 96. *αἰίρων* 36.
ἀέξειν 175. *ἀεξόμεναι* 303.
ἀήθεα 7.
ἡέρα 155, 387. *ἡέρος* 209.
ἀήται 235.
ἀθάνατοι 288. *ἀθανάτων* 310. *ἀθα-
νάτοις* 11.
ἀθεμίσιος 385.
ἀθέριζε 150.
Ἀθήναι 187.
- Ἀθηναίης* 218.
Ἀθήνη 33, 66, 138, 146, 201. *Ἀθή-
νης* 152, 239. *Ἀθήνην* 91, 141, 171,
190, 192.
ἀθρήσει 166.
ἀθροίσας 194.
Ἀλαιδάων 275.
ἡδέσαστο 156.
Ἀιμονιῶν 17, 219.
ἦνεσα 293.
Ἀιολίδος 389.
αἰπύδμητα 236.
ἐλοῦσα 60, 137. *ἐλοῦσαι* 97.
διίστῶσαι 51.
αἰχμῆς 94.
αἰψα 213.
αἶοντες 100.
ἡώρητο 109.
ἀερεσεκόμης 26.
ἀπηχεμένοις 363. *ἀπηχεμένη* 379.
ἀπηχεμένησιν 292.
ἀκιδνοτέροις 303.
ἀκοίτην 216.
ἀκούεις 73, 280. *ἡκούετο* 223.
ἄκρην 102.
ἀκροπόλῃος 392.
ἀκταίοισιν 204.
ἀλάπαξε 386.
ἀλάται 42.
ἀλέγιζε 40.
ἀλείπειν 124.
Ἀλεξάνδρῳ 138, 199.
ἀληθείης 368.
ἀλήμονος 215.
ἀλητεύουσα 371.

- ἀλλά 57, 94, 176, 182, 270, 348, 352.
 357. ἀλλ' 265.
 ἡλλάξατο 202.
 ἀλλότε 260.
 ἀλόγευτον 183.
 ἄλός 8, 225.
 ἄλσα 29.
 ἀμαμαχέτη 53.
 ἀμείνονα 81.
 ἀμείψας 211. ἡμείβετο 279, 306.
 ἀμέλῃσε 80, 114.
 ἀμηχανέουσα 306.
 ἀμιχθαλόεντος 209.
 ἀμπαυμα 365.
 Ἀμυκλαίων 243. Ἀμυκλαίω 241.
 ἀμύμονος 271.
 ἀμφιπόλους 324.
 Ἀμφιτρίτης 21.
 ἄμφω 361.
 ἀνεβάλλετο 116.
 ἀνεβλάστησε 183.
 ἀνεβρυχήσατο 382.
 ἀνέγνω 261.
 ἀναγκαῖη 361.
 ἀνήγαγεν 244.
 ἀνέξεῃσε 247.
 ἀνάθημα 168.
 ἀναθρώσκουσι 369. ἀναθρώσκειν
 56. ἀναθρώσκουσα 207.
 ἀνηώρησε 156.
 ἀνακλίνασα 359.
 ἀνέκοψεν 126.
 ἀναλκίς 92. ἀνάλκιδος 301. ἀνάλκι-
 δες 187.
 ἀναπτύξασα 82.
 ἀναστέλλοιεν 235.
 ἀνέστεινεν 323.
 ἀνέτελλεν 220.
 ἀναύρου 105.
 ἀνύττησεν 85, 132, 146.
 ἀνενείκατο 170, 267, 307, 325.
 ἀνεχάσασατο 57.
 ἀνέμοισιν 322.
 ἀνεμώλιος 180.
 ἀνὴρ 380, 385. ἀνδρῶν 274, 287,
 304. ἀνδράσι 143. ἀνέρας 195.
 ἄνθος 247, 248. ἄνθεα 220.
 ἀνεῖσα 49, 254, 327, 393.
 ἀναστήσασα 50.
 ἀνοιξας 279.
 ἀνόρουσε 124, 381.
 ἀντάξιον 294.
 ἀντέλλουσι 346. ἀντέλλοντα 214.
 ἀντί 94, 164, 165.
 ἀντιάνειραν 171.
 ἀντίθροος 119.
 Ἀντίλοχον 273.
 δοιδήν 112, 126.
 ἄπαν 158.
 ἀπατήλιος 380.
 ἀπήμονα 217.
 ἀπό 32, 46, 218, 282. ἀπ' 22, 23
 209, 287, 392.
 ἀπέκειτο 110.
 ἀπελάμπετο 368.
 Ἀπόλλων 24, 244, 281, 290, 309, 313.
 Ἀπόλλωνος 34, 240, 311. Ἀπόλ-
 λωνι 242, 247.
 ἀποπλαγχθεῖσα 41.
 ἀπορνύμεναι 6.
 ἀπορρήφας 128. ἀπορρήφασα 322.
 ἄπτετο 109.
 ἄρα 100. ἄρ' 226.
 ἀράσσειν 55. ἄραξε 48.
 Ἀργεῖς 13. Ἀργείοισι 270, 302.
 ἀργυρέτης 259.
 Ἄρης 37, 178 (bis). Ἄρεος 185. Ἄρηος
 174. Ἄρεα 58.
 ἀρειωτέρη 67. ἀρειωτέρης 77.
 ἀρήϊον 93.
 ἀριζήλοιο 248, 349. ἀριζήλῳ 269.
 ἀριζήλων 61.
 ἀριστεύουσιν 152. ἀριστεύουσι 163.
 ἀριστεύων 283.
 ἀριστῶν 274.
 ἀρμονίης 28, 186. ἀρμονίην 388.

- ἡρνήσαντο 177.
 ἤρπασεν 380.
 ἄρσενες 189.
 Ἄρτεμις 35.
 ἄρτι 102, 202, 236.
 ἀρχεκάκοιο 197. ἀρχέκακον 394.
 ἀρχεκάκων 9.
 ἀρχή 10. ἀρχήν 62.
 ἀρχομένην 367.
 ἀρωγόν 177.
 ἀσβέστοιο 54.
 ἄσθμα 179.
 Ἄσιδα 161.
 Ἄσις 149.
 ἀσκήσασα 30. ἤσκησεν 201.
 ἀσπιδιῶτην 58.
 ἀστέρες 345, 346.
 ἄστυ 142. ἄστεος 238.
 ἀσχαλώουσα 338. ἀσχαλώουσαν 192.
 ἄτε 41, 67.
 ἄτερ 37 (bis).
 ἀτιμήσας 140. ἡτίμησε 35.
 Ἄτρεΐδαο 249.
 Ἄτρεΐωνος 228.
 ἀτρεκέως 308.
 Ἄτρυτώνη 180. Ἄτρυτώνης 195.
 αὐλήν 255.
 αὐτή 28. αὐτῆς 238. αὐτοί 348. αὐ-
 ταί 13. αὐτῶν 109, 136, 353.
 αὐτάρ 79, 231, 244, 279, 291,
 318.
 αὐτῆμαρ 200 (bis).
 αὐτοκασσγήτην 21.
 Ἄφρογενεΐη 168.
 Ἄφροδίτη 28. Ἄφροδίτης 296, 388.
 Ἄφροδίτη 162. Ἄφροδίτην 16, 140,
 203.
 Ἀχαιῖδος 220.
 Ἀχιλῆος 277.
 ἀχνυμένη 373.
 ἀχράντοιο 233.
 ἄχρι 353.
 Βαθυκλήρωο 219.
 βαθύκολπον 155.
 βαιόν 111.
 βαλόντες 224.
 βαρύγουνον 121.
 βαρύδουπον 55.
 βαρυζήλοισιν 44.
 βαρύμηνης 144.
 βαρυνόμεναι 363.
 βαρύν 97.
 βασίλεια 28, 173, 291, 315. βασί-
 λειαν 16, 91, 140.
 βασιλῆϊ 150, 198, 246, 269. βασιλῆα
 264, 282.
 βασιλεύω 93.
 βέλος 93 βελέων 262.
 βερέθρων 50.
 βησσήεντος 41.
 βλεφάρων 75, 134. βλεφάροις 363.
 βοόουσα 325.
 βοῆς 118.
 βοσκομένων 107.
 βότρυς 26.
 βουκυλέοντα 73.
 βουκόλος 10.
 βουλῆς 57.
 βοῶν 43, 110. βουσίν 313.
 βριαρήν 32.
 βωτιάνετρα 221.
 Γαῖα 246. γαίης 47, 220. γαῖαν 9,
 161, 280.
 γαλήνη 356. γαλήνης 222.
 γαμήλιον 30.
 γάμος 181 γάμον 33, 298. γάμων
 33, 315.
 Γανυμήδης 19.
 γάρ 13, 150, 162, 292, 301, 303, 360.
 γαῦλον 128.
 γείτονα 230. γείτονας 237.
 γενέθλη 1, 20. γενέθλης 252, 283,
 301, 383. γενέθλην 270, 271, 349.
 γενετήρος 375.
 γένος 268, 275.
 γῆρυν 279.

- ἐγένοντο* 304. *γεγάσιν* 306. *γε-
γαυῖα* 67.
γλαυκῶν 134.
γοεραί 334.
γόνον 332.
γυάλων 49.
γύμνωσε 158. *γυμνώσασα* 155.
γύναι 285. *γυναῖκες* 98, 163, 189,
 302, 304, 331, 344, 364. *γυναῖκας*
 358.
Δαήμονας 195.
ἐδάη 245, 343. *δεδάηκα* 273.
δαιδαλέην 135.
δαιδάλματα 310.
δαῖζόμεναι 196.
δαῖτας 45.
δακρυχέουσα 329.
δακρύσαντι 246. *δακρύσασα* 342.
δαμείσα 44.
Δαρδανίδης 286.
Δαρδανίης 390. *Δαρδανίην* 211.
Δάρδανος 286.
ἔδραθεν 328.
δάσκιον 194, 229, 352.
δέ 8, 10, 12, 20, 22, 23, 27, 47, 62,
 69, 74, 76, 81, 85, 90, 107, 120,
 127, 159, 165, 167, 170, 180, 184,
 206, 211, 213, 219, 229, 240, 246,
 254, 267, 286 (bis), 294, 300, 307,
 329, 335, 337, 341, 359, 365, 367,
 370, 372, 378, 391.
δ' 25, 36, 39, 41, 46, 53, 59, 63, 66,
 67, 84, 100, 105, 110, 113, 115,
 118, 124 (bis), 132, 147, 155, 157,
 193, 201, 210, 249, 259, 261, 262,
 263, 273, 304, 305, 320, 322, 324,
 330, 347, 368, 376, 380, 290, 392.
δαιμαίνω 88, 94. *δαιμαίνων* 124.
δαιμαίνοντα 127. *δαιμαίνοντες* 56.
δαιμαίνουσα 58.
δεινά 379.
δειρήν 84, 134, 359.
δέμας 351, 354.
δένδρεα 353.
δέρχετο 134. *ἔδραχε* 134, 214.
δεσμῷ 208. *δεσμὸν* 95, 157.
Δευκαλίωνος 271.
δεῦρο 129, 130, 139, 143, 298.
δεῦτε 5.
δεχνομένη 217. *δέχνουσο* 160.
δέξατο 394. *δέξο* 160.
ἔδησαν 225.
δῆ 260.
δῆθουνεν 29.
δῆϊον 36.
δῆμος 243. *δήμου* 218.
Δημοφόντα 217.
δῆνεα 61.
δηρόν 223, 306.
διά 219.
διακρινέουσι 87. *διακρίνων* 190, 148.
διακρίνειν 74, 133. *διακρινθεῖσα*
 76.
διάκτορον 123.
διεμέτρεεν 238. *διεμέτρε* 107.
διασκήσασα 83.
διαστείχουσα 216.
διδάξω 145, 300.
διεροῖς 355.
δίζετο 81.
δικάζων 129, 292.
δικασπολή 12.
δικασπόλος 291.
δίτης 137.
δινήσασα 62.
Διώνυσε 252.
διώκω 283. *διώκεις* 185. *διώκει* 174.
ἐδίωκεν 112. *διώκων* 193. *διώ-
κειν* 362.
δοιάς 367.
ἐδόκευεν 265. *ἐδόκευε* 264.
δολίης 57.
δολιχός 222.
δολόμητις 82.
δολοφροσύνης 370. *δολοφροσύνησιν*
 371.

- δόμον* 37. *δόμων* 374.
δονάκων 125.
δορή 108.
δορί 178.
δοῦπος 223.
δρόμον 215.
δροσόεντος 339.
δρύες 196.
δρυμοῖσι 351.
δρυτόμῳ 199.
Δύσπαρις 194.
δώματος 255. *δώματα* 237.
δωμήσατο 289. *ἐδωμήσαντο* 309.
Ἐανόν 155.
ἐάσας 39, 139.
ἐγγύθι 237. *ἐγγύς* 86.
ἐγχος 36, 93, 95.
ἐγὼ 96, 291. *ἐμοί* 295, 337. *μοί*
 16, 172, 344. *μέ* 87, 148, 160,
 174, 299, 314, 316, 326, 374, 380.
ἡμῖν 268.
ἐδρης 258. *ἐδρην* 51.
ἐθείρας 234.
ἡθέλον 310. *ἡθέλεν* 49, 52. *ἡθελε* 65.
εἰ 56, 71, 148, 178, 179, 252, 280,
 282.
εἰαμενός 226.
εἶδος 130, 239.
εἶθαρ 209.
εἵξατε 172 (bis).
εἰλιπόμεσιν 313.
εἰμί 173, 285, 286, 291. *ἐσσί* 252.
ἐστίν 68, 262. *ἐστί* 301. *εἰσίν*
 187. *ἦεν* 286. *ἦην* 92, 222. 253.
ἐόντες 288. *ἐοῦσα* 35, 53, 118,
 373.
εἵπατε 6, 383. *εἰπέ* 268.
εἰς 80. *ἐς* 4, 29, 33, 37, 63, 111,
 155, 257, 321, 328, 336, 338, 344
 (bis), 387.
μίαν 177, 328.
ἐκ 23, 50, 286, 319. *ἐξ* 71, 350.
ἐκδότης 133, 135.
- ἐκότερθεν* 105, 330. *ἐκότερθε* 25.
ἐκρεμές 109.
ἐκτοσθε 324, 374.
ἐλάτειρα 110.
ἐλατήρι 43.
ἐλαύνων 7.
ἐλαφρίζουσα 31, 157, 366.
ἐλέγξης 299.
Ἐλένη 255. *Ἐλένης* 165. *Ἐλένην*
 296, 318.
Ἐλικῶνος 23.
ἐλίκων 208.
ἐλκω 93.
Ἐλλης 389.
Ἐλλήσποντον 205.
ἐμή 347. *ἐμῆς* 97. *ἐμήν* 299. *ἐμῶν* 294.
ἐμπάζετο 40, 114.
ἐμφύλια 283.
ἐν 17, 302, 345, 357 (bis). *ἐνὶ* 42,
 113, 280, 282, 351.
ἐνθαπίης 239.
ἐνεκεν 297.
ἐνέπουσι 89, 296.
ἐνθα 103, 115, 196, 216, 238, 240,
 312.
ἐνθεν 60, 226, 283, 363, 369.
ἐννεάκυκλον 215.
ἐννεπε 99, 278, 317, 329, 342. *ἐν-*
νεπεν 147, 305, 381.
Ἐνυώ 144. *Ἐνυοῦς* 153.
ἐξαπίνης 220, 255.
ἐξελάσασα 192.
ἐοικας 269.
ἐήν 196. *ἐῶν* 386.
ἐπαινήσεας 141.
ἐπάρηξε 178.
ἐπεῖ 111, 298, 360.
ἐπεντύνοσθε 4.
ἐπημύουσι 334.
ἐπήρατον 131, 251, 293.
ἐπί 3, 105, 125, 194, 266, 305, 314,
 318, 330, 350, 384. *ἐπ'* 121, 205,
 224, 227, 282, 249, 253, 341, 355.

- ἐπιβήσας 165.
ἐπιβρίσειεν 144. ἐπιβρίσαντες 234.
ἐπικουρον 141, 203.
ἐπιλήθεο 160.
ἐπερρώνοντο 101.
ἐπισταμένην 300.
ἐπέτελλε 78, 259.
ἐπουρανίησι 129, 292.
ἐφομαι 315.
ἐρατόν 268. ἐρατήν 164, 280. ἐρα-
τῆς 100.
ἐργα 8, 150, 162, 185, 225, 362.
ἐργων 294.
ἐργοπόνιοι 195.
ἐρείδων 232. ἐρείσας 125.
ἤρικον 197. ἤριπες 350.
ἐρεσομένων 210, 223.
ἐρετάων 210.
ἐρετμών 223.
ἐρέω 300.
ἐρημαίησιν 42.
ἐριάνθους 226.
ἐρίπνην 103.
Ἔρις 44, 60. Ἔριν 39.
Ἐρμάωνι 78, 116. Ἐρμάωνα 70, 123.
Ἐρμῆς 127.
Ἐρμιόνη 322. Ἐρμιόνην 331.
ἔρνος 60, 131, 148.
ἐρόεσσας 305.
ἐρύχειν 330.
ἐρχεται 37. ἐρχομένη 29. ἐρχομέ-
νοιο 226. ἦλθεν 7, 24. ἦλυθε 30.
ἦλυθεν 328, 337. ἐλθών 365.
Ἐρω 262. Ἐρωτος 31. Ἐρωτες 101.
Ἐρωτας 85. Ἐρώτων 68, 77, 95,
157. ἔρωτι 193.
Ἐσπερίδων 59.
ἔτι 333.
ἐυγλήνοισι 263.
ἐυκελάδων 125.
ἐυκλετήν 276.
ἐυκόλποισιν 224.
ἐυλάτῃος 48.
εὐνάζοντο 121. εὐνασον 332.
εὐνῆ 64. εὐνήν 328.
εὐόδμου 23.
εὐπολέμοισι 151.
εὐπτερα 383.
εὐρέα 48, 205.
εὐρυάγυια 221.
εὗρες 177.
Εὐρώται 227, 341, 355.
εὐώδινος 283.
ἐφεδρήσσειν 258. ἐφεδρήσσοντα 70.
ἐφεδριόωντα 15.
ἐφέζετο 47.
ἐφέσπετο 313. ἐφεσκομένην 99. ἐφε-
σκομένην 203.
ἐφετμῆς 100.
ἐφημοσύνησιν 19. ἐφημοσύνησι 79.
ἐφυβρίζουσα 190.
ἔχεις 272, 347. ἔχουσι 304. ἔχων
115. ἔχουσα 95, 170. ἐχέτω 77.
ἔχειν 68. εἶχεν 259.
Ζεύς 22, 69. Ζηνός 19. Διός 27, 51,
64, 139, 252, 286, 349. Διῖ 251.
Ζεφύρῳ 28, 245.
Ζηλήμονι 245.
ἐζώσατο 208.
ζώουσι 358.
Ἡ 340. ἥ 336, 360.
ἡβητήρος 248. ἡβητήρα 72.
ἡγεμόνευε 80.
ἡγήτορα 149.
ἡδῆ 59, 249.
ἡελλίοιο 365.
ἡερῆς 383.
ἡθός 304. ἡθεα 111, 115, 277.
ἡιώνεσαι 224.
ἦκα 133.
ἡμαθύεσσας 272.
ἡμερίδων 264, 265.
ἡμετέρης 289. ἡμετέρην 161.
ἡνεμόεσσα 119.
ἡνορέης 141, 164. ἡνορέην 145, 277.
ἡπιον 132.

- Ἡρη* 27, 64, 147, 154. *Ἡρην* 69, 171, 192. *Ἡρη* 66.
ἡριγενετής 323.
ἡυκόμων 176.
Ἡφαίστοιο 37, 179. *Ἡφαίστω* 53.
ἡχήεντα 52.
Ἡχώ 119.
ἦω 366.
θαάσσει 339.
θαλαμηπόλον 261.
θαλάμων 140, 254, 319, 324, 327.
θαλάσσης 22, 205, 357.
θαλερόν 256.
θαλερὴν 265. *θαλεραί* 335.
θαλήν 63.
θαμβήσασα 65, 267, 307, 373.
θεῶν 63, 74, 80, 291.
θέμεθλον 169.
θεμιστεύσωσι 11. *θεμιστεύσεως* 129.
θεμιστοπόλοιο 5.
θεός 92. *θεοί* 287. *θεῶν* 20, 45, 69, 124, 369.
θεοδμήτοις 312.
θεράπνην 230.
θεράποντες 152.
θέσκελος 127.
θεσπεσίησιν 250.
θηεῖτο 230. *ἐθήγησασθε* 13. *θηεύμενος* 239.
θηκτοῖο 38.
θῆρες 343, 349.
θητεύουσι 268.
θνήσκουσιν 153. *θνήσκουσι* 98.
θοόν 95.
θοώκοις 15.
θρέπτειραν 370.
θρηϊκίοιο 213.
θοροῦσα 46.
θύελλα 207.
θυέσσιν 204.
θυόεντα 83.
θυράων 256.
θυώνη 251.
θώρηκος 38.
Ἰαύει 345.
Ἰαχεν 119. *Ἰαχε* 373.
Ἰδαίοιο 71. *Ἰδαίης* 14. *Ἰδαίην* 102.
Ἰδαίων 119, 202. *Ἰδαίησιν* 4.
Ἰδης 196.
ἱερὸν 176. *ἱερὴν* 89. *ἱερά* 2.
ἱεῖσα 209.
ἰθείης 337.
ἰδυντήρι 54.
ἰκάνει 346.
ἰλασσάμενος 204.
ἰλήκοις 252.
Ἰλιον 281, 321.
ἱμείρων 193.
ἱμερόεσσαν 295. *ἱμερόεντες* 233.
ἴνα 9.
Ἰσμαρίδος 212.
ἴσταται 338. *ἴστατο* 47, 65, 250.
ἴσταμένης 323.
ἰσχίον 121.
ἰφθίμοις 151.
ἰχνια 136.
ἰχνος 232. *ἰχνεσιν* 232.
ἰωήν 56.
ἰωχμοῖο 321.
καί 2, 9, 11, 15, 16, 28, 30, 32, 35, 47, 48, 54, 55, 57, 65, 66, 69 (bis), 75 (bis), 77, 80, 81, 83, 90, 91, 96 (bis), 98, 108, 109, 114 (bis), 116, 117, 125, 128, 136 (bis), 140, 142, 145 (bis), 151, 156, 158, 160, 161 (bis), 171, 173, 174, 177, 178, 179, 181, 182, 185 (bis), 192, 193, 200, 201, 203, 211, 215, 221, 224, 237, 244, 252, 253, 256, 257, 258, 268, 277, 281, 287, 288, 290, 292, 293, 297, 299, 303, 306, 309, 311, 328, 338, 341, 345, 346, 348, 353, 354, 357 (bis), 358, 373, 381, 389 (bis).
καχοῦ 169.
καλάμων 112.

- καλαῦροφ 110.
 καλέουσιν 91. ἐκάλεσσε 257. καλέσ-
 σας 69.
 κάλλιπες 375. κάλλιπε 161.
 καλλιγύναικα 228.
 καλλικόμοιο 388.
 καλλίσφυρος 317.
 κάλλος 133.
 καλός 253. καλά 115, 128.
 καλύπτρης 122. καλύπτρην 82, 322,
 391.
 ἐκάλυψεν 356. καλυψαμένη 184.
 καμάτοιο 360.
 κάμω 200. καμοῦσαν 126.
 καρήνου 266. καρήνων 183.
 Καρνείοιο 240.
 κάρτος 77.
 κασγνήτη 27, 34. κασγνήτην 296.
 κασγνήτοιο 362.
 Κασάνδρη 392.
 κατ' 73, 115.
 καταισχύνειας 299.
 κατέκτανον 348.
 κατένευσεν 295.
 κεῖθεν 222.
 κείνος 253. κείνῳ 74. κείνα 310.
 κέκλεο 75.
 κελάδοντος 6.
 κελεύθου 215, 337. κελεύθους 343,
 365.
 κελεύει 151, 298, 315.
 κενεῶν 370.
 Κενταύροιο 29.
 κέντρον 96.
 κεράων 368.
 κεράσωμεν 298.
 κερτομέουσα 171.
 κεστόν 96, 97.
 Κικόνων 389.
 κινύρεο 216.
 κλαίουσι 364. κλαίουσα 333.
 κληῖδας 49, 254, 327, 393.
 κελκλιμένην 227. κελκλιμένοι 121.
 κλισμοῦτο 46.
 ἐκλύσθη 210.
 ἔκλυες 282. ἔκλυεν 12.
 κοιρανέειν 142.
 κοιρανῆς 165. κοιρανῆν 90, 93, 154.
 κοίρανος 151.
 κόλπον 48, 156.
 κολώνας 376.
 κόμην 391.
 κομίζων 314. ἐκόμισσε 319.
 κόμπων 54.
 κονῆς 233, 350.
 κεκορηότες 120.
 κόρον 259.
 κόρυμβον 83.
 κόσμος 368. κόσμον 77, 135.
 κούρη 342, 372, 377.
 κουρίζων 104. κουρίζοντα 242.
 κοῦρον 261.
 κρήδεμνα 2.
 Κρήτην 384.
 κερκισμένων 189.
 Κρονίδαο 282.
 Κρονίων 78.
 κροτάφοιο 32.
 κτείνουσι 358.
 κτέρας 68, 168, 240.
 κυανῆ 207.
 κυδαίνουσα 20.
 κυδαλίμοισιν 188.
 κυδιάεις 180. κυδιῶν 320.
 Κυθήρεια 298, 315. Κυθηρείης 260,
 320.
 κύκλα 75.
 κυνέην 36. κυνέησιν 234.
 Κύπρις 67, 82, 92, 99, 156, 191.
 Κύπριδος 293. Κύπριν 299.
 κυσαμένη 244.
 κύνες 117.
 Λαχόντε 361. ἔλλαχε 191.
 Λαχεδαίμων 106.
 λαβοῦσα 324.
 λειμῶνα 338. 344.

λιποῦσα 326, 351. λιποῦσαι 3.
 λέκτρων 165.
 λευκώλενος 147. λευκώλενον 21.
 λεχέων 203, 375.
 ἔλῃγεν 167.
 ληΐζεσθαι 65.
 Λητώ 243.
 Λητωϊάς 34.
 λεγαίνων 123.
 λεγύθροος 278.
 λεγύπνοον 311.
 λεγυρήν 112.
 λεγύφωνον 24.
 λιθοκρήδεμνον 103.
 λιμένεσσι 390.
 λίμνης 212.
 λοεσσάμενος 231. λοεσσομένη 340.
 λοχεύει 179.
 λωϊτέρην 81.
 Μαζών 158.
 μαίνεται 178.
 μαϊώσατο 181.
 μάλλον 163, 187, 382.
 μαργαίνοντι 198.
 μαστεύουσα 45, 377.
 μάτην 377.
 μέγα 168.
 μεθέπειν 90.
 μεθέτκα 376. μεθέτκε 66, 212.
 μεθήσας 128. μεθεῖσα 32.
 μεθωμάρτησε 27.
 μειδιῶν 39. μειδιῶντα 137. μει-
 διώσα 159.
 μειλιχίην 279.
 μελάθρων 386. μελάθροις 249.
 μελέων 189 μελέεσσιν 303.
 Μελισσήεντος 23.
 μελίφρονα 95, 157.
 μεμήλκει 225.
 μέμφο 379.
 μέν 17, 22, 64, 78, 82, 84, 89, 94,
 102, 106, 122, 134, 146, 164,

191, 202, 207, 236, 238, 269,
 289, 334, 359, 368, 371, 387.
 Μενέλαος 301. Μενελάου 319. Μενε-
 λάω 384. Μενέλαον 316.
 μετά 166, 213. μετ' 365. μεθ' 388.
 μετεκίαθε 255.
 μετόπισθε 108, 136.
 μή 144, 233, 234, 243, 290, 299,
 355, 379.
 ἐμήσατο 55.
 μηλοβοτήρος 5. μηλοβοτήρα 159.
 μήλον 61, 68, 74, 88, 131, 167, 170.
 μήλα 104. μήλων 59, 107, 114.
 μήπω 126.
 μηρῶν 109.
 μήτηρ 181, 326, 332. μητέρα 372,
 377. μήτερ 175, 347.
 μητρψής 100.
 μίν 258.
 ἐμνήσατο 59, 158.
 μινύθουσι 335.
 μόθου 62. μόθων 150, 162.
 μολών 380. μολοῦσα 338. μολοῦ-
 σαι 13.
 μολπήν 116.
 μορφῆς 191. μορφῆν 81, 160, 293.
 μούνη 92, 118.
 Μουσάων 24.
 μόχθων 61, 206.
 μυθήσατο 138.
 μῦθος 167. μῦθον 138.
 μυκήσατο 117.
 Μυκῆν 221.
 μυρομένης 335.
 μυχόν 257.
 μύωπι 43.
 Ναστήρων 236.
 ναίεις 347.
 ναιομένην 229.
 νηός 225. νῆας 199, 200, 201. νηῶν
 8, 318.
 νεῖκος 69. νεῖκος 10.

- νεμεσίζομαι 354.
 νεοπηγέος 258.
 νεόφοιτος 392.
 Νηιάδες 358.
 Νηληϊών 272.
 νημερτές 369.
 νηούς 237.
 νηχομένην 356.
 νίκης 172.
 ἐνόησα 354. ἐνόησεν 227. ἐνόησε
 201. νοήσεις 333. νοήσῃ 316, νοή-
 σαι 310. νοήσας 242.
 νοήματα 5.
 νόθοι 304.
 ἐνόμει 104.
 νομήες 11. νομήων 115.
 νομοῖο 41.
 νόμον 311.
 νοστήσει 333. νοστήσειεν 218. νο-
 στήσαντα 394. νοστήσαντες 384.
 νόσφι 106, 107.
 νύμφη 278, 306, 317. νύμφης 12.
 νύμφην 295, 390. νύμφαι 1. νυμ-
 φάων 336.
 νυμφιδίων 18.
 νυμφίος 390. νυμφίον 166.
 νῦν 314.
 νόξ 365.
 νῶτα 205, 350.
 Ξάνθοιο 1, 71.
 ξεῖνε 268, 308.
 ξυλόχων 352. ξυλόχοισιν 42.
 ξυνήϊα 361.
 ξυνήγους 287.
 ξυνοχήν 75. ξυνοχῆσι 266.
 Ό 17, 78, 79, 122, 132, 167, 231,
 279, 318. τῷ 206, 219. τόν 27.
 οἷ 100. ἡ 146, 155, 191, 254, 294,
 305, 359, 371, 381, 387. τήν 368,
 370. ὁ 286, 380, 390. τόν 72, 264.
 ἡ 41, 76. τό 309. τά 289. τόδε
 131.
 ὀδεύων 111.
 ὀδόν 80.
 ὀδυρομένη 332. ὀδυρομένην 374.
 ὄθεν 97.
 ὤξεν 367.
 οἶος 36. οἶα 180, 184.
 οἶδα 162, 270, 271, 275. οἶσθα 301.
 οἶδε 343 (bis).
 οἶδματα 297.
 οἴκου 257. οἶκον 241.
 ὠνογόει 19.
 οἰονόμοιο 311.
 οἰοπόλοισιν 15, 113, 351.
 ὀϊσαμένη 260. ὠίστατο 372.
 οἶστρον 97.
 ὤχετο 232, 326, 332, 341.
 ὄλον 275.
 ὠμάρτησε 33.
 ὄμβρον 209.
 ὀμήγουριν 336.
 ὄμμα 132.
 ὄμοῦ 9.
 ὀμοφροσύνης 186.
 ὀμφαί 369.
 ὀνειρών 367, 370, 371.
 ὀξυτέρῃ 382. ὀξύτερον 235. ὀξύτα-
 τον 325.
 ὄπαζε 74. ὀπάσσω 164. ὀπάσσει
 88. ὀπάσσαις 131. ὀπάσσης 148.
 ὀπάσσαι 295. ὠπασεν 154, 366.
 ὠπασε 167.
 ὀπιπεύειν 261. ὀπιπεύουσα 256.
 ὀπλοτέρης 57.
 ὀπότε 218.
 ὀπωπῆς 130, 259. ὀπωπῆν 124, 273,
 306. ὀπωπαί 334.
 ὀπώρην 76, 265
 ὀράας 334. ὀρώσα 381. εἶδον 273.
 εἶδε 123, 193, 215, 262. ἴδεν 257.
 ἰδών 69. ἰδοῦσα 85, 393.
 ὀρεσσαύλοιο 108.
 ὀρίνη 9. ὀρίνοι 45. ὠρινε 63.
 ὀρνίθες 383.
 ὀρος 376. ὀρέων 7, 119, 202.

- ὀρφναίων 49, 208.
 ὅς 198. ᾧ 287. ὅν 242. ᾗ 327.
 ᾗς 297. ᾗν 181, 193, 281, 296.
 αἶ 2. ὦν 289.
 ὅσοις 225.
 ὅταν 316.
 ὅτε 364.
 ὅτι 68, 187, 385.
 οὐδας 211, 272.
 οὐδ' 28. οὐδέ 34, 222.
 οὐκ 40, 48, 80, 93, 114, 152, 158,
 162, 181, 193, 201 (bis), 245, 259,
 262 (bis), 270, 273, 300, 306, 354.
 οὐ 36 (bis), 40, 92, 93, 98, 117
 (bis), 173 (bis), 177, 178, 179,
 181, 251, 272, 274, 302, 316, 346,
 354, 358. οὐχ 66, 265, 334, 361.
 Οὐλύμπιοι 22, 287.
 οὖνομα 12.
 οὕπω 167, 222.
 οὐρανόν 51, 208.
 οὕρεος 102, 229. οὕρεσιν 17. οὕρεα
 73, 247.
 οὔτε 189. οὔτ' 189.
 οὔτος 88. τοὔτον 244.
 οὕτω 388.
 ὄφρα 11.
 ὀχέων 350.
 ὀφέ 261, 267, 307.
 Παγγαίιοι 213.
 παίγνια 2.
 παῖδα 69, 72, 245. παῖδες 326, 329.
 παῖδας 85.
 παλαιότεροιο 362.
 παλινόροσος 47, 333, 346. παλίνορ-
 σον 217.
 Πανί 116.
 πᾶσα 20, 81. πάσης 149. πᾶσαν
 271. πᾶσαι 176. πασάων 67. πάντα
 283, 361.
 παπταίνειν 264, 372. παπταίνων
 230, 237. παπτήνασα 353.
 παρά 312. παρ' 71, 226, 270.
 παραγνάμψας 241.
 παραίφασιν 247.
 παράκοιτις 64. παράκοιτιν 139, 164
 παραπλαχθεῖσα 337.
 παραπλώων 212.
 παρειαί 335.
 παρήγορον 366.
 Πάρις 104. Πάριν 15, 72, 273.
 παθούση 379.
 πατήρ 78.
 πάτρης 289, 308.
 Πατρόκλαιοι 277.
 πατρώιοι 340. πατρώϊα 104. πα-
 τρώων 183. πατρώησιν 3, 79.
 πεδίοιο 339.
 πείθεο 145. πιθήσας 79.
 Πειθώ 30.
 πείρασι 280.
 πειρήσατο 133. ἐπειρήσαντο 331.
 πείσματα 225.
 πελάγεσσι 357.
 ἐπλετο 8, 10.
 πεμπάζετο 106.
 πέπλοις 184.
 περ 35, 53, 288, 373.
 περήσαι 297.
 περικλήϊστον 275, 294.
 περικτύξασθε 86.
 περίπυστον 76.
 περιφροσύνησι 197.
 περιώσιον 94.
 περόνη 83.
 πεπταμένην 266.
 πετήλων 353.
 πέτρη 48.
 πῆ 326.
 πῆξεν 305.
 Πηλεὺς 40. Πηλῆος 18, 276.
 πίπτοντα 290.
 πλαζομένην 348. ἐπλάζετο 377. πλά-
 ζετο 45.
 ἔπλεεν 205.
 πληγῇσι 44.

- πλοκάμων 2, 234. πλοκάμους 84.
 πλοκάμισι 25.
 πλόος 222.
 πόθεν 7, 12, 268.
 ποθέρουσα 278. ἐπόθησεν 68.
 πότης 120.
 ποιμαίνων 105.
 ποιμενική 110.
 ποῖον 376.
 πολέμοιο 60, 169 (bis), 172. πολέ-
 μων 91, 156, 160. πολέμοισι 188.
 πολέμους 145.
 πολίτην 394.
 πόλιν 228.
 πολύ 163, 382. πολλά 126.
 πολλάκις 98, 204, 313, 364. πολλάκι
 3, 46, 113, 263, 288, 324.
 πολύδακρυς 323, 387.
 πολύμητις 146.
 πολυόλβον 282.
 πολυπρέμνοιο 196. πολυπρέμων
 352.
 πολύστονος 342. πολύστονον 326.
 πολυτλήτων 206.
 πολυχρύσου 285.
 πόνων 365.
 πόντος 210. πόντον 7, 9, 202.
 ποντυπόρων 318.
 πόρον 389.
 πόρτις 42.
 Ποσειδάων 22, 281, 290, 309.
 ποταμοῖο 6, 231, 340. ποταμοῦ 1.
 ποταμῶν 343. ποταμοῖσι 357.
 ποτέ 56, 144, 242, 243, 308.
 ποῦ 71, 280, 282.
 πόδες 233.
 πρηῶνος 108. πρηῶνα 14.
 πρηστήρα 52.
 Πριάμοιο 72, 139, 285.
 πρίν 309.
 προάγγελον 60.
 προβέβουλε 200.
 προθύροισιν 330.
 προλέλοιπα 376.
 προμολῆσι 312.
 προπαρόθεν 137, 256.
 προσέννεπε 70, 127, 159, 190, 378.
 προσώπων 75, 87, 253, 263.
 προφερέστερον 130, 148.
 προχοῇσιν 105.
 πρωτόθρονος 154.
 πρωτόσπορον 62.
 πτέρνης 136.
 πτολίεθρα 389.
 πτολίπορθον 191.
 πυκνά 335, 391.
 πυλάων 312. πυλέων 393. πύλας 367.
 Πύλον 272.
 πυρός 52, 53, 173.
 πύργωσε 281.
 πῶεα 107, 128.
 πῶς 44.
 Ρεέθροις 71, 227, 341, 355.
 ρία 213.
 ρίνα 182.
 ῥριψε 63, 391.
 ροδοδάκτυλος 99.
 ῥόδον 344.
 ῥόον 343.
 Σαχέων 55, 162, 173.
 σαόπτολιν 143.
 σέλας 134.
 σέλματα 318.
 σήμερον 87, 177.
 σημήϊα 206.
 σήραγγος 111.
 σιδηρετή 182.
 σιδήρεος 37. σιδήρεον 58.
 σιδήρου 38, 54, 182.
 σπήπτρα 90, 161.
 σκοπέλοισιν 345.
 σόν 351.
 Σπάρτηθεν 314. Σπάρτην 228, 385.
 ἔσπειρε 181.
 σπεύδοντος 235. ἔσπευδεν 321.
 ἔσπευδε 20.

- σταθμοῖσιν 118.
 στενάγιζεν 359. στενάχουσαν 331.
 στέφος 30.
 ἐστέφατο 84.
 στήθος 158.
 στόμα 212.
 στονόεντος 355.
 στυφελίζετο 26.
 σοί 144, 178. σέ 142, 143, 145, 166,
 175, 176, 182, 300, 348, 356.
 σ' 149.
 σύμπασαν 386.
 σύν 242, 327, 354.
 συνέμπορος 360.
 συνήθεις 172.
 συνθεσῆν 317.
 συνωδύροντο 329.
 σύριγγα 115.
 Τανύσσας 132.
 ταρσῶν 136.
 ταῦρος 117. ταῦροι 120. ταύρων
 106, 114
 τάχα 336.
 τεῆς 308. τεήν 270, 273.
 τειρομένοισι 143.
 τείχεα 289, 290, 308.
 τέκνον, 73, 332, 379. τέκνα 86, 333.
 τέκος 139.
 τεκτήνατο 199.
 Τελαμῶνος 276.
 τελέθεις 268.
 ἐτύχθη 360.
 τηλόθεν 123.
 τίς 10, 12, 108, 385. τί 8, 94, 150,
 162, 300, 344. τίνι 88. τίνα 71,
 280, 282. τίνας 376. τίνα 347 (bis).
 τιθήνη 173. τιθήνη 101. τιθήνην 86,
 89, 381.
 ἔτικτεν 251.
 τίλλε 391.
 τινάσσειν 52. τινασσόμενος 25.
 Τιτήνας 50.
 τέτληκα 297.
 τοῖος 38, 111. τοῖον 70, 99, 132,
 138, 190. 251. τοῖον 154, 317.
 τοῖαι 188, 302. τοῖα 44, 85, 127,
 147, 159, 278, 342, 372, 378.
 τομή 182.
 τοξευτήρος 31.
 τόξον 96.
 τόσῃν 170, 267, 307, 325.
 τόσσον 300. τόσσα 297.
 τότε 198.
 τόφρα 211.
 τρικάρηνον 14.
 τριφάλειαν 32.
 Τροάη 316, 393. Τροάης 73. Τροίη
 282. Τροίην 166, 314.
 τρομέουσι 349.
 τρομέω 316.
 τροφόν 274.
 Τρωϊάδες 1.
 Τρώϊον 142, 211.
 τύμβον 214. •
 Τυνδαρεώνη 378.
 τυπέισα 43.
 Υἱός 285. υἷα 251.
 Ὑακίνθου 241.
 ὕλη 354. ὕλην 194. 229. 352.
 ὁμναίων 18.
 ὁμετέρης 149.
 ὁπένερθε 122.
 ὁπέρ 339, 375.
 ὁπερέδραμον 102.
 ὁπερθεν 207.
 ὁπεροπλον 320
 ὁπνος 360 ὁπνον 366.
 ὁπνώουσιν 364. ὁπνώουσι 345. ὁ-
 πνώουσα 328. ὁπνώουσαν 375.
 ὁπό 14, 103, 229, 352. ὁπ' 175,
 193, 233. ὅπο 210.
 ὁποβλήθην 147.
 ὁποβρυχίην 356.
 ὁποδρηστήρες 153.
 ὁπόεικεν 53, 68.
 ὁποσχασίη 320.

ὑψιδόμων 393.
 ὑφιλόφοισιν 17.
 ὑφιμέδοντος 51.
 ὑψόθεν 258. ὑψόθι 120.
 ὑφορόφοιο 122.
 Φαιδροτέρη 131.
 φαίνεται 206.
 Φαλάκρης 14.
 φαρέτρην 31, 262.
 φειδομένοισιν 232.
 φέρειν 76.
 Φερέκλου 197.
 φερώνυμον 248.
 φεύγεις 185. φυγοῦσα 374.
 φηγόν 125.
 φασί 90, 142, 175.
 φδέγγεσθε 344.
 Φθίη 221. Φθίην 274.
 ἐφίλησα 174.
 φίλος 285. φίλην 116, 228. φίλα 86.
 φίλον 240.
 φιλήνορος 214.
 φιλοξείνου 319. φιλοξείνων 236, 254.
 φιλότητος 97. φιλότητα 185.
 φλογός 179. φλόγες 179.
 φοινήμεντι 43.
 φοιτητήρες 101.
 φόρτον 321.
 ἐφράσσατο 48, 61, 135.
 Φρυγίης 280.
 φυλάσσειν 90, 142. φυλάσσω 245.
 Φυλλίς 216. Φυλλίδος 214.
 φυταλήν 169.
 φυτῶν 122.
 φωνήσασα 378, 387.
 φωνῇ 382. φωνήν 170, 267, 307,
 325.

Χαίτης 26.
 χαλκείοισι 184.
 χαλκῷ 199.
 χαρίεντος 266. χαρίεσσαν 274.
 χαριζόμενος 198. χαριζομένη 246.
 χαρίτεσσιν 250.
 Χαρίτων 16, 89, 176.
 χειρί 47, 62, 157, 170. χειρῶν 2,
 137.
 Χείρων 40.
 χθαμαλῆς 350.
 χθιζόν 327, 374, 380, 385.
 χθονίων 50.
 χθονός 219, 224. χθονί 305.
 χιμαίρης 108.
 χιονέοιο 231.
 χλοερῆς 120.
 χορείαις 4.
 ἐχόρευεν 39.
 χορόν 4, 24, 63, 125, 176, 343.
 χρέος 8.
 χροά 184, 340.
 χρύσειον 239. χρυσήν 391. χρυ-
 σίων 59.
 χρύσειον 260. χρυσαίοις 25.
 χρυσῷ 84 (bis), 135.
 χῶρον 347.
 Ψαμάθοισι 3.
 Ψ 308.
 ὠγυγῇ 10.
 ὠδίνεσιν 175.
 ὠδίνουσι 98.
 ὠκύμοροι 153.
 ὠράων 339.
 ὠρύοντο 117.
 ὥς 17, 95, 257, 262, 301, 315.
 ὦς 122, 146, 191, 257, 359, 387.

Neuer Verlag von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Becker, W. A., Gallus oder Römische Scenen aus der Zeit Augusts.** Zur genaueren Kenntniss des römischen Privatlebens. Neu bearbeitet von H. Göl. Erster Band (Text und Anmerkungen) XIV, 232 S. kl. 8. 4 Mark.
- Buschmann, H., Charakteristik der griechischen Rhetoren beim Rhetor Seneca.** 22 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Calvary's philologische und archaeologische Bibliothek.** Sammlung neuer Ausgaben älterer classischen Hülfsbücher zum Studium der Philologie in jährlichen Serien von circa 16 Bänden. Vierte und fünfte Serie (Bd. 49–80). Erschienen sind: Bd. 49 Heft 1. (Reisig's Vorlesungen, Heft 1.) und Bd. 62. 63. (Becker's Gallus. 1. Bd.). Subscriptionspreis jeder Serie 24 Mark.
- Drygas, A., Platons Erziehungslehre nach seinen Schriften dargestellt.** 29 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Frommel, W., Carl Bernhard Stark.** Ein Ueberblick seines Lebens und Wirkens. 13 S. kl. 8. 1 Mark.
- Jahrbuch, biographisches, für Alterthumskunde.** Herausgegeben von C Bursian. 2. Jahrgang (1879) IV, 89 S. gr. 8. 3 Mark.
- Kühne, W., de aoristi passivi formis et usu Homericis.** 29 S. 4. 1 Mark 20 Pf.
- Meinhold, P., de rebus Salaminis.** 49 S. 8. 1 Mark 20 Pf.
- Menadier, J., qua condicione Ephesii usi sint indi ab Asia in formam provinciae redacta.** 106 S. 8. 2 Mark.
- Paucker, C. v., die lateinischen Deminutiva auf einfaches — ulus, — ula, — ulum mit Beziehung der nomina verbalia gleichlautender Endung.** 31 S. gr. 8. 1 Mark 60 Pf.
- subrelictorum lexicographiae latinae scrutarium.** 72, 8, 19 S. gr. 8. 3 Mark.

Ferner sind folgende Schriften desselben Verfassers in unseren Besitz übergegangen und zu den beigesetzten Preisen zu beziehen:

- **spicilegium addendorum lexicis latinis.** (1875) 315 S. gr. 8. Erhöhter Preis 10 Mark.
- **meletematum lexicistorum specimen.** Editio appendice aucta. (1875) VIII, 45 S. gr. 8. Erhöhter Preis 4 Mark.
- **meletemata lexicistorica altera** (1875) 66, 56 S. gr. 8. 6 Mark.
- **subindenda lexicis latinis a quinti potissimum p. C. saeculi scriptoribus** (1872) 60 S. gr. 8. 3 Mark.
- Rasmus, E., in Plutarchi librum qui inscribitur de Stoicorum repugnantiis conjecturae.** 12 S. 4. 1 Mark 20 Pf.

Neuer Verlag von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Reishaus, Th., Dr. Hermann Lehmann.** Ein Ueberblick seines Lebens und Wirkens. 10 S. kl. 8. 1 Mark.
Reisig, K., Vorlesungen über lateinische Sprachwissenschaft. Mit den Anmerkungen von Fr. Haase unter Benutzung der hinterlassenen Manuscripte neu bearbeitet von H. Hagen (in ca. 16 Lieferungen) Lieferung 1. S. 1—96. 1 Mark.
Ribbeck, W., Homerische Formenlehre. 2. Auflage VI, 89 S. gr. 8. 1 Mark 50 Pf.
Semper, H., Gottfried Semper. Ein Bild seines Lebens und Wirkens mit Benutzung der Familienpapiere. 35 S. gr. 8. 1 Mk. 50 Pf.

Symbolae Joachimicae.

- Dondorff, H.,** Aphorismen zur Beurtheilung der solonischen Verfassung. 18 S. gr. 8. 1 Mark 20 Pf.
Genz, H., Capitis deminutio. 38 S. gr. 8. 2 Mark.
Heller, H., die Absichtssätze bei Lucian. Erster Teil. *ἵνα, ὥς, ὥπως.* 49 S. gr. 8. 2 Mark 40 Pf.
Imelmann, J., Anmerkungen zu deutschen Dichtern. 38 S. gr. 8. 2 Mark.
Planér, H., Caesars Antesignanen. 14 S. gr. 8. 1 Mark 20 Pf.
Ritter, J., de titulis graecis Christianis commentatio altera. 26 S. gr. 8. 1 Mark 60 Pf.

Die Commentatio prima ist bei uns im Jahre 1877 zum Preise von 2 Mark erschienen.

- Schaper, C.,** quaestionum Vergilianarum liber primus. De eclogis. 36 S. gr. 8. 2 Mark.
Schneider, G. J., quibus ex fontibus petiverit Diodorus libr. III. capp. 1—48. 36 S. gr. 8. 2 Mark.
Schröder, O., Bemerkungen zum Hildebrandsliede. 32 S. gr. 8. 2 Mark.
Seebeck, A., über eine Methode zur absoluten Messung der Vertikalcomponente des Erdmagnetismus mit Hülfe galvanischer Ströme. 12 S. gr. 8 mit Holzschn. 1 Mark 20 Pf.
Stengel, P., ad res sacras cognoscendas cuiusnam momenti sint scholia Aristophanea 30 S. gr. 8. 2 Mark.

